

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS

FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

Jimmy Cartwright • A.K. András • n13 • R. Harbinger
• Cyrus Livingstone • Mortelhun • Zspider • Xenothep
• Erdős Sándor • SzaGe • edwardhooper • jocker
• Tad Rayder • DadaistaB • Natali Sanders • angyalka146
• Craz • Vihartáncos • Early Moon

XVI. évf., 10. szám, 2024. október

Billy Christian

Beric Dondarrion

Reinhardt

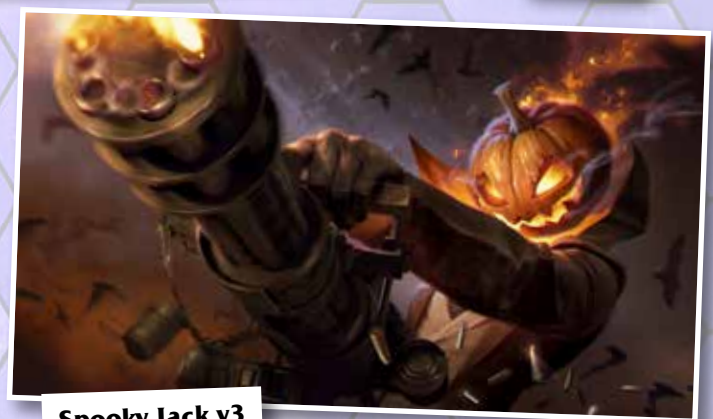
Nergigante

Adalia

Viking

Spooky Jack v3

INFO BOX

BILLY CHRISTIAN – FREELANCE ILLUSTRATOR AT MARVEL

Az indonéziai művész több mint tíz éves tapasztalattal készít illusztrációkat különböző játékokhoz és kiadványokhoz.

Portfólió:

<https://www.artstation.com/billcreative>

Weboldal:

<https://billcreative.artstation.com>

Közösségi média:

<https://www.facebook.com/billcreative>

https://x.com/bill_creative

<https://www.instagram.com/billcreative>

Szerkesztői köszöntő

A huszonegyedik század negyedére odáig jutotunk a (vissza)fejlődésben, hogy gyakorlatilag nem létezik olyan dolog, eszme, vagy épp ünnep, ami ne lenne végleteleg megosztó.

Most épp a Halloween van soron, amelyet már egyenesen sátánista ünnepnek nyilvánítottak, és azon okból is fröcsögnek, hogy nem magyar ünnep.

Kéremszépen.

A Valentin-nap sem magyar ünnep, pedig azt is sokan tartják, azzal miért nincs probléma? Mert a szerelem jó dolog? Sőt, a busójárás sem magyar ünnep, csak beintegráltuk a dél-szláv népektől. A rémisztő busójelmezbe beöltözött felnőtt férfiak, akik gyerekeket és nőket ijesztgetnek, az keresztény európai kulturálisan rendben van? Vagy a rémisztő krampusszal grasszáló Mikulás / Télapó, aki virgácsot ad a rossz gyerekeknek, az oké? És miben különbözik a februári farsangi jelmezes bál a jelbezbe beöltözős, tökfáragós Halloweentől egy gyermek számára?

Ráadásul elvileg tanult emberek terjesztik ezeket a butaságokat (az egyesült államokból, konzervatív, szélsőségesen bigott keresztény közösségektől átvett propaganda alapján), és szinte biztos, hogy fogalmuk sincs Halloween eredetéről.

Nem igazán értem, hogyan is jutott a gondolkodó, elvileg értelmes ember idáig, hogy mindenütt és mindenben ellenségképet lát, amely ellen fel kell lépni, hisz az ránézve fenyegetést jelent. Ez hülyeség.

Elárulok valamit: attól, hogy valaki mást gondol, másban hisz, másképp él, a te világnézeted, a te hited, a te életviteled még nem változik meg, azt nem fenyegeti semmi, az megmarad neked ugyanúgy, mint eddig.

A világ éppen attól szép és érdekes, hogy minden ember más, hogy másképpen látjuk a dolgokat. Persze a sokszínűség is csak addig jó, amíg nem ártasz vele senkinek.

Hiszen az nem szép dolog, ha a te bármilyen nézeteid másokra akarod erőszakolni. Ettől te nem leszel szimpatikus, sőt, szélsőségesnek és/vagy idiotának bélyegeznek, mi több, összességében alapvetően kontraproduktív. A másokba való beleállás még sosem vezetett jóra.

Mindemellett senki sem állította, hogy a Minden-szentek ünnepét, az elhunyt rokonainkra, barátainkra való megemlékezést ne lehetne megtartani úgy, hogy a Halloweent is megtartjuk, hisz nem zárja ki egyik a másikat.

Még szerencse, hogy a világ nem fekete-fehér, hanem itt világít nekünk szép kéken a Lidércfény.

-J.C.

Tartalomjegyzék

Pályázatok

Ditte és a farkasfalka, avagy Tenkes Huba ismét nyomoz! - Irodalmi pályázat.	4
KESSLER-EFFEKTUS – Novellapályázat.	5
2024 „Idegen erkölcs” novellapályázat.	4

Interjú

Jimmy Cartwright

Interjú Koppány Tímeával, amelyben

Hastur meghasonul önmagával, a Tóurnó pedig színre lép.	8
--	----------

Novellák

A.K. András - „Tökös-Csincsilla-olajfúró brigád” és más bűncselekmények	11
n13 - Meló és kontrapunkt	14
R. Harbinger - Memento mori	15
Cyrus Livingstone - A kóbor zarándok	20
Mortelhun	
- A fahéjillatú nagy látogatása	28
Zspider - Kalendárium	
- Október: Rothadás.	29
Xenothep - Szerencsecsillag	30

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Fantázia Enciklopédia Varázlóknak	
Vihartáncos - Még több csepp varázs	36
Early Moon - Több éhes száj, több kivet fog	37
Vihartáncos - Ne piszkáld az alvó Sárkányt!	38
Craz - A világ közepe	39

Sorozat

Erdős Sándor	
Szellemek árnyéka 19-23. fejezet.	40

Mozijegy

SzaGe - A szer / The Substance (2024)	45
---	----

Versek

edwardhooper - Miért fáj?	46
Erdős Sándor - Hihetetlen történet	46
Mortelhun - megrogyva	46
jocker - Itt az utolsó levéltánc...	46
Tad Rayder - Az idős ember	47
DadaistaB - Pallostánc	47
Natali Sanders - Ott voltunk együtt...	47
angyalka146 - Semmivé, egészen	47

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható. Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorozható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Pályázatok

Figyelem! A pályázatok teljes kiírása a forrásmegjelölésekre kattintva érhető el!

Ditte és a farkasfalka, avagy Tenkes Huba ismét nyomoz! - Irodalmi pályázat

Nyílt pályázat felnőtteknek

Adam és Ditte Magyarországra utazik nászútra, ahol Ditte természetesen eltéved a Zempléni hegyekben és találkozik a két világ közt átjárogató farkasfalkával. Adam – most először – hiába keresi a feleségét, képtelen a nyomára akadni, ezért felkéri Tenkes Huba nyomozót, aki jártas a misztériumokban is, hogy találja meg az asszonyt, aki ráadásul ikrekkel várandós.

Folytasd innen a történetet, és írd meg egy novellát! Ahhoz, hogy sikeresen vedd az akadályt, ismerned a szereplőket, mert a karakterhűség az egyik legfontosabb szempont, aminek meg kell, hogy felelj! Tehát jó, ha legalább egy-egy könyvet elolvasol, hogy minél jobban megismerd a hőseinket, mielőtt írni kezdesz!

Tenkes Huba nyomozót az alábbi könyvekből ismerheted meg jobban:

Erdős Sándor: Szellemelek árnyéka és Az elátkozott kúria

A farkasfalkát és a vezetőjüket, Rolandot, a farkasembert, valamint a Zempléni hegységnek ezt a misztikus vidékét e két könyvből tudod megismerni:

Cserni András: A farkasfalka és a Betyárbecsület

Dittét, a romantikus szerelmi történetek íróját, akinek a közelében kő kövön nem marad, ebből a két kötetből ismerheted meg jobban:

Sky S.T.: Vigyázat! Jövök! és Vigyázat! Nyaralok!

Pályázatok leadási határideje: 2024. december 15.

Elbírálás tervezett határideje: 2025. február 25.

Visszajelzések és közzététel határideje: 2025. március 10.
(A beérkezett pályázatok számától függően módosulhatnak.)

Amennyiben önálló novelláskötet kiadásra kerül a beérkezett pályaművekből, a könyv tervezett kiadása: 2025. március 25.

A beadott mű

- önálló írás kell, hogy legyen (nem lehet például három, egymással összefüggő, de önálló novella)
- illusztráció készülhet hozzá, de az nem befolyásolja az írott mű elbírálását
- minimum oldalszám: 20 oldal, maximum oldalszám: 40 oldal (egy oldal: A/5 méret, margó: 1,5 cm, betűtípus: Garamond, betűnagyság: 12 méret, sortávolság: 1,1 - 1,2, sorkizártan, automatikus elválasztással, korrektúrázva)
- egy pályázó több művet is beadhat, a művekhez nem szükséges külön nyilatkozatot kitölteni.

A kiválasztott művek megjelen(het)nek e-könyvben és nyomtatott könyvben is, opcionálisan a későbbiek során hangos könyvben, a Helma Kiadó gondozásában és értékesítésében, vagy a pályázat szervezőinek a saját könyvben, mint vendégírást.

A szervezők minden jogot fenntartanak a művek megjelenítésével kapcsolatban!

A részvétel csak a hiánytalanul kitöltött, aláírt és visszaküldött hozzájárulási nyilatkozattal együtt érvényes!

Pályázat e-mail cím: skybook0401@gmail.com

A pályázatot a pontosan kitöltött és aláírt felhasználási nyilatkozattal együtt kell megküldened.

A felhasználási nyilatkozatot e-mailben kell elkérned, ezzel regisztrálsz magad a pályázók sorába: skybook0401@gmail.com.

A regisztrált pályázók, a regisztrációs számmal együtt, kedvezményre jogosító vásárlási kupont kapnak, mind az e-könyvek, mind a nyomtatott könyvek megvásárlásához, melyek 2024. október 31-ig használhatóak fel!

A pályázaton való részvétel INGYENES, de nem jár automatikus megjelenéssel a kiadványokban.

A kötetben való megjelenésért díjazás nem jár a szerzőknek!

A novelláskötet értékesítéséből származó profitból a szervezők támogatják A magyar könyv is magyar termék mozgalmat.

A részvételért minden pályázó oklevelet kap, amit online letölthet a szervezők Facebook oldaláról.

A zsűri fenntartja magának a jogot, hogy kiemelkedő teljesítményű írás esetén tárgyi ajándékot, jutalmat adjon.
Hajrá, mindenki! Mert olvasni és írni is jó!

Forrás: <https://kacagora.blogspot.com/2024/10/ditte-es-farkasfalka-avagy-tenkes-huba.html>

KESSLER-EFFEKTUS – Novellapályázat

Kérjük a tisztelt pályázókat, hogy figyelmesen olvassák végig a pályázati kiírást a jogi nyilatkozattal és a hivatkozásokkal együtt! A pályázati kiírás el nem olvasásából és/vagy meg nem értéséből fakadó félreértésekért és hibákért az egyesület nem vállal felelősséget.

A Trivium Egyesület műfaji megkötés nélküli novellapályázatot hirdet e-könyves antológiában történő megjelenésre.

A pályázaton 18. életévüket betöltött hazai és határon túl élő amatőr, kezdő vagy rendszeresen publikáló szerzők is indulhatnak olyan magyar nyelvű, önállóan értelmezhető prózai művekkel, amelyek nem egy publikálás alatt álló sorozat még nem publikált részei, még sem nyomtatott, sem e-könyves, sem hangoskönyves formátumban nem jelentek meg részben vagy egészben sem könyvkiadónál, sem szerzői kiadásban, sem honlapokon, blogokon, sem elektronikus hanghordozókon, és a pályázat eredményhirdetéséig nem is fognak megjelenni.

Nem küldhetők be továbbá olyan művek, amelyek a pályázat eredményhirdetéséig más folyamatban lévő pályázatra már beküldésre kerültek, és jelenleg elbírálásra várnak, valamint a pályázat eredményhirdetéséig az ide beküldött művek sem küldhetők be más pályázatra.

Szerzőpárok novellái beküldhetők.

Egy pályázó (vagy szerzőpáros) maximum 2 novellával pályázhat.

A pályázat jelíges.

Nevezési díj nincs.

Információ: trivium@triviumnet.hu

1. PÁLYÁZATI FELTÉTELEK

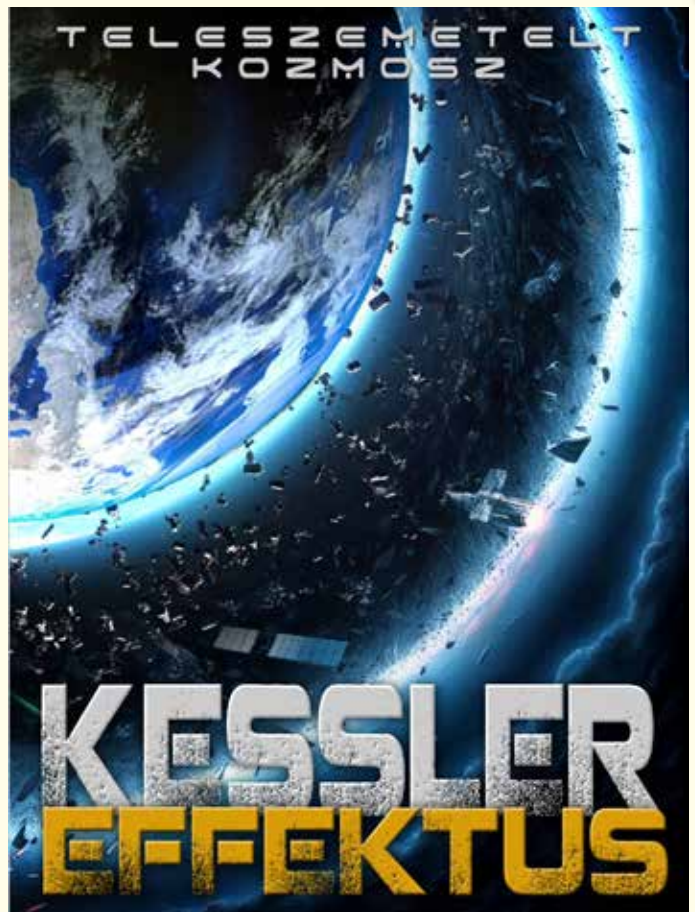
1.1. A PÁLYÁZAT TÉMÁJA

„A Kessler-szindróma (vagy Kessler-effektus) az a jelenség, melynek során a világűrben az alacsony Föld körüli pályán keringő és egymással összeütköző szemétdarabok egyre nagyobb valószínűséggel további szemétdarabokat állítanak elő.

A jelenségre a NASA egyik tudósa, Donald J. Kessler hívta fel a figyelmet, még 1978-ban. Tanulmányában leírta, hogy az alacsony Föld körüli pályán lévő űrszemét egy kritikus sűrűséget meghaladva olyan ütközéseket produkál, melyek valószínűsége egyre nagyobb lesz. Ennek egyik következménye lehet, hogy az űrhajózás és a műholdak működtetése akár évtizedekre lehetetlenné válik.”

Forrás: <https://hu.wikipedia.org/wiki/Kessler-szindr%C3%B3ma>

A pályázóktól a fenti témakörben várunk novellákat, műfaji megkötés nélkül. Felhívjuk a pályázók figyelmét, hogy nem esszékert vagy szakfolyóiratba való értekezéseket várunk a definiált jelenséggel (az űrszemét okozta potenciális veszéllyel) kapcsolatban, hanem kizárólag novellákat, amelyek akár a Földön, akár más, képzeletbeli világokon játszódhatnak, de mindenképpen a Kessler-effektus köre épülnek.

1.2. TERJEDELMI FELTÉTELEK

A pályázatra minimum 20.000 leütés (szóközökkel együtt), maximum 80.000 ezer leütés (szóközökkel együtt) terjedelmű novella küldhető be.

1.3. FORMAI FELTÉTELEK

Betűtípus: Times New Roman

Betűméret: 12-es

Formátum: doc, docx, odt, rtf

Szövegtípus: sorkizárt

Sorköz: szimpla

Margó: minden irányban 2,5 cm

Oldal: A/4

Kérjük a pályázókat, hogy az új bekezdéseket ne tabulátorral és/vagy felsorolással tegyék, hanem 0,5-ös behúzás beállítás után enterrel, ezenkívül mellőzzék a képeket, hangulatjeleket, iniciálékat, díszes fejezetkezdő szakaszkezdő jeleket, vonalakat, egyéb különleges elemeket, élőfejet-élőlábat, oldalszámozást; a fejezeteket számozással, a szakaszváltásokat pedig ***-gal jelölik!

A feltételeknek nem megfelelő pályázati anyagokat az adatkezelő nem fogadja el, és erről 48 órán belül e-mailben tájékoztatja a pályázót. A pályázónak a beküldési határidő lezárultáig lehetősége van a pályázati anyagának javítására és újbóli beküldésére.

2. BEKÜLDÉSI FELTÉTELEK

A pályázati anyagot a trivium@triviumnet.hu e-mail-címre kérjük beküldeni olyan e-mail-címről, amit a pályázó rendszeresen használ.

Az e-mail tárgy mezőjében kérjük feltüntetni: „Kessler-effektus”

2.1. Az e-mailnek a következőket kell tartalmaznia:

- A novella címe
- A szerző neve
- A szerző elérhetőségei (lakcím, telefonszám)
- A szerző jeligeje (bármilyen szó, az helyettesíti a szerző nevét a zsűritagok előtt)
- A novella a választott formátumban csatolva
- A hozzájáruló nyilatkozat csatolva (elég egy alkalommal)

Amennyiben a pályázónak nem áll módjában az e-mailhez csatolni a kitöltött, aláírt, szkennelt nyilatkozatot, postán is elküldheti az egyesület címére. Az adatkezelési hozzájáruló nyilatkozat űrlapja az egyesület honlapjáról letölthető: <https://triviumnet.hu/dokumentumok/>

2.2. A novellát tartalmazó csatolt fájlnak a következőket kell tartalmaznia:

- A novellát a címevel együtt
- A pályázó jeligejét (a nevét nem)

2.3. A novellát tartalmazó csatolt fájl címének a következőket kell tartalmaznia:

- A szerző jeligeje és a novella címe

Ha a pályázó a beküldési időszakon belül két külön e-mailben különböző időpontokban küldi be a novelláit, a másik e-mailben is meg kell adnia az adatait, és az ahhoz csatolt fájlban is a kért adatokat kell tartalmaznia. A jelige mindkét esetben lehet ugyanaz.

A pályázat adatkezelő adminisztrátora: Czinkos Éva (NAIH-127553/2017)

Információkérés: trivium@triviumnet.hu

BEÉRKEZÉSI HATÁRIDŐ: 2025. március 31., déli 12 óra

Kérjük a tisztelt pályázókat, a novelláikat úgy küldjék be a pályázatra, hogy azok határidőig beérkezzenek a megadott postafiókba! Vegyék figyelembe az esetleges időeltolódásokból, torlódásokból eredő technikai problémákat, ne hagyják az utolsó perce a beküldést!

Az adatkezelő a hatáskörén kívül eső technikai problémákból eredő, a határidő után érkező műveket nem fogadja el.

3. AZ ÉRTÉKELÉS MENETE

A zsűritagok (az egyesület szerkesztői) a jeligés novellákat kapják meg értékelésre, majd 1-10-ig terjedő skálán pontoznak.

AZ EREDMÉNYHIRDETÉS VÁRHATÓ IDŐPONTJA: 2025. május

4. DÍJAZÁS

A legtöbb pontot elért novellákat a Trivium Egyesület e-könyves formátumú antológiában megjelenteti, és e-könyves webshopokban terjeszti.

A nyertes szerzők egy-egy (epub és mobi) példányt kapnak, pénzbeli honoráriumban nem részesülnek.

A nyertes szerzőkkel az egyesület egyéni kiadói szerződést köt.

Ha kérdéseid vannak, bátran tedd fel őket a honlapunkon, a közösségi oldalainkon vagy a trivium@triviumnet.hu címen. Segítünk.

Minden jog fenntartva!

Forrás: <https://triviumnet.hu/2024/10/21/kessler-effektus-novellapalyazat/>

2024 „Idegen erkölcs” novellapályázat

...egyetemes a jó és a rossz?

Vajon mitől függ az erkölcs? Vajon mindenütt ugyanaz-e a jó és a rossz? Vajon a miénktől esetleg szélsőségesen eltérő civilizációkban, a mi fiziológiánktól végletesen különböző fajokban is kialakul-e erkölcsi érzék, és ha igen, akkor ez mennyiben különbözhet a miénktől? Vannak-e a moralitásnak fejlődési szabályai, s ezeket mennyiben befolyásolja a környezet, a társadalom?

Izgalmas kérdések, amelyekre a mostani pályázatunkban szeretnénk válaszokat kapni a spekuláció és a szerzőink segítségével.

FONTOS! A pályázati rendszerünk csak bejelentkezett (tehát regisztrált) felhasználóink pályaművét fogadja majd.

Nagyon FONTOS:

Pályázatokat e-mailben, levélben NEM fogadunk el, csak a Pályázatfeltöltő felületünkön lehet feltölteni!

A beküldött pályázatot csak a szerződés visszaküldése után bíráljuk el.

A pályázathoz szükséges szerződés a Pályázatfeltöltő felületen tölthető le.

A pályázat során bekerülő művekből egy nyomtatott kötetet készítünk, amelynek címe egyelőre nem publikus, illetve később ugyanezen címmel e-könyvet is kiadunk.

A pályázat részletei:

A feladat tehát a következő:

Olyan sci-fi novellákat várunk szóközökkel együtt minimum 2000, maximum 15000 karakteres terjedelemben, amelyek főhőse egyértelműen NEM ember, ugyanakkor a történet során felmutat valamiféle erkölcsi nagyságot tetteivel, gondolataival. Ez a moralitás természetesen nem kell hogy megfeleljen a mi földi elvárásainknak, ha az adott környezetben, társadalomban logikus vagy magyarázható. Mellékszereplőként vagy narrációs szerepben megjelenhet az emberi faj, de minél idegenebb a világ, ahol játszódik a sztori, annál jobb.

A téma csavarja az, hogy a novella nem szólhat embe- rekről. Vagyis az egyetemes alapértékeket keressük olyan entitások segítségével, akik lehetnek távoli gázóriások hatalmas gravitációhoz szokott, csőszerű lakói vagy idegen, nem humán fajok fellázadt robotjai, gépek, növények, értelmes gombák vagy civilizált, érző mocsarak. Ha emberszabásúak, úgymond humanoidok, akkor is a miénktől eltérő világban, társadalmi rendszerben és/vagy fejlettségi szinten kell hogy éljenek.

Fontos! A történet feltöltését követően a táblázatban csak a mű címe jelenik meg majd, amíg az első körös elbíráláson át nem esik a mű. Ha megjelenik a szerző monogramja, az azt jelenti, hogy nem esett ki automatikusan valamiért és esélyes a bent maradásra (ha mind a négy zsűritag elfogadja). Az elutasításokhoz nem fűzünk külön magyarázatot a rövid, egy-két szavas indoklásán kívül, ami a táblázatban is látszik majd.

Pályázatra fel tehát! Ha eddig bárki szütyögött, tologatja a jó ötletét, most itt az alkalom, hogy kockázat nélkül publikálja! Ne a fióknak írjunk, ne a wattpad húszezredik névtelen szerzője legyünk, ha megjelenhetünk nyomtatott formában is!

Minden pályázó **egyetlen** munkájával indulhat, amelyet az ezen oldalon található **pályázati felületen** keresztül küldhet el kiadónkhoz. E-mail-ben küldött beadványokat **NEM** fogadunk be.

A pályázaton bárki indulhat, aki megfelel a lejjebb kiírt elvárásoknak. A pályázó a velünk való kommunikáció alatt (levelezés, szerződéskötés) a valódi nevét kell használnia, ám a kötetbe való bekerülés esetén természetesen használhat írói álnevet.

A beküldendő pályaművel szemben támasztott követelmények:

- Csakis a szerző **saját** írása lehet.
- Egy pályázó **csak egyetlen** pályaművel indulhat.
- Csak olyan írás lehet, **amelyet még nem publikált a szerző sehol**, sem nyomtatott, sem elektronikus formában.
- A novella terjedelme szóközökkel együtt **nem lehet kisebb 2000 karakternél és nem lehet nagyobb 15000 karakternél**
- A novella címe nem lehet „Idegen erkölcs”.
- A szerző - amennyiben művét beválogatjuk a kötetbe - a szerződéskötéskor elfogadja, hogy a beküldött írással kapcsolatos mindennemű szerzői joghoz kapcsolódó anyagi igényéről lemond a Marsbook Kiadóval szemben a megjelenéstől számított 2 éven belül. Ugyanakkor a szerződésben ez időre engedélyt ad a Marsbook Kiadó részére az „Idegen erkölcs” című antológia sokszorosítására, terjesztésére és átszerkesztésére minden további anyagi igény támasztása nélkül.
- A novella nem tartalmazhat tiltott tartalmakat (gyermekpornográfia, közösség elleni izgatás stb.), illetve konkrét pártpolitikai állásfoglalást, véleményt, propagandát vagy utalást.
- A pályaművet .doc, .docx, .txt vagy .rtf kiterjesztésű fájlként lehet feltölteni. Más formátumú dokumentumot a rendszer nem fogad el.

A szerzővel szemben támasztott követelmények:

- Nagykorúság
- Cselekvőképesség

Határidők:

A pályázat kezdése: 2024.10.03 00:00

Utolsó beküldési határidő: Nincs! A pályázat úgynevezett „nyílt végű” pályázat. A megfelelőnek talált írásokat folyamatosan beszerkesztjük a kiadvány munkanyagába és amikor a nyomtatott könyv az általunk tervezett méretben elkészül, lezárjuk a pályázatot. Nem érdemes tehát halogatni a beküldést! A tervezett oldalszám 280-300 oldal.

Az elbírálás menete:

A szabályosan feltöltött anyagokat a kiadó munkatársai a műhöz kapcsolódó szerződés beérkezését követően bírálják el. Azok, amelyek nem felelnek meg a követelményeknek (túl hosszúak stb. – lásd fent) már itt kirostáljuk. Erről folyamatosan tájékoztatjuk az olvasóinkat ezen a felületünkön, a poszt alján. Itt csak extrém esetben vesszük figyelembe a formai vagy helyesírási hibákat (például, ha a szöveg közel értelmezhetetlen a súlyos hibák miatt; a vesszőhibák, központozási hibák természetesen nem tartoznak ebbe a kategóriába). Aláírt és visszaküldött szerződés nélkül nem olvassuk el a beadványokat! Ez fontos kritérium.

A szerződés a pályázati feltöltőfelületen található, a konkrét jelentkezésnél.

A megjelenésre váró kötet pillanatnyi „telítettségét” folyamatosan kijelezzük.

A pályázat anyagából készülő „Idegen erkölcs” című antológia elkészültekor (100%-os „telítettségkor” és 100%-os „ellenőrzöttség” mellett) a pályázatot lezárjuk, vagyis nem lehet majd további anyagot feltölteni. Itt jelezzük, hogy akkor is érdemes figyelni a telítettség százalékos arányát, ha már elérte a 100%-ot, ugyanis, ha menet közben ellenőrzéskor kiesik egy-egy írás, akkor a telítettség aránya 100% alá esik és a befogadórendszer újra kinyit.

A díjazásról:

A kiadó által legjobbnak ítélt novella kerül a kiadvány legelső helyére, amit véletlenszerű sorrendben követ majd a többi írás, amely bekerült a kötetbe.

A „legjobbra” értékelt írás szerzője térítésmentesen (a FOXPOST csomagküldés díját is a Kiadó állja Magyarország területén belül) kap egy példányt az „Idegen erkölcs” puhakötéses változatából az általa megjelölt csomagautomatába.

A kiadó által legjobbnak ítélt novella szerzője lehetőséget kap egy saját írásaiból általa összeállított novellagyűjtemény vagy egy regény e-book-ban való megjelenítésére (450.000 karakter terjedelemben, szóközökkel együtt), amelyet a kiadó díjmentesen szerkeszt és korrektúráz. A kiadás részleteiről a nyertessel egyedi szerződést kötünk.

Kiegészítés:

Az antológiát csak kellő számú és minőségű beadvány esetén készítjük el.

Részvételi díj **NINCS!**

A beadványok helyesírását javítani fogjuk, amennyiben szükséges. Ennek nincs külön díja.

Forrás: https://www.marsbook.hu/index.php?post=cikk_2024_idegen_erkolcs

Interjú

Jimmy Cartwright

Interjú Koppány Tímeával, amelyben

Hastur meghasonul önmagával, a Tóúrnő pedig színre lép

Tavaly novemberben közöltünk egy interjút Koppány Tímeával az akkor nemrég megjelent *Ködcsempész* című regénye kapcsán. Az idei könyvfesztiválra megjelent a folytatása, a *Kristálytolvaj*, amelyről szeptemberi számunkban olvashattatok egy ajánlót. Ennek megjelenése kapcsán vesszük fel most a kérdések fonalát.

– Vágjunk a közepébe! A tavalyi interjú végén említetted, hogy készül a *Ködcsempész* folytatása. Nemrég meg is jelent a második rész *Kristálytolvaj* címmel. Összefoglalnád röviden, a saját szavaiddal, miről is szól ez az új regényed?

– Fabula: a *Ködcsempész* főszereplője, Hastur Mendalla vissza akar térni a túlvilágról, ezért istennőjéhez, a Tóúrnőhöz fordul. Annak segítségével azonban nincs ingyen: Hasturnak meg kell szereznie egy szent kristályt, amelyet sokan próbáltak már megkaparintani, de mind egy szálig odavesztek. Hősünk természetesen nem egyedül indul útnak, útítársaiban azonban néha nincs köszönet...

Szükség: a mű a hit és a halál közelsége okozta paradigmaváltást mutatja be, olyan fajsúlyos témákat is érintve, mint például az elkerülő kötődési stílusú személyek kognitív torzításai, bántalmazó kapcsolat vs. határhúzás, vagy az, hogy mekkora áldozatot éri meg meghozni a boldogulásért.

– A *Kristálytolvaj* gyakorlatilag közvetlen folytatása a *Ködcsempész*nek. Ez a való életben is így volt, hogy miután befejezted az első kötetet, már neki is kezdted a másodiknak?

– Annyiból igen, hogy amikor a *Ködcsempészt* befejeztem, már a fejemben volt Hastur történetének folytatása. Annyiból pedig nem, hogy a kettő között tartottam egy pár hónapos szünetet, mert a munkamódszerem fontos része, hogy időről-időre ki kell szakadnom a főprojektből, és egy kicsit mással foglalkozni. Ez után friss szemmel látom a főszöveget, és sokkal gördülékenyebben tudok haladni vele. Szóval kimaradt pár hónap a két regény között, ekkor egy történelmi novellát írtam, és véglegesítettem egy korábban elkezdett sci-fit; ezek a Gold Book kiadó 2023 legjobb történelmi novellái c. kötetében, valamint a Galaktika 400. számában jelentek meg. Ezek után felfrissülve tértem vissza Baar-Shagýrba, és a pihenésnek meg is lett a fogatja, mert pár hónap alatt, gyakorlatilag egy szuszra írtam le a történetet, amely régóta a fejemben motoszkált.

– Rendszeresen beszámolsz arról a közösségi média felületeken, amikor összeültök az Ammerúnia Műhely tagjaival. Ők segítettek, segítenek-e Hastur történeteinek megalkotásában, véleményezik-e a kéziratot, vagy ez rád és a veled dolgozó szerkesztőre van bízva?

– Megjelenés előtt az íróműhelyből csak a szerkesztőm, Eric Muldoom olvassa a regényeimet.

– Kicsit kintebb tekintve, ha már megemlítettük az Ammerúnia Műhelyt, miken dolgoztok együtt? Illetve hogy áll a már tavaly is említett *Maszkok* kötet?

– Jelenleg az Ammerúnia RPG alapkönyv a közös főprojekt, a *Maszkok* akkor jön, ha ez elkészült. A *Maszkok*ból is meg van írva már egy jó csomó anyag, talán a harmada, de a többiek szövegrészeinek készütségi fokát illetően

nem vagyok naprakész. Én mindenesetre már nagyon várom a Maszkokat, mert van benne pár olyan jelenetem, amiket imádok. Ezek egy része egy már ismert karakterről szól, a többi pedig egy olyanról, aki a KCS3-ban fog színre lépni (bár egy kisebb szerepben már velem is találkozhattak az olvasók).

– *Ammerúnia, ahol a Ködcsempész és a Kristálytolvaj is játszódik, az egyik legrégebbi és legkiterjedtebb magyar fantasy világ. Említetted legutóbb, hogy ennek a regényeid megírása során volt előnye, és hátránya is – fel kellett zárkózz legalább a vonatkozó, Baar-Shagýr-hoz kapcsolódó regényekkel, novellákkal. Ám akkor nem beszélteünk arról, hogyan születnek meg a világ nevei, akár a településeké, akár a szereplőké. Ez mindig az írókra van bízva, vagy van hozzá valami kapaszkodó?*

– Van egy kánon, amihez illeszkedni kell a neveknek. Baar-Shagýr és környéke több szempontból is az ókori Közel-Kelethez hasonlít, ezért névadás terén leginkább a sémi nyelvcsaládból és a sumer nyelvből merítünk. A fikatív nevek hangzása is ezekhez hasonlít, de akadnak Baar-Shagýrban beszélőnevek, és olyan tulajdonnevek is, amelyek a valóságban is előfordultak ezen a területen.

– *A Kristálytolvaj borítóját is Pozsgay Gyula készítette, mint a Ködcsempészt. Most is együtt dolgoztatok rajta?*

– Igen. Egy borító akkor passzol jól a könyvhöz, ha az író és a grafikus együtt alkotják meg. Nálunk ez úgy történik, hogy Gyula a szemem láttára készíti el a vázlatot. Képernyőmegosztással élőben látom, ahogy alkot, így folyamatában tudjuk egyeztetni a részleteket is.

Érdekeség a Kristálytolvaj borítójáról, hogy még egy személy látható rajta, nem emberi (azaz nem elfi) alakban. A regényből kiderül, hogy ő hol „bújt el”.

– *Ugy emlékszem, a Ködcsempész történetét alapvetően a férfi főszereplő szemszögéből ismerjük meg, viszonylag kevés a női nézőpont, és az előző interjúnkban kérdeztem is, hogy ez miért van. A Kristálytolvajban viszont úgy tűnt a számomra, hogy ez kiegyensúlyozottabb, hiszen több rész is olvasható Aana szemszögéből, illetve belelátunk a Tóurnó, vagy épp Nythíia gondolataiba. Ez azért alakult így, mert hiányolták, vagy egyszerűen csak megkívánta a történet?*

– Nincs számottevő különbség a két regény között a női szemszöges jelenetek mennyiségét illetően. A Ködcsempésznek kb. a felében Hastur fejében vagyunk, a maradékon Eshe osztozik Nythíiával és a Tóurnó papjaival. A Kristálytolvajban a Hastur-jelenetek aránya változatlan, mellé bejön főbb nézőpontkarakternek Aana és Yasir. Rajtuk kívül több mellékszereplő fejébe is beleláthatunk egy-egy jelenet erejéig.

Azért alakult így, mert a történet megkívánta.

– *Mint minden népszerű könyvsorozat esetében, a megjelenés után egyre-másra érkeznek a kritikák, vélemények, amelyeket gondolom, figyelemmel kísérsz. Hogy érzed az eddig megjelent ismertetőik alapján, sikerült-e átadni az olvasóknak azt, amit szerettél volna a Kristálytolvajjal kifejezni?*

– Igen, a grimdark fantasy kedvelőinek körében osztatlan a siker. Az pedig külön öröm, hogy olyanoktól is érkezett már visszajelzés, akiknek nemhogy a grimdark, de még maga a fantasy is komfortzónán kívüli terep. Ők is értik, kedvelik, bár aki nem fantasys, az inkább a lélektani vonal felől tud kapcsolódni hozzá. Alapvetően azért azoknak szól ez a könyv, akik szívesen barangolnak az élet sötétebb oldalán.

– *A Kristálytolvaj olvasása közben figyeltem fel arra, hogy mintha több rétege is lenne annak, amit leírtál, hogy a konkrét mondatoknak mélyebb értelme is van. Már a Ködcsempészben is voltak hasonló részek, de talán ott nem volt ilyen hangsúlyos. Ez tényleg így van, vagy valami miatt belelátom?*

– Nem csak te látod bele, ez tényleg így van. Gyakran találkozom azzal a kérdéssel – még az idei Fantasy expós pódiumbeszélgetésünkön is elhangzott –, hogy lehet-e „csak úgy” írni, mondanivaló nélkül, vagy minden történetnek óhatatlanul is van valamilyen üzenete. A válasz erre a kérdésre határozottan az, hogy minden mű üzen valamit, még akkor is, ha az író szándéka csakis és kizárólag a szórakoztatás.

Vagyis mondhatnám, hogy azért ültem le a gép elé, hogy írjak egy nagyszabású fantasyt egy elutasító-elkerülő, a Meyer-Briggs-típuselmélet szerint ENTJ-A személyiség-típusú főhősről, akin keresztül a halálközeli élményekről és az egzisztenciális krízisekről is beszélhetek... Ez azonban nem lenne igaz. Egész egyszerűen csak pergett a fejemben a film, nekem pedig el kellett mesélnem Hastur történetének folytatását. Aki belelátja a regénybe a fenti kérdéseket is, cseppet sem téved, az alapkoncepció azonban nem a szüzsé, hanem a fabula felől jött létre. Vagyis előbb volt meg a történet, az hozta magával az említett témákat, már írás közben.

– *Megtudhatjuk egyébként, hogy neked íróként mi volt a regénnyel a mondanivalód? Vagy azt, hogy eddig mely vélemények állnak ahhoz a legközelebb?*

– Mivel több olvasata van a regénynek, az is teljes élményt kap, aki csak élvezi a történetet, és az is, aki elmélázik az üzenetein. Az elsőre elég banálisnak látszó „Vajon megdönti a csajt?” című kérdésnek is komoly pszichológiai vonatkozása van, amelyben elmerülhet, aki fogékony erre. Aki pedig nem, az is maradéktalanul élvezheti a történetet, szurkolhat a szereplőknek, és örömet lelheti a kalandokban.

– Szerinted mitől lehet, hogy a Kristálytolvaj mögöttes mondanivalóval is rendelkezik? Az idő hozta ezt el, vagy már a korábbi regényeidben is volt ilyen, csak nem tűnt annyira fel, vagy nem volt olyan hangsúlyos, és ebben sikerült úgy megfogalmazni, hogy az most átjött az olvasónak?

– Minden történetnek van mondanivalója. Hasturban a halálnak, a hitnek, és az új bajtársaihoz fűződő kapcsolatának köszönhetően

merülnek fel a könyvben taglalt kérdések. Jellemfejlődésének fő katalizátora pedig az, hogy személyes tapasztalatokat szerez a transzcendenciával kapcsolatban.

Egy szó, mint száz, azért van ilyen sok mögöttes mondanivaló a Kristálytolvajban, mert a főszereplő (sőt, igazából több főszereplő is) olyan élethelyzetbe kerül, amikor elkezd magában kérdéseket feltenni. Ez a személyiségfejlődés is megjelenik a szövegben.

– Egy interjúban említetted, hogy ha fantasyt olvasol, nálad az író bizony le tud bukni azon, hogy egy adott helyzetben egyáltalán nem a valóban felmerülő problémát taglalja, hanem tulajdonképpen mondva csinált gondokkal foglalkozik. Ráadásul több helyen is említetted, hogy a regényeidben semmit nem bízol a véletlenre, ha pl. az erdőben van egy sárga termésű növény, akkor az a termés nem azért sárga, mert épp az a szín jutott az eszedbe. Szóval mi az, amin egy fantasy nálad le tud bukni?

– Gyakori példa a természetjárás részek. Régóta hobbim a túrázás, régebben aktívan terepfutottam is, ezért nem tudom nem árgus szemekkel olvasni ezeket a részeket. Amikor pl. a szereplők hetekig úton vannak, nem lehet egy pár szóban lerendezni azt, hogy megfájdulnak, begörcsölnek a tagjaik. Már egy pár napos túra is megterhelő fizikailag, ráadásul a fantasyhősöknek nem jut minden nap tápláló főtt étel, sem olyan szállás, ahol pihentetően tudnak aludni. Egy vándorutat nemcsak az tesz nehezzé, hogy vadállatok vagy útonállóak támadnak ránk, hanem olyan alapvető dolgok is, mint például az étel és az ital beszerzése. Kényelmes persze, ha kilométerenként akad egy iható vizű forrás, amiből lehetőleg nem is víz jön, hanem izotóniás ital, de ennél jellemzőbb, hogy többnapos vízkészletet kell magunkkal cipelnünk úgy, hogy a lábunk már az első nap húsz helyen feltörik. És akkor még mindig csak ott tartunk, hogy nem haltunk szomjan.

A másik necces pont a lovas részek. A lószerszámoknak, lószíneknek, jármódoknak stb. szintén van egy zsargonja, amivel a hétköznapiakban nem sűrűn találkozunk. Lószínek: az még hagyján, hogy a „fehér” ló megnevezése szürke (nem véletlenül), de tudjuk, milyen is az az almásderes? Vajon zöldlábú pej valóban létezik? Igen, de nem zöld a lába. Akkor miért hívják így vajon?

Fantasyben persze sok minden lehetséges, úgyhogy kellő magyarázattal akár azt is meg lehet indokolni, hogy

a hősöknek miért nem törik fel a lába vándorlás közben. Létezhetsz mondjuk egy olyan varázslat, ami megakadályozza ezt, vagy készülhetett a bocskoruk a Baar-Shagýr-i légpárnás juh bőréből, vagy bármi. Kitalálhatunk akár alternatív lószíneket is, csak akkor indokoljuk is meg, mert tudjuk például, hogy a zebra is okkal csíkos, és a zsiráfnek is okkal hosszú a nyaka. Szóval igen, a fantasyben bármit ki lehet találni, viszont a maga keretein belül mindennek logikusnak is kell lennie. Ez az egyik szépsége ennek a zsánernek.

– Számomra fantasyben a harci jelenetek szoktak árulkodóak lenni. Több éven keresztül aktívan haditornáztam, így lett rálátásom arra, mit, mivel és hogyan lehet, illetve nem lehet. De ahová ki akarok lyukadni, az az, hogy az ilyesfajta hibák kijavítására lennének a szakmai lektorok, ha már az író maga nem jár utána annak, amiről ír. Vagy ezzel manapság nem foglalkoznak?

– Ez most lehet, hogy elsöre mulatságosnak fog hangzani, de a Kristálytolvajnál a férfi főhősünk bizonyos élettani folyamataival járó testérzetek adták fel legjobban a leckét. Mivel ha a fene fenét eszik, sem vagyok biológiailag férfi, interjúznom kellett ez ügyben.

De utánajártam még a középkori várak alaprajzának (sőt, rajzoltam is egyet), a kolostorok felépítésének, olvastam ismeretterjesztő anyagokat a mocsarakról és az esőerdőkről, kitöltöttem Hastur nevében az MBTI-tesztet, és egyes állatfajokat is tanulmányoztam, hogy egy bizonyos kitalált lény hiteles legyen.

A fantasy egyik kulcsa az egyensúly. Mivel ebben a zsánerben a valóságtól való eltérés nemcsak elfogadható, de kívánatos is, egyensúlyban kell lennie a fikciónak a hitelességgel. Azért, amit az előző válaszomban a zebra csíkjairól mondtam. Kitalálhatunk bármit, de a maga közegében működjön. A vár alaprajzának sem kellene feltétlenül olyanak lennie, mint a valóságban, ugyanakkor nem véletlenül épültek fel a várak épp úgy, ahogy. Summa summarum, a fantasyhez azért kell kutatni, hogy stabil alapokra helyezhessük a történetet.

– Visszatérve Hasturhoz. Ha jól tudom, trilógiává bővül a történet. Erről tudhatunk meg valamit?

– A cselekményről még nem árulhatok el semmit, úgyhogy annyit mondom: a harmadik kötet is tovább fogja építeni, színesíteni Baar-Shagýrt. Néhány visszatérő régi karakter mellett lesznek új szereplők és új helyszínek, de ami sokkal fontosabb, hogy a világ és annak kultúrája is tovább fog bővülni, teljesedni. Jelenleg úgy fest, hogy a harmadik kötet véresebb és akciódúsabb lesz az első két résznél. Munkacímét lásd a Kristálytolvaj elején.

– Egyébként mennyire vagy betáblázva a jövőben? Úgy értem, mennyire előre tudod, hogy mit írsz majd, mi lesz a következő regényed?

– Több a projektem, mint a kapacitásom.

– Akkor úgy tűnik, hogy a rajongók még sokáig nem maradnak olvasnivaló nélkül.

– Igyekszem, hogy így legyen.

– Mindehhez kitartást és sikeres megjelenéseket kívánunk! Reméljük, hogy a jövőben is beszámolhatunk majd az aktualitásokról. Köszönöm szépen, hogy ismét a rendelkezésünkre álltál!

– Én köszönöm a lehetőséget!

A.K. András

„Tökös-Csincsilla-olajfúró brigád” és más bűncselekmények

Szpidi Gonzalez lassan emelkedik felfelé. Lábai alatt fűtül a norvég tengerek zabolázatlan szele. Jézus unottan figyelni mit csinál. Már majdnem tizenhat méter magasan jár, amikor elengedi a kosaras emelőgép kapcsolóját. A lemenő nap sugarai lassan eléri a látóhatárt. Az olajfúró platform lábai megtörik az őket nyaldosó hullámokat. Szigorú előírásoknak kell itt megfelelni. Így nem csoda, hogy senki sem értette, Erős Márkus, becenevén Szpidi, hogy a búbánatos parti vöcsök kékeresen kanyarodó halálfejes bajuszába tudott átmenni a pszichológiai teszten?! Német anya, amerikai katona apa, és diagnosztizált, rendkívül súlyos fokú hiperaktivitás, amely határ- és szabályszegő magatartással jár. Becenevét egy partidrogról kapta, bár neki semmi szüksége rá ahhoz, hogy ezerral pörögjön. Mint egy koffeintúladagolásos mokus, akit fenéken talált egy elefántnak szánt adrenalin lövedék.

A szabályzat szerint naplemente előtt abba kell hagyni a külső peremen a munkákat. Jézus belei megnyikordultak. Érti, mennie kell, különben ebből baj lesz. Szpidi meghegesztette, amit kellett. A szivattyúkat még nem kapcsolta ki, amik az egybefüggő vízfűgönyöket biztosították. A rendkívül szigorú előírásoknak megfelelően előre beállított tűzoltófecskendők tizenkét báros nyomással lövelték majd harminc méter magasba a felszívott tengervizet, és a jégheg tengervíz onnét visszahullva, valóban függönyként viselkedett. Kapkodva dolgozott, mint mindig. Jézus felkiabált neki, és ő intett minden oké, már készen van. Akkor Jézus furcsán mozogva elrohant a klotyó felé. Kollégája kiröhögte. Sok volt a hagymás bab – gondolta kárörvendően, majd hirtelen eszébe jutott, kihagyott valamit. A vaszerkezet bal oldalán lévő csavarokat elfelejtette nyomatékkulccsal meghúzni. Természetesen a beállított, előírt értéket betartva kellett volna ezt elvégeznie. Kimaradt. Van ez így néha. Szokás szerint megint nem gondolkodva, de annál kapkodóbb mozdulatokkal állt neki.

Jobbra nézve, körültekintést imitálva, a jobb oldali kapcsolót ütközésig jobbra tekerve nagy sebességgel elindult balra. Jeges réműlet markolt a gyomrába. Fordítva állt a kezelőpult mellett, tehát minden is fordítva kell, hogy működjön. Úgy is volt. A bal az a jobb, és a jobb az a bal. A kapcsolót el nem engedve döbbenet fordította fejt balra. A táblára az volt ráírva, „Vigyázz!”. Legalábbis ennyit tudott elolvasni, amikor az hangosan kongva orra vágta, majd nemes egyszerűséggel letörte azt helyéről a homlokáig felcsúszott szemöldökével. Könnybe lábadt szemeit törölgetve próbált rájönni, mi is történt, még mindig tartva a gép kapcsolóját, amitől az továbbfordulva

letarolt egy tűzriadó kürtöt, egy magasságjelző lámpát és egy korlátot létrástól. Ugyanakkor elzavarta ezzel az idáig ott nyugodtan ücsörgő sűrályokat, akik érdeklődve figyelték fejvesztett kapkodását. A kosarasemelő forgása abba maradt, miután a leszakadt fémlétra egyik darabja mind a fél méterével ráesett Szpidi Gonzalez még mindig görcsösen a kapcsolóba kapaszkodó kezére.

Eszeveszett tempóval próbálja helyrehozni, eltüntetni rombolása nyomait. Sikerral. Legalábbis ő azt hitte és bizonyos értelemben igaza is volt. Amit nem vett észre, a letört figyelmeztető tábla leesett. Az emelőgép két borítólemeze közti hézagon becsusszanva telibe találta a fő hidraulikacsövet, megsértve ezzel annak felületét. hajszálnál is vékonyabb lyukat ütve rajta, amiből folyamatosan, hatalmas nyomással spricelt a milliméternél százszor is vékonyabb olajsugár, olajpárlattal betérítve az emelőgép burkolatán belüli zárt részt.

– Hol van Szpidi?! – A brigádvezető, becenevén Kaktusz komolyan aggódott. Volt is rá oka, mert tudta milyen az, akit emleget. Jézus előtte állt, és csak a vállát húzogatta. Amikor elrohant a végére, akkor már pakoltak. Már rég itt kellett volna lennie, tekintve Jézus majd negyvenperces küzdelmét belei lázadásával. – Menjünk! Szerintem megint szar van a palacsintában!

Mr. Univerzum, a kétmázsás, ugyanakkor alig százhatvanhárom centis finommechanikai szerelő fejét rázva kelt fel főnöke íróasztaláról. A százhatvanhárom centiméter alatt értve a magasságát nem pedig a szélességét. Az asztal megkönnyebbülve reccsent egy nagyot, örökre behajolva maradván azon a ponton, ahol eddig ücsörgött kínzója dongalábait lógatva. Patron és Szivacs követték a kis csapatot. Kifele menet majdnem fellökték Csúcsút, a szlovák oroslánidomárt, akinek az idegrángása miatt a hegyesre pödört bajusza, annak is csak a bal oldala mindig idegesen ugrált le és fel, mintha valaki folyamatosan azt cibálná.

Most, hogy Mr. Univerzum rálépett kacská lábával a kétméteres csupa izom oroslánidomár kislábujjára, a rángásai abbamaradtak. Egykori kedvenceit is, de még az oroslánkirályt is meghazudtoló üvöltéssel óvatosan jelezte helyzete abszurd voltát. Kifejezve nemtetszését, könnybe lábadt szemével, azok halálos sugarával képzeletben kettéhasítva fájdalma okozóját.

Az észre sem véve őt, tempósan haladt tovább, jobbról és balról is folyamatosan a fémkorlátot húzva igen terebélyes hasának oldalát, illetve annak csak redőit, azt a részt, ami nem fért el az ominózus egy méteren belül.

Jojó, Verne és Einstein kíváncsian néztek utánuk. Szpidit nem látták, tehát megint buli van. Ezt nem hagyhatják ki! Összenéztek, és egy szó nélkül egyszerre bólintva már indultak is utánuk. Közben Csúcsú második, ezúttal igen dühös üvöltése is útjára indult a térben, amikor is a félig megevett pizzáját kereste, amit az irodában hagyott.

Mr. Univerzum tempósabbra vette a figurát, jogosan gondolva, a seggkirály megszólítást az igen dühös Csúcsú neki szánta, ami teljes mértékben megegyezett a valósággal. Ijedtében elengedett egy ez ideig tartogatott fingot is, ami számára is meglepően igen rotyogásra és hosszan tartóra sikerült, mintha valami akadályozná szabad távozását börtönéből. Mivel ő volt az utolsó a sorban, a többiek hangosan röhögve menekülésre fogták a dolgot, amit Kaktusz nem vett túlzottan jó néven, mivel épp akkor ért oda az egyik meredek lépcsőhöz, amiről akaratlanul ugyan, de simán letaszították. Hátulról öklendezés zaja hallatszott. Jojó, Verne és Einstein telibe trafálták a Csúcsú által igen dühösen emlegetett, seggkirály által otthagytott toxikus gázfelhőt. Alig harminc másodpercen belül meglátták Szpidit. Még Mr. Univerzum is elámult, pedig épp azzal volt elfoglalva, hogy két farpofája közti részen a nadrágja gyanúsan nedves.

Igen, a látvány kaotikus volt. Az a hülye pöcs Szpidi a magassághatárt jelző tábla hült helyénél hegeszt, mint atom, a koraesti szürkességben. Alatta a hidraulikus emelőgép lángokban áll, amit a hegesztésből egy aláhullt olvadt fémdarab lobbantott be az olajpárlattal telített gépburkolat alatt. Vízfüggöny ide, vízfüggöny oda, vígan lángolt a masina.

Most Kaktusz üvöltötte el magát. Szpidi ijedten nézet le, és meglátta a fogadóbizottságot, majd a lángoló gépet, aminek a tetején, kilenc méter magasban a kosárban ő dolgozik. Rémülten dobott el kezéből mindent, és az egyméterszer kétméteres kosárban kezeit az égnek emelve menekülni kezdett körbe-körbe rohangálva, közben hangosan kiabálva, üvöltözve, ki tudja mit akarván mondani a Puluplurupul-pulururur-t sikoltozta, mint ahogyan a pulykák teszik, amikor megijednek, időnként magasra rántva térdeit, ugorva, szökellve nagyokat, mint a század előtti burleszkfilmekben.

A csapat egyöntetűen vihogni, hahotázni kezdett. Ugyanakkor lélekszakadva rohant el mindenki poroltóért a szélrózsa minden irányába, fuldokolva a röhögéstől. Másodperceken belül a tűz eloltva. Minden és mindenki hófehér a vaktában kilövellő oltóportól és a visszahulló jéghideg tengervíz keverékétől. Kivéve a kosárban rekedt, immáron csendben kapaszkodó, a soktól remegő, halkan nyüzszítő munkatársat. Ő mocskosan fekete a felszállt koromtól.

Ekkor érkezett meg száguldva, szinte alacsonyán repülve Csúcsú. A nagyon, de nagyon dühös szlovák oroszlanidomár. Megdöbbenésében, amit a látvány okozott, belefúadt az épp kitörni készülő újabb, ezúttal határozottan a legdühösebb üvöltése. Pár másodpercig síri csend. Alant hét, a felismerhetetlenségig hófehér, törpének éppen nem nevezhető olajfúró munkás pislogott, mint béka a levegőben. Csúcsú hamar magához tért. Vonásairól nem, de méretei alapján felismerni vélte mister Univerzumot, a finommechanikai szerelőt. Ráüvöltött.

– Seggarc! Te tohonya skandináv barom! Felzabáltad a pizzámat, te vikingek szégyene!

Az személyes sértésnek véve a szigorú diétájának lábbal tiprását, az izomkoloszsus felé fordulva, enyhén előredöntve felsőtestét üvöltött vissza, méreteihez képest megdöbbenően vékonyka hangján, mint amikor egy uszár tüsszent.

– Csúcsú! Te kollaboráns kommunista besúgó! Kikérem magamnak ezt az unintelligens, arrogáns és alaptalan, koncepció perbe illő gyanúsítást! – Mérgében ökolbe préselt kezei kifehéredtek az erőfeszítéstől, még jobban előredőlt, aminek következményében a dongalábak kissé terpeszbe csúsztak. Felsőteste gorillapózban előredőlvé, amitől pucsítani kezdett és tekintélyes sonkái, amik valaha emberi lábak voltak, azokon szétterülő hatalmas farpofái szétnyíltak.

Hét döbönt fej nézett bele, egyenesen Mr. Univerzum valagába. Hat fehér, egy fekete. Ekkor Szpidi szólalt meg először, hangja remegett a traumától, amit épp most él át hat sorstársával.

– Aztakurvaéletbe! Anyám segíts! Godzilla szülni készül!

Valóban, a látvány sokkolta mind a hét elmaszkírozott, most már kétségbeesetten felejteni akaró fejet. Mind a hetet, pedig nem voltak se törpék se hófehérek, azaz nem mind volt fehér. Akkor Kaktusz vette fel a döbbenet fonalát, elsőnek magához térve.

– Te Csúcsú! Véletlenül nem egy gombás, ananászos, brokkolis pizzát keresel?

– De igen, de a seggkirály felzabálta!

– És mond csak, véletlenül nem az én íróasztalomra raktad le, miután felmelegítetted?! – Az értetlenül bambult vissza.

– De igen! Miért kérdezed főnök?

– Mert akkor megtaláltuk! Mr. Univerzum! Visszaadná kérem neves Európa-díjas oroszlan-szelídítő művésznünk pizzáját, amely a jogos tulajdonát képezi?

Mr. Univerzum először nem értette. De mivel mindenki a farpofái közé nézett mélységes megdöbbenéssel, így odanyúlt. Meglepetésében pufók arca először megnyúlt, majd lángvörös lett. Kihúzta onnét a szebb napokat is megélt, gombás, ananászos, brokkolis pizzát. Már ami megmaradt belőle. Odasétált az elképedt oroszlan-szelídítőhöz és a kezébe nyomta jogos tulajdonát. Halkan, nagyon halkán bocsánatot kért.

– Heee?! – Csúcsú hirtelen nem kapott szikrát. Hangja, vékonyká és erőtlenné vált, mint aki halni készül. Bajuszának bal fele szívverésével ütemesen rángatózott, jobb szeme, tikkelni kezdett.

– Bocs haver, de tényleg. Nem volt szándékos. Tudod egyszer ráültem a nagyim macskájára is, és csak három nap múlva találtuk meg, amikor már annyira megmerevedett, hogy kidörzsölte a...

– Heee?! – cincogott újra a sokkot kapott, valamikor igen híres előadóművész.

– Nem, ezt nem akartuk hallani! – szállt be a beszélgetésbe Patron, a kólásüveg alkatú Spanyol.

A nagy múltú felmenőkkel rendelkező viking ivadék, Mr. Univerzum újra benyúlt farpofái közé, végighúzott ott egy istenesen nagy kanyarítást lapátméretű pufók tenyerével.

– Hee?! – hangja elhalóvá vált, félő volt, hogy Csúcsú elájul.

– Maradt még itt egy kis szósz is – nyújtotta oda Mr. Univerzum a farpofái közül frissen kivett kezét. A még gőzölgő szószot rá akarván kenni a haldokló pizza porhüvelyére.

Szivacs öklendezni kezdett, majd Jojó, Verne és Einstein egymást spannolva követték példáját. Jézus zárta a sort.

– Hee?! – Hangja alig halható, erőtlen. Csúcsú fejének színe lilából lassan átváltott fehérbe.

– Meg ne próbáld, seggkirály! – szólt fenyegetően Patron.

Késő. A lötytyedt pizza és a szósz egyesültek. Szivacs, Jojó, Verne, Einstein és Kaktusz versenyt öklendeztek. Jézus se maradt ki a versenyből. Egyikük sem nyert, mert Szpidi dobta ki először a taccsot kilenc méter magasan lévő börtönében, az emelőkosárban raboskodva, egy kiadós BOOAAAA kiáltás kíséretében betérítve a díszes társaságot meleg hányással, amit a sirályok hangos vijjogással üdvözöltek.

– Heee-ee-e?! – Ez már Csúcsúnak is sok volt. Nemes egyszerűséggel kiverte az összes biztosítékot elméjében a túlterhelt biztonsági szelepek teljes láncolata. Hangos dörrenéssel vágódott ájultan hanyatt a majd két méter magas, csupa izom óriás.

A jegyzőkönyv szerint, egy relé meghibásodása okozta az emelőgép váratlan és fordított működését, majd a balesetet, amiből eredő tüzet a „Tökös-Csincilla-olajfúró brigád” hősiességével megfékezett, emberek százainak életét megmentve, hatalmas természeti károkat megelőzve önfeláldozásukkal. A csupán egyetlen könnyebb

sérülten járó baleset híre bejárta az egész világot, hála a környezetvédők igen hathatós közreműködésének. A biztosító fizetett, mindenki boldog, úgy letudva.

Csúcsút hamar kiengedték a kórházból. Fejsérülése nem olyan súlyos lévén az idegsebészek nem értik, mi okozhatta azt a hatalmas traumát, amit képtelen feldolgozni. A brigád hősiként ünnepelték. Kaptak egy igen tekintélyes prémiumot is, viszont szerződés hosszabbítást nem.

Egészen pontosan a platform parancsnoka, kijelentette „Ha ezeket az idiotákat nem távolítják el haladéktalanul, nem csak az olajfúró platformról, de annak ezer kilométeres körzetéből, akkor saját maga fogja ezt az egész kóceráját elsüllyeszteni az emberiség védelme érdekében”. De Kaktusz és brigádja nem is bánták a dolgot. Elegük volt már a mindig viharos, nedves és hideg tengerből. Amúgy meg új kihívások várnak rájuk Dubajban, ahol várja már a hősokeket az új szerződésük.

A történet szigorúan fikció. Bármilyen hasonlóság valós eseményekhez nem a véletlen műve. Mind a nevek, mind az események, személyek, helyszínek és történések nagyon is valóságosak. Bocsi Csúcsú, te művészvilág Paganinije, Patron és Szivacs, Mr. Univerzum, Jojó, Verne! Hiszen tudtátok jól, úgyis le fogom írni. Legalábbis Einstein tudta. Jézus is. Tényleg azt hittétek, nem teszem közzé?! Ugyan már! Annyi titoktartási nyilatkozatot írtunk már alá és szegtünk meg, hogy eggyel több vagy kevesebb, semmit se számít. Fogadjátok szeretettel kis írásomat! Talán megértitek, miért is kerülnek el a Földet nagyon nagy ívben a kis zöld emberkék.

Vége... (talán!)

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk szilopos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

n13

Meló és kontrapunkt

Készülődők, hamarosan kezdődik a meló. Rutinos mozdulatokkal szétszedem, majd összerakom, majd újra szétszedem és újra összerakom. Az órák világító számlapjára nézek, húsz másodperc. Egyre jobb, az évek meg a rutin. Felnevetek.

Szeretem a munkám, és az mondják jó is vagyok benne. Talán az egyik legjobb a szakmában, és ráadásul remekül fizet. És ami a legszebb az egészben, hogy remekül tudok mindenféléről elmélkedni közben.

Most éppen Bach egyik elegáns fúgáját hallgatom, miközben magamra kapkodom a ruháimat, és a kontrapunkt és a jazz közötti hasonlóságokon töprengek. Az agyam egy másik gyakorlatias része eközben gépiesen teszi a dolgát, elrakom a cuccaimat, elpakolok, megmosom a fogam, felhívom B-t. Ellenőrzöm, hogy pontos e az órák.

A pontosság akár a munkámban, a zenében is létfontosságú. A megfelelő hangnak akkor kell beütnie, amikor kell. Se előbb, se utána. Pont akkor. Így tökéletes!

Az autó, egy jellegtelen szedán, már lent vár. Intek az ismerős sofőrnek, és beülök hátra. Elindulunk. Az idő fél kilenc.

Az ellenpontos zenében is éppen azok a hangok módosulnak leggyakrabban, mint a jazzben, a bővített és szűkített kvint, vagy a bő és szűk kilencedik hang. Előfordulnak simán bővített és szűkített akkordok is a megfelelő fokok miatt. A ritmika nyilván egészen más, de ez rendben is van így.

Rövid eseménytelen utazás után megérkezünk, az autó zökkenve megáll, kiszállok, gyalog indulok tovább. Kalapomat mélyen a szemembe húzom, hűvösek már ilyenkor az esték.

– Találkozó pontban kilenckor, a szálloda előtt – morolom. – Minden simán fog menni.

Túl gyorsan érek oda, még van legalább tíz perc, ezért teszek még egy nagyobb kört.

Ez a Bach egy igazi zenei óriás volt. A fúga szólamai olyanok, akár az emberi gondolkodás, annak lenyomatai

is lehetnének akár. Talán a zongora vagy az orgona az a dedikált hangszer, ami a legjobban, a leghitelesebben tolmácsolhatja ezt az érzést. Bár, ha valaki mondjuk a hegedű mestere azért az is eléggé jó...

Itt megakadok. Már újra a szálloda előtt vagyok, és az órák nagymutatója vészesen közelít a tizenketteshez.

A forgóajtón most egy fekete kabátos férfi lép ki, kezében keskeny fémszínű diplomatatáska. Körbenéz, majd sietősen elindul lefelé a lépcsőn.

Itt az idő! Elindulok felé.

Bach zenéjében talán az a legszenzációsabb, hogy kortalan, bármilyen korosztály számára élvezhető és mindig van mondanivalója. Ez nem is lehet kétséges.

Kezemet a kabátzsebembe süllyesztem, és előhúzom az öregecske Desert Eagle-t. Fémesen simul a kezembe, érzem a súlyát, jó nehéz. Eszembe jut egy ideillő szöveg az egyik kedvenc Guy Ritchies filmemből: „Heavy is good, heavy is reliable, if it doesn't work you can always hit them with it”. Hát ennyi.

A fickó torkára célzok és gyors egymásutánban kétszer meghúzom a ravaszt. A brutális nagy kaliberű pisztoly felugat a markomban. Bang, bang!

A férfi – akár egy súlyos zsák – összerogy és a táskát is elejti. Rengeteg a vér. Elég undi. A második lövés kicsit feljebb ment, és elvitte az ürge fél arcát. Direkt kérték, hogy így csináljam, az elrettentés miatt. Ágyúval verébre, hehehe. Na mindegy. Bármit, amit csak a megbízó kér!

Elteszem a stukkert, és szedem a lábam ahogy csak bírom. A park felé veszem az irányt, szerencsére nem követ senki. Valahol egy riasztó szól, és hallom a már közeledő szirénákat. Rendőr vagy mentő, sosem vagyok benne biztos. Átvágok a sötét parkon.

A sofőr a szedánnal a megbeszélte helyen vár. Beugrom hátra és egy kövér gázzal elindulunk. Jólesően dőlök hátra a puha bőrülésen és fáradtan behunyom a szemem.

Fejemben a D-moll toccata és fúga kezdő akkordjai szólnak. Ez a Johann Sebastian tényleg egy zseni volt. Ez egy vérbeli öröme.

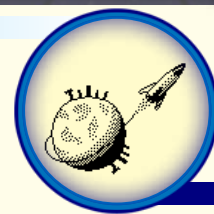
Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost. Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyenek a filmből megismerhettük.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

R. Harbinger

Memento mori

A pulthoz mentem, hogy igyak valami erőset, ami összekuszálja a gondolataimat. Átsétáltam a habos-babos lampionok alatt, és felültem a lebegő bárszékre a narancs-sárga pultoslánnyal szemben, aki azonnal elem tett egy martinit.

– Rázva, nem keverve – mondta a lány széles mosollyal, alig túlbeszélve a mediterrán hangulatú zenét.

– Honnan... – kérdeztem, mire megkocogtatta halántékát. – A telepatikus interfész.

– A rendszer már akkor elküldte a kérését, amikor kigondolta. Volt időm elkészíteni, míg ideért. Nem megy vissza a hölgyhöz?

A korlátnál álló, gázóriást figyelő Paulinra néztem. Idős arca fürdött a tompa kék fényben, és megnyugvást tükrözött. Tudtam, hogy semmit sem tudok kihúzni belőle, mert túl gyorsan váltott témát, ezért csak megráztam a fejemet az iménti kérdésre.

– Milyenek találja a bolygónkat eddig? – kérdezte a narancs lány.

– Azt hittem, ez egy hold – fordultam vissza felé. Megéreztem a felőle áradó édes illatot, ami felülkerekedett a tenger sós levegőjén.

– Üdülőbolygóként tartanak számon minket, ezért mindig így hívom. Emerald vagyok. És te?

– Mint itt dolgozónak, látnod kellene a személyes lapomat, nem igaz? – Elvigyorodtam a közvetlenségétől.

– Kovács János – felelte szívmengető mosollyal, amely még a poharamban lévő jégkockákat is megolvasztotta volna.

– Neked hogy-hogy nincs interfészed? – mutattam a kis tányérra, amit az érkezésemkor tapasztottak rám.

– Az itt dolgozók implantátumot használnak, mert a cég számára fontos a stabil kapcsolat.

– Az interfészek nem stabilak? Akkor mégis hogyan engedik repkedni a nyaralókat? – Előbújt belőlem a kukacoskodó énem.

Eszembe jutottak a prospektusban taglaltak, mint például a beültetett emlékek. Azok voltak az igazán olcsó nyaralások, amikor az ember csak leült egy székbe öt percre, és egy hétre való emlékekkel tért haza. Látványos? Naná! Pihentető? Ugyan! Ráadásul korlátozták a hasonló beavatkozásokat, ezért mindenkit megvizsgáltak érkezéskor, vannak-e hasonló „ál-emlékei”, mert azok a memóriamódosítások megzavarhatták az interfészek működését.

A „szabadon szárnyaló” vakációzókra gondoltam, akiket az erkélyemről láttam délután. A prospektus szerint gravitációs buborék jött létre két ököl nagyságú gömb között, vagyis a közöttük tartózkodó vállalkozó szellemük körül, és súlytalanná tette őket. A gömbök mozgását az interfésszel lehetett szabályozni, és így arra reptették a buborékban tartózkodó utast, amerre az menni akart.

Ezzel biztosították a szabadság érzetét, mivel az utasnak nem kellett vezérlőkarokkal és hajtóművekkel bajlódnia, csak az agyát használnia.

– Az interfészek nagyon is stabilak – folytatta Emerald –, csak szeretünk első osztályú szolgáltatást nyújtani. Nem véletlenül vagyunk a legkeresettebb üdülőbolygó a galaxisban.

Ricsajos csoport érkezett a bárba, akik már megalapozták a hangulatot máshol. A fürdőruhás suhancoknak még a tanulásra kellett volna koncentrálniuk az ivászat helyett.

– Azt hittem, a nagykorúság alacsony korhatára miatt.

– Fejemmel a színpadra lépők felé biccentettem, akik máris rázni kezdték magukat a meleg fényű villanások közepette.

– Azért is – felelte Emerald, és mosolygott. Kíváncsian vártam, hogyan reagál a magas labdámra, de pajkos jó kedvvel vette az akadályt.

Sokáig beszélgettünk mindenféléről, mielőtt rátértem volna az engem izgató kérdésre.

– Áruul el nekem, mitől olyan különleges ez a hely!

– Nem értelek. – Rátámaszkodott a pultra úszóhátyás kezével, és mély levegőt vett. Előretolta formás mellét, és ettől gombóc nőtt a torkomba... és máshova is.

– Egy ismerősöm nagyon ajánlotta ezt a holdat. Aláírom, csodálatos hely, a kiszolgáló személyzet pedig... – Végigmustráltam Emeralt színváltós hajától kezdve karcú alakjáig. – bámulatos.

– Ez csak egy üdülőparadicsom, semmi több. Százával hemzsegnek a galaxisban.

– Chö! – hangzott oldalról. Amikor odafordultam, egy ébenfekete bőrű férfit pillantottam meg az ívelt pult végén. Minket figyelt a legkomorabb arccal, amit életemben láttam. Áramlott belőle valami jeges kisugárzás, ami azt mondta: „Tartsd meg a két lépés távolságot!” – Még hogy nem különleges?!

Felhajtotta italát, és távozni készült.

– És maga szerint mi a titok? – próbálkoztam.

Megállt mellettem, és felém fordult, így közelről is szemügyre vehettem az arcát elcsúfító repeszeket. Úgy csillogtak a megvilágításban, mint gyémántok a napsütésben. Olyan csúnya baleset okozhatta, amely más heget is hagyott volna rajta, de mindene épnek tűnt. Ujjatlan felsőt viselt, de érintetlen, sérült oldali karján semmilyen kárt sem láttam. Levontam a következtetést, azt meggyógyította. Nagyon érdekelt, az arcát miért nem kezelte. Egy ilyen beavatkozás egy délelőtt alatt megvan, estére pedig már otthon lábadozhat. Úgy éreztem, mintha emlékként őrizné. Erről tanúskodott az is, ahogy szórakozottan végigsimított a hegeken, amikor észrevette, hogy figyelem. Felhorkantott.

– Jó szórakozást, pajtás! – A vállamra csapott távozás előtt. Kis ideig azt hittem, lekap a székről.

– Ó kicsoda? – kérdeztem.

– A neve Tempel Ro – felelte Emeral –, visszajáró vendégünk.

– És mindig ilyen jó társaság?

– Megvan rá az oka. Ha annyit tudsz, hogy a peremvidékről jött, és nehéz élet jutott neki, akkor mindent megértesz.

Bólintottam. Szemem az Emeral mögötti fametszetre tévedt, ami polctól polcig fedte a falat, és valami ősi rituálé szerepelt rajta.

– Igazán szép munka. Mit ábrázol?

– Köszönöm! – Felvett egy poharat, és törölgetni kezdte.

– Az apám készítette, amikor felvettek ide. Régen akadtak olyanok, akik állítólag tudtak beszélni a halottakkal. Ez egy szertartást ábrázol, amelyen a holtak, az őket megidézők és a hozzátartozók vettek részt.

– Egy kis esti mese lefekvés előtt? – kérdeztem cinikusabban a kelletemél.

Emeral komoly arccal bámult rám. Nyilván érzékeny témára tapintottam.

– Ha ez esti mesének tűnt számodra, akkor szerintem ideje lefeküdnöd.

Rájöttem, elszúrtam a dolgot, ezért leszálltam a székéről, és fizetni készültem.

– A számládra került a fogyasztás értéke az interfész alapján – mondta ridegen.

Bólintottam, majd távoztam. Visszaballagtam a szállásomra, és ruhástól estem az ágyba. Emeral valószínűleg nem áll szóba velem többet, amit sajnáltam. Nem tudom, lett-e volna esélyem nála, de reménykedtem, mivel nem voltam nővel már öt éve. Elhessegettem a gondolatot, majd eszembe jutott Zoli, és hogy hogyan beszélt rá erre a nyaralásra. Szívből ajánlotta ezt az utazást, és amikor élből lesöpörtem, ledobta a bombát: „Anikó kedvéért”. Nem tudtam kihúzni belőle, miért különleges ez a hely, mint ahogy Paulinból sem. Ezzel a nyomasztó gondolattal hunytam le a szemem.

* * *

Örömjongásra keltem, amiért átkoztam a későn kelést nem értékelő nyaralókat. Felkeltem, és sóhajtottam a fojtogató melegben. Átcsoszogtam a háromszáz négyzetméteres, standard méretű lakosztályon egészen az erkélyig. Visszabámultam a tágas térre, és eldöntöttem, felállítok egy tenispályát. A faragott korlátra könyököltem, és a felhőtlen égbe nyúló orbitális lifteket figyeltem. Ilyen messziről csak tornyok belsejéből indított, vékony huzalnak tűntek. Beleszédültem a gondolatba, hogy ezek a turisztikai látványosságok utasokat szállítanak az úrrálmások és a hold között. Pedig én is így jutottam le, és figyelemmel követtem az ereszkedést, miközben Paulinnal beszélgettem. Együtt csodáltuk a tengereket a bennük szétszórt szigetek ezreivel.

– Hát nem csodálatos? – kérdezte akkor az idős hölgy, majd nem sokkal utána felém nyújtotta világoszöld kezét, és bemutatkozottunk egymásnak.

– Hát nem csodálatos? – Az ismerős hangtól kirázott a hideg.

Anikó könyökölt mellém, amitől csaknem a harminc emeletes mélységbe szökkentem, biztonsági erőtéren, antigrav-mezőn keresztül.

– Mi az Isten?!

A lakosztályba hátráltam, és levegő után kapkodtam, akár egy partra vetett hal.

– Nyugodj meg, Jani – mondta türelmesen. – Tényleg én vagyok az.

– Te meghaltál!

Lepergett előttem, ahogy meglátogatott egy tisztviselő Anikó cégétől, és közölte a feleségem elvesztését. Baleset érte a csapat Hold-kompját. A testét nem találták meg, ezért csak egy üres koporsót temethettem el. Emiatt sosem teljesedhetett ki a gyászom. Ez a beszélgetés olyan elevenen égett az emlékeimbe, mintha valaki izzó vasat nyomott volna fel az orromon keresztül, és belevészte volna vele a tekervényeimbe.

– Most mit mondjak? – kérdezte a rá jellemző lazasággal. – Így van, halott vagyok, de ez még nem jelenti azt, hogy nem beszélhetünk egymással.

– Megőrültem – konstataáltam, és a megérkezéskor kapott medikai csipre gondoltam. A rendszer azonnal reagált a telepatikus interfésznek hála, és már közölte is az adatokat.

– Bármit is mond az a gép, hidd el, ez a valóság – folytatta Anikó, és közben követett befelé.

A számítógép nem tudta minden adatomat leolvasni valami miatt, de a vérnyomásom az eget verte, és az adrenalin szintem is rohamosan emelkedett.

– Nem lehetsz itt!

Az utolsó szó jogán beugrottam a lakosztályba nyíló felvonóba. Próbáltam racionálisan gondolkodni, és rájöttem, erről nem szólhatok senkinek. Mit mondanék a biztonságiaknak? A halott feleségem szelleme betört a szobámba?

A lift észrevétlenül oldalazott, ereszkedett, és állt meg a tehetetlenségi csillapításnak köszönhetően. Ahogy kinyílt az ajtaja, gyors léptekkel indultam a kijárat felé. Friss levegőre volt szükségem, ezért a tengerpart felé vettem az irányt. Ott azután lerogytam a forró homokba, és a tenyereimbe tettem az arcomat.

– Ez nem lehet igaz – suttoztam.

Öt év elég idő arra, hogy az ember beletörődjön a dolgokba. Ez a találkozás azonban mindent felkavart bennem, akár sivatagot a homokvihar. Az elején nagyon nehezen tudtam a veszteséggel élni, még a hivatalos vizsgálat eredményeit is kétségbe vontam. Felbéreltem egy nyomozót, de amikor ő igazolta az eredményeket, magam jártam az események után. Megszállottá váltam, és két évembe került felhagyni azzal a viselkedéssel. Most érzem, ahogy az a gyarló énem előbújít a sötétből, és úgy ette belém magát, mint egy rossz viszketés, amit hiába vakar az ember.

Körbenéztem a vakációzókkal benépesített partszakaszon. Napozókat, vízilabdázó fiatalokat láttam. Távolság áramvonalas testű vitorlások szelték a hullámokat, szinte felettük siklottak. A magasban „szabadon szárnyalókat” pillantottam meg, akiknek a kurjantásait felém sodorta a szél. Mindenfelé boldog lelkek százait láttam. Csak én örültem meg? Biztosan nem véletlenül hallucináltam Anikóról. Miért most történt? Valaki szórakozik velem? A szemem égni kezdett a gondolatoktól.

Megpillantottam Paulint a víz szélénél, amint egy kislánnyal játszik. Olyan öt-hat éves lehetett. Aranyos, zöld bőré lányka volt, aki copfba kötötte hosszú haját, és vizet csapott az idős nőre.

– Jó estét – idéztem fel esti találkozásunkat az erkélyen.
 – Önnek is jó estét – búgta énekesekre jellemző hangon.
 – Hogy érzi magát? Felderítette már a környéket?
 – Egyelőre csak a szobámhoz készített térképet tanulmányoztam.

Elmosolyodott. Jól állt neki. Utoljára az orbitális felvonóban beszélünk, és akkor túl komolyan szemlélte az alattunk elterülő világot, mint akiből kifacsartak minden boldogságot.

– Már-már feleslegesen nagyok, nem igaz? – élcelődött a szobákon, majd a kis napernyős koktéjába kortyolt.
 – Igen. Arra gondoltam, áthívom a helyi röplabda egyesületet, hogy tartsák ott az edzést.

Paulin felvonta a szemöldökét, és rájöttem, valószínűleg nem ismeri a földi játékokat.

– És ön megtalálta már a tökéletes szórakozást? – tereltem vissza a témát.

– Nem keresek szórakozást, csak próbálom kivárni a holnap reggelt.

– Mi fog történni holnap?

Elhallgatott, és olyan felismerés suhant át az arcán, mint amikor valaki észbe kap, hogy elszólta magát. Elmosolyodott, és témát váltott.

– Szemügyre vette már a gázóriást?

Eldöntöttem, most végére járok a törtéteknek. Megtöröltem a szemem, és feltápázkodtam. Odasétáltam, és megálltam pár lépésre Paulintól.

– Beszélhetnénk?

Ő felém fordult, mire a mosoly leolvadt az arcáról.

– Ő kicsoda, nagymama? – súgta a kislány.

Nagymama? Meglepett a kérdés, mert Paulin egyedül utazott. De miért ne követhette volna a családját erre az utazásra?

– Ő egy ismerősöm, aki szintén a vakációját tölti – felelte a hölgy, aki mintha citromba harapott volna.

Az unokája odajött hozzám, közben magasra verte a vizet, és a kezét nyújtotta.

– Bolona vagyok, és örülök, hogy megismerhetlek.

– Szia, Bolona. – Illedelmesen kezet ráztam vele. – Jánosnak hívnak, és én is örülök a találkozásnak.

Paulinra néztem, aki csaknem felnyársalt a tekintetével.

– Egy perc, és visszajövök Bolona – törte meg a hallgatását, és elindult felém. – Addig te maradj itt, és játssz tovább!

Elkapott, és távolabb húzott. Korához képest úgy szorította a karomat, akárha kibernetikus satuba fogta volna.

– Mit akar? – suttogta, de a hangjában ott bujkált a teljes defenzivitás, amikor eleresztett.

– Tegnap azt mondta, várja a reggelt. Miért? Mitől olyan fontos ez a nap?

– Miért akarja tudni?

Mindent egy lapra tettem fel.

– Mert pár perce találkoztam a halott feleségemmel.

Paulin rám meredt, és hallgatott. Éreztem, hogy tud valamit.

– Sosem az első nap jönnek – kezdte, és ettől a homlokom közepére szaladt a szemöldököm. – Az elhunyt szeretteink mindig a második napon látogatnak el hozzánk.

– Hozzánk? – Bolonára pillantottam. – A kislány?

– Hat évesen elragadta egy áramlat, és belefulladt a tengerbe. Túl messzire úszott, és hiába volt jó úszó... Ettől különleges ez a hely. Ha mélyebbre néz a felszínnél, rájön, sokan nem nyaralni jönnek ide, hanem hogy azokkal legyenek, akiket elvesztettek.

Szemébe könnyek gyűltek, és visszasétált az unokájához. Nem volt szívem tovább faggatni, csak próbáltam feldolgozni a hallottakat. Már más szemmel néztem a körülöttem lévőkre. Átláttam boldogságtól sugárzó álarcukon, és azonnal tudtam, kit látogatott meg valakije a másik oldalról. A beszélgető napozók, egymást csapkodó fürdőzők és családosan vitorlázók csak összetört lelkek voltak, akárcsak én. A féktelen boldogságon át valami tapintható negatív energia vette körbe őket, mint egy fekete fátyol.

Megnyaltam az ajkamat, mialatt a következő lépésen gondolkodtam. Éreztem a tenger sós permetét, akár a bennem bujkáló tettvágyat.

Visszaindultam a hotelbe, hogy választ kapjak Anikótól. Nem tudtam elfogadni a visszatért halottak gondolatát, inkább alternatívákat kerestem. A kislány lehetett volna fejlett hologram, amely manipulált erőterekből áll. A formára hajtogatott energiamezőre vetítik a képet, és voila, kész a szellem! Ez az elmélet megállhatná a helyét, ha nem éreztem volna Bolona testének melegét és vizes bőrének érintését. Ezt egy hologram nem tudná reprodukálni.

Amikor visszaértem, beszálltam a felvonóba, és elindultam felfelé. Szöveget ütött fejembe a második nap. Miért nem az első napon jönnek? Előzékenység, hogy az élők akklimatizálódjanak? Kötve hiszem.

Az aranyozott falú felvonó megállt a szálláson, de az ajtó nem nyílt ki. Eszembe jutott az interfész, és megérintettem a halántékomon tanyázó eszközt. A prospektus szerint a rendszer profilt készít a látogatókról, ami akár huszonnégy órába is beletelhet, de ezt követően a rendszer hamarabb fogja tudni, mire gondolunk, mint mi magunk. Mi van, ha ezen keresztül letöltik a halottakról őrzött emlékeinket, és testet adnak nekik? Egyáltalán hogyan öntik őket fizikai formába?

– Szezámm tárujj! – csattantam fel frusztráltan, mindhiába. Csak a harmadik oda-vissza táncal tudtam bejutni. – Anikó?

Eltűnt. Homlokomra tapasztottam a kezem, mert úgy éreztem, szétfeszítenek a kérdések. Beszélnem kellett valakivel, de Paulinon kívül csak egyvalakit ismertem a bolygón. Sarkon fordultam, és Emeraldhoz indultam. Reméltem, szóba áll velem.

Megakasztott valami a felvonó előtt: vajon csak élő személyzet dolgozik a bolygón?

Beszálltam a liftbe, és az alakváltó androidok lehetőségét latolgattam. Hallottam már olyan gépekről, amelyeket szociálisabb célokra programoztak, mint például a prostitúció. Az ilyen modellek folyékony bázisú burkolatokkal rendelkeztek, hogy a kliens igényeihez igazodjanak. Ha valaki le tudja tölteni a fejéből az Anikóhoz kapcsolódó emlékeimet, könnyedén beletelheti őket egy ilyen droidba.

A bárhoz érve megpillantottam Emeralt, aki egy poharat törölgetett. Óvatosnak kellett lennem, mert nem tudhattam, mit tud.

Odasétáltam, és felültem egy bárszékre. Először csendben néztük egymást a naplementére emlékeztető megvilágításban, miközben lágy vonószene szólt. A romantikus hangulat úgy pergett le rólunk, mint meteoreső a masszív energiapajzsról, és csak bámultuk egymást. Még csak nem is pislogtunk, és valószínűleg mindketten próbáltuk kitálcálni, mi jár a másik fejében.

– Nocsak-nocsak – kezdte. – Nincs még korán az iváshoz, Mr. Cinizmus?

– Sajnálom a tegnapi.

– Abban biztos vagyok. Tudod, arra gondoltam, megihatnánk együtt valamit, de ezek után... Csak hogy jobban sajnáld.

Akaratlanul is elmosolyodtam a csipkelődésétől. Kedveltem őt.

– Mit iszol? – kérdezte.

Kértem egy erős kalaszagi bourbont, és nagyot kortyoltam belőle. Az ital marása felért egy csörgőkígyóéval, de legalább kitisztította a fejemet. Összeszedtem a gondolataimat, és a bourbon édes utóízével a számban belekezdtem a mondandómba.

– Emlékszel, mit meséltél arról a metszetről? Szerinted lehetséges beszélni a halottakkal?

– Pultosként nagyon sok mindent hallottam már, és azt hiszem, minden lehetséges.

Lassan bólintottam. Nem kerülte el a figyelmemet, hogy a szeme sem rebtent a kérdéstől. Amikor a szóban forgó zöld szempárba néztem, ő félrebiccentette a fejét, és résznyire húzott tekintettel bámult vissza rám.

– Van valami, amiről beszélni szeretnél?

– A holtakról – törtem kapura, akár a jó fajta gravofocisták.

– Mi van velük? – kérdezte átszellemült arccal, amit nyilvánvaló jelnek vettem.

– Miért láttam a feleségemet? Öt éve halott, és nálunk nem szokás halottakkal diskurálni. De nálatok... – A metszetre mutattam.

– Nem tudom, miről beszélsz.

– Szerintem pontosan tudod. Elmondom, mire jutottam: valószínűleg letöltötték a feleségemmel kapcsolatos emlékeimet az interfészen keresztül, és küldtek hozzám egy androidot az ő alakjában. A kérdés az, hogy ki tette és miért. Gondolom, nem te voltál, mert pultosok ilyen-nem foglalkoznak. Bár jobban meggondolva talán nem is vagy pultos. Lehetsz android te is, és akárki más is ezen a holdon. Szóval, ki teszi ezt és miért? Miért pont velem?

A megszállott énem gyakorlatilag tombolt a hirtelen jött szabadságtól. Elengedtem a gyeplőt, ő pedig fekevesztetten száguldott.

– Szerinted android volnék? – A pultra támaszkodott, és halálosan mélyen nézett a szemembe, ahogy arra csak egy nő képes.

– Nem hiszem – adtam meg magam. Csak a nő férfiak érthetik, hogy ez a gyilkos tekintet utánozhatatlan és programozhatatlan.

– Ki teszi ezt? Ki szórakozik a látogatókkal?

Ha valaki ilyen elvetemült módon használja ki a gyászunkat... És egyszerre beugrott a gyémántrepesz arcú alak, aki valószínűleg a leggyanúsabb személy az egész holdon. Amikor erre a megállapításra jutottam, a megszállott énem örömodát zengett, és azt harsogta, a hapsi tud valamit.

Lepattantam a székről, és kirohantam. Emeral kiabált utánam valamit, de nem értettem.

A folyosó falán fekete panel futott végig, amely egyetlen gondolatomra életre kelt. Tudni akartam, hol találom Tempel Rot, és ettől egy piros csík fénylett fel a panelon, amelyet követnem kellett. Egy tágas teraszra vezetett, ahol megtaláltam az ébenfekete bőrű férfit. Megtorpantam, amikor láttam, hogy fültől fülig érő mosollyal ölelget egy gyereket. A haragom elszállt, amikor felismertem a gyászt a sugárzó boldogság mögött. Emeral azt mondta, Tempelnek nehéz élete volt, és nem állt messze tőlem elképzelni egy balesetet, amiben elvesztette a fiát. Ekkor rájöttem, hogy a sebek meméntóként szolgálnak.

Zsákutcába jutottam, ezért visszaindultam a bárba. Amikor befordultam a sarkon, megláttam Anikót a folyosó közepén. Szótlanul bámultuk egymást néhány másodpercig, amely idő alatt szerencsésnek, majd végtelenül hülyének, azután szomorúnak éreztem magam.

– Fejezd be... kérek!

– Tudom, min mentél keresztül miattam – mondta nehéz sóhajjal. – Megkönnyebbülést akarok nyújtani. Azt szeretném, ha boldog lennél. Akár azzal a kis pultos csajjal, akár mással.

Visszatért a szemembe az égő érzés. A falra meredtem, és felidéztem a boldog pillanatainkat. Tényleg olyan nagy baj lenne, ha ezekre emlékeznék a gyász helyett?

Anikóra pillantottam, mire ő mély levegőt vett. Sójaja megkönnyebbülésről és valami másról árulkodott.

– Te nem ő vagy. – Elindultam felé. – Csaknem sikerült átverned, de az igazság az, a szellemek, ha léteznek egyáltalán, nem lélegeznek. Pláne nem sóhajtoznak.

Megálltam előtte. Rám meredt, azután megcsóválta a fejét.

– Miért nem tudtál a jól megszokott forgatókönyvnél maradni, mint a többiek?

Egy csapásra visszaváltott Emerallá. Csak bámultam rá, mint klónozott borjú az új kapura. Rájöttem, hogy Anikó álcája mögött nem rejtőzhet android, mert az nem lélegezne. Különösen olyan mélyeket nem, mint Emeral, aki a bártól idáig loholt utánam.

– Sétáljunk egyet. – A terasz felé intett, és elindultunk. – Ilyen makacs alakhoz még nem akadt szerencsém. Nagyon nagy bajba kerülhetek, amiért lelepleztem magam előtted. Szerencséd, hogy ilyen cuki vagy.

Félmosollyal jutalmaztam a bókot. Vonzónak találtam, de csak arra tudtam gondolni, hogy a halott feleségemnek adta ki magát.

– A „kis pultos csaj” rész erős volt egy kicsit.

– Igen – mosolyodott el –, ott talán túloztam.

Mindketten vigyorogtunk, majd kisimult az arcom, és ő is szélnek engedte a jókedvét.

– Mi ez az egész? – kérdeztem.

– Meg kell ígéred, hogy közöttünk marad. – Bólintottam, ő folytatta. – Látod őket? A nyaralók java olyan híresztelések miatt jött ide, mint te. Nem mondhatom, hogy teljes titokban dolgozunk, mert ha valaki találkozik a feltámadt szerettével, annak híre megy, azonban csak a Szövetségi Minisztérium legfelső köreiből tudják az igazságot a fajomról.

– Alakváltók vagytok?
– Empaták némi telepatikus képességgel – felelte, és ebben a pillanatban felém hozta illatát a szellő.

– Ők az érzelmeket olvassák ki az emberekből, mint valami kőkorszaki hangulatgyűrű, nem igaz?

– Pontosan, de esetünkben fennáll egy kis csavar. – Felhúzta finoman ívelt szemöldökét. – Mi érzelmekkel táplálkozunk, és a gyász egy roppant erős érzés, ami számunkra igen tápláló. Telepatikus képességünkkel olvassuk a látogatókban, gondolati úton kivetítjük magunk köré az elhunytak képmását, ami kiváltja a megfelelő érzelmi reakciót. Hogy egyszerűen fogalmazzak: segítünk feldolgozni a gyászt azáltal, hogy felfaljuk azt.

– Szóval ez a hely egy bolygó méretű lelkeség-szolgálat?

– Megint Mr. Cinizmus?

– Bocsánat! – Elpirultam. – De miért van az, hogy mások is annak látnak, akik nem vagytok?

– A gondolatok hulláma messzire elér. Ahogy magam köré vetítem valaki képmását, a közelemben tartózkodók azt látják, amit akarok.

Próbáltam megemészteni a hallottakat. A megszállott énem teljesen elcsitult, ezért megérezhettem az árnyékában bujkáló részemet, amely reménykedett, hogy Anikó tényleg visszajött. Sajnáltam, hogy nem így történt. Kezdtém ismét megbékélni az elvesztésével, és ezúttal véglegesnek tűnt. Sejtettem, hogy ez a fajta nyugalom csak kívülről jöhet.

– Most is azt csinálod? – kérdeztem, amikor láttam, Emeral hogyan méreget.

– Igen. Baj?

– Nem, folytasd csak! – Mélyen egymás szemébe néz-

tünk, és rájöttem, tetszik nekem. A tekintetében csillogó kíváncsiság alapján kölcsönös lehetett a dolog. – Arra gondoltam...

– Rendben, ihatunk valamit.

Szélesen vigyorogtam.

– Ez mindig...

– Így működik a hozzám hasonlókkal? Igen. És nem, nem szoktam minden vendégnek igent mondani. Te különösen makacs vagy, és ez bejön.

Még mindig mosolyogtam, pedig eszembe jutott Anikó. Csak remélhettem, hogy megbocsátana ezért. Boldog akartam lenni, és talán Emeral mellett az lehetek. Felderengett előttem Anikó arca, amely még ennyi idő távlatából is olyan intenzív emlék volt, mintha csak pár perce láttam volna. Akárha beleégették volna az emlékezetembe. A mosolya, a bevonulása az oltárhoz, majd ahogy komoly arccal néz engem. Ez utóbbiról nem tudtam, honnan származott, de a legerősebb kép volt mind közül. Olyan intenzíven élt bennem, akár egy önálló entitás, ami közölni szeretne valamit.

– Várj! – mondta Emeral, és homlokráncolva koncentrált. – Az emlékeid a feleséged haláláról... Nem valódiak.

– Tessék?

– Ez a legjobb munka, amivel eddig találkoztam, de akkor is felismerem egy programozott emléket. Úristen!

– Mi az?! – csattantam fel a kelleténél hangosabban, de pánikba estem. Olvastam olyan emlék-beültetésekről, amelyeket tiltanak. Az ilyenekkel akár új személyiséget is adhattak valakinek, vagy kitoröhlhették egy másik ember emlékeit a delikvens memóriájából. Joggal akartam tudni, mit talált Emeral. – Mondd már!

Zavarba jött, mert már a fél terasz minket bámult. Megdöbbsent tekintettel nézett a szemembe, majd olyan gyors mozdulattal tépte le rólam az interfészt, hogy csak a keze elmosódott körvonalát láttam.

– Az ál-emlékeid olyanok voltak, mint egy kitoröni készülő vulkán, és ez felszabadította őket. A feleséged életben van, ráadásul ő maga ültette beléd a halálának az emlékét.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!

A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Cyrus Livingstone

A kóbor zarándok

Ruwenor Birodalom, Flaegwerth tartomány

A Falkenburg irányába tartó országúton a két utazó segélykiáltásokra és jajveszékelésre lett figyelmes. Éppen egy terebélyes domb hátáról léptettek lefelé, egy erdővel körbevett mező felé, amikor megpillantották a pázsiton heverő asszonyt, és a fölé görnyedő férfit.

– Segítsetek, jóemberek! A feleségem vajúdik, mindjárt megszül! – ordította torkaszakadtából a parasztok ruházatát viselő ember. Az asszony nyöszörögve rángatózott, hasa érett dinnyeként domborodott.

– Siess, tudor barátom, majd én ügyelek a lovakra! – mondta a magasabb utazó, egy tagbaszakadt lovag. Vaskos markába fogta a két málháslovuk kantárját. Eközben kísérelte, egy idősebb, szikár, alacsony férfi előreügetett. Korát meghazudtoló fürgeséggel pattant le a nyergéből, és a vajúdához sietett.

– Nyugodjatok meg, orvos vagyok! Hadd segít...

Az utazó nem fejezhette be a mondatot. A szája is tátva maradt a döbbenettől.

– Egy tudós káposztafej! – röhögte el magát hirtelen a nő, és csakugyan egy jókora fej káposztát húzott elő a rokolyája alól. Feltápáskodott, és tréfásan fejbe koccintotta a bámuló tudóst. A társa ezalatt két ujját a szájába dugva füttyentett. A mező megelevenedett. A fűvel fedett, föld alatti rejtekekből tucatnyinál is több, szedett-vedett népség bújt elő. Férfiak, nők, gyerekek vegyesen, mindegyikük felfegyverkezve. Pillanatok alatt körbevették a tudóst és a lovagot.

– Le a lóról, vitéz úr! Ezen az útszakaszon vámot kell fizetni! – kiáltotta egy nagydarab, tömzsi alak, a zsványok hangadója.

A vajúdást színlelő asszony kést szegezett a tudós torkának, így a lovag nem tehetett egyebet, engedelmeskedett.

– És mennyi lenne az útvám?

– Lássuk csak... – A rablóvezér úgy tett, mintha töprengene. – Attól függ, miket is hurcibáltok magatokkal! Először is vetközzetek gatyára!

– Ez... ez nem szép dolog! – nyögte a tudós.

– Még hogy nem szép?! És még én akartam nagyvonalú lenni veletek, hogy az alsóneműtöket meghagyom a drága életetekkel együtt? Ha nem, hát nem! La a gatyával is! – ordította a tömzsi fickó. – Rajta! Egy-kettő!

– Nézd, főnök, ez miféle szerzet? – kérdezte egy másik útonálló, az út nyugati kanyarulatára mutatva, a dombhát felé, ahonnan a két utazó jött.

Középmagas, ösztövé, kopott, sötétbarna ujjast és kámszát viselő férfi sietett le a lankán. A vállán keresztbe vetve kis bőrtarisznya lógott, ezen kívül egy öt láb hosszú, faragott vándorbot volt nála mindössze.

– Szánjatok meg! – kiáltotta az ismeretlen. – Szánjátok meg a nincstelen zarándokat!

– Adj neki egy rézgarast, Neb! – súgta a foga között a főzsvány.

– Hé, te! Nesze, egy garas! Most pedig lódulj! – kurjantott Neb, a zarándok felé hajtva a pénzt.

Amaz bal kézzel könnyedén elkapta röptében a rézermét, majd alázatosan így szólt:

– Hálásan köszönöm, testvéreim! Netán a lovag úr is megszánna némi adománnyal...

– Még mit nem! – üvöltötte a tömzsi. – Eredj a dolgodra, amíg járn tudsz!

– Igenis!

– Hanem elébb, mutasd csak a pofázmányod! Hadd jegyezzem meg, ha netán újra összefutnánk!

A rablóvezér intésére az egyik rongyos a jövevény kámszájához nyúlt, hogy felfedje a vándor arcát. Vesztére, mert a zarándok egy támadó vipera gyorsaságával hasba rúgta a kellemetlenkedő fickót, aki még alig görnyedt össze, máris husáng csattant a feje búbján.

A zarándok két kézre fogta botját, és ütések, döfések sorozatával tette harcképtelenné a körülötte lévő útonállókat. Nem kímélte a nőket, gyerekeket sem, nekik is kijutott a náspángolásból. A lovag ezalatt medveöleléssel derékon kapta, és a levegőbe emelte a zsványvezért, csaknem szétroppantva annak derekát. Élő pajzsnak használta foglyát, így a botütések a zsványvezér hátát érték.

– Marhák! – ennyit bírt kinyögni a tömzsi alak, mielőtt egy dobás következtében a cinkosai közé repült. A lovag ezután három-négy falrengető ökölcsapást osztott ki, amittől a banditák falevélként szóródtak szét.

Eközben a tudóst, ki tudja miért, erős tüszögés fogta el. Mennydörgőt prüszkölt az öt sakkban tartó némbor szemébe.

– Segítség! Megfertőzött! Végem van! – sikoltotta a nő, elejtve a kését, szaladt világga.

– Otberta, várj meg! – kiáltotta az asszony után a parasztgúnyás zsvány, aki korábban a férje szerepét látta el. A fickó pillanatig tétovázott, majd otthagya a csatateret, és Otberta után futott.

A lovagnak sikerült hozzáférnie kardjához. A rúnákkal díszített penge kéken izzott fel, a lapja egy koponyán csatant, újabb rablót téve harcképtelenné. Nyársak döftek a lovag felé, ám ő egy suhintással lefegyverezte támadóit, kettészelte a házilag eszkábált fegyvereket. Hosszú, fekete haja harci zászlóként lobogott. Szürke szeme valósággal felizzott a küzdelem hevében.

A rongyosok harci kedve felőrlődött, ellenfelük vadsága szétzilálta őket. Egymás után hátráltak meg, a lovag végre gondot fordíthatott a megriadt hátság összetételére. A zarándok még javában csépelte az öt körülvevő csavargókat, pedig azok már kegyelemért esdekeltek.

– Most már elég legyen! Vége a harcnak! – bődült el a testes vitéz. A kétkezes kardja ismét kékből villant fel.

– Semmirekellők! – mondta megvetően a zarándok, de leeresztette botját.

– Az ott egy varázskard? Jaj nekünk! – sikoltotta Neb, és menekülőre fogta. A banda többi tagja nagy nehezen fel-tápaszkodtak, követték társuk példáját. Leghátul a tömzsi főnök bukdácsolt sántikálva.

– Jól elinaltak a nyomorultak – szólalt meg a tudor a távozók után nézve.

– Ne sajnáljátok őket, uraim! – mondta a zarándok. – Ingyenélő, naplopó csőcselék ez!

– Köszönet, amiért megmentettél minket – mondta a lovag. – Az én nevem Raoul, a társam pedig Medyr, orvos, tudós. Benned kit tisztelhetünk?

– A nevem Kendall, uram – felelte a zarándok, félrehajta a csuklyáját. A fejét tarra borotválta, állán rövid kecskeszakáll díszelgett. A szikár arcából komor, fekete szempár meredt Raoulra.

– Korábban katona voltál?

– Elégedj meg a nevemmel, lovag uram, ha meg nem sértelek! – válaszolta Kendall.

– Mi Falkenburgba tartunk – vette át a szót sietve Medyr. – Nem bánjuk, ha esetleg csatlakozni óhajtasz hozzánk.

– Köszönöm, tudós uram, de csak rövid ideig kell elvisselnetek a társaságomat. Én a legközelebbi elágazásnál keletnek tartok, a Custennin-hegyen lévő kolostorba.

– Nos, akkor javasolom, induljunk! Nem túl biztonságos ez a környék – szólalt meg ismét Medyr. – Szívesen felajánlom az egyik lovat.

– Én csak gyalogszerrel járhatok, a fogadalmam köt – közölte Kendall szemrehányó éllel. – Futni még bírok, amennyiben sietős lesz.

Nem esett több szó a három utazó között, elindultak. Medyr és Raoul lépésben haladtak a lovaikkal, Kendall mellettük gyalogolt, határozott, gyors léptekkel. A zarándok nem szólt többet, és Raoul sem erőltette a társalgást. Medyr lelkesen tartott előadást a környező fák, bokrok terméseiről, melyik az ehető, melyik a mérgező. Fertályóra múlva zavartan megköszörülte a torkát, majd az itt élő énekesmadarokról tartott előadást. Mindegyiket beazonosította a hangja alapján. Egy óra múlva Medyr, mivel hallgatósága nem mutatott érdeklődést, abbahagyta monológját, sértődött némaságba burkolózott.

Újabb óra telt el, csendes egyhangúságban, kisebb dombokra kaptattak fel, majd ismét pusztaság következett, mígnem dél-kelet felé kanyarodott az út, a távolban már sziklás, meredek bércek magasodtak.

Észak felé elágazás vezetett, dombhátak takarták el a kilátást. Ebből az irányból hirtelen lovaskatonák bukkantak fel. Lehetek vagy húszan, könnyű páncélt, és orrvédős sisakot viseltek. A vezetőjük címeres mellvértet viselt, amely egy szökkenő szarvast ábrázolt. A katonák többsége lándzsát és háromszögletű pajzsot tartott a kezében, de öt íjász is akadt köztük.

– Hó, hahó! Megálljatok! – kiáltotta a lovascapat vezetője, amikor megpillantotta a három vándort.

Az utazók engedelmeskedtek, ám Raoul lassan a kardja markolatára csúsztatta kezét.

– Kik vagytok, és miért lődörögtök erre? – kérdezte a címeres vértés.

– Te ki vagy, és milyen alapon faggatózol? – kérdezett vissza Raoul, keményen a másik szemébe nézve.

– Hallod-e, te ripők, ez itt Treon gróf földje, ahol nincs helye holmi jöttment csirkefogóknak! Úgyhogy tartsd a szád, különben huszonötöt veretek a talpadra! Az a kámszás fickó különben is gyanús nekem. Csak nem valamelyik szökött jobbágyunk?

– A nevem Kendall, és zarándok vagyok – mondta a férfi hátra vetve csuklyáját. Ő sem félt belenézni a tiszt szemébe.

– Zarándok, persze! Kódorgó éhenkórász!

– Én jótállok érte – vágott közbe Raoul. – Ez az ember katona volt, akárcsak én. A hűbéruradat pedig ismerem.

– Csakugyan? Nem mondd!

– Pedig így van. A trónviszály utolsó ütközeténél, a Szarvas-tónál volt szerencsém megismerni. Öméltósága még idejében átállt őfelsége, II. Odo oldalára – jegyezte meg Raoul szenvtelenül.

– Választani tudni kell – fűzte hozzá Kendall szárazon.

A tiszt elvörösödött.

– Gúnyolódni merészeltek, alávaló bitangok?! Majd mindjárt lesz nemulass! Akkor legyen jó kedvetek, ha a bitón bokáztok!

– Képes volnál felkötetni Raoult, Brixenhauf bajnokát, vagy ahogy arrafelé hívják, a Mészárosot? – kérdezte Medyr kedélyesen. – Engedelmeddel, uram, Orwenből jövünk, ahol e lovag szintén tornagyőzelmet aratott.

– Honnan tudjam, azok vagytok-e, akiknek mondjátok magatokat? – mérgeződött a tiszt, de Raoul nevének hallatán már nem tűnt annyira magabiztosnak.

– Innen! – felelte Raoul, előhúzva rúnákkal díszített kardját. A penge kék izzással villant fel egy pillanatra.

– A legendás Caspian kardja, akiről bizonyára hallottál, uram – vette át a szót Medyr. – Ez a kard maga választja ki gazdáját.

– Igen... igen... – nyökögte zavartan a mellvértés. A katonák közben nem győzték lenyugtatni megriadt lovaikat. – És te ki vagy, öreg? Valami tudós, filozófus?

– Medyr a becsületes nevem, és orvoslással foglalkozom, amelyről tanúsítványt a falkenburgi akadémián szereztem. Most is oda igyekszünk, a királyvárosba, a zarándok pedig a Custennin-kolostorba tart.

– Legjobb lesz, ha elkísérünk benneteket egy darabon. Sok errefelé a kóbor vad.

– Mi a neved uram, ha szabad tudnunk? – kérdezte Medyr.

– Deorthach, Treon gróf kapitánya vagyok. Nem találkoztatok szökött jobbágyokkal?

– Azokkal nem. Csupán zsiványokkal, jó néhány mérföldre innen, észak-nyugatra. Kelepcébe csaltak minket, szerencsére ez a derék zarándok arra járt, így kiverekedtük magunkat – felelte Raoul.

– És a csavargókkal mi lett? – tudakolta Deorthach.

– Úgy elgyepáltuk őket, nem győztek szaladni a szélrózsa minden irányába – mondta Raoul kifejezéstelenül.

– Ez derék. Ezzel a népséggel így kell bánni! – helyeselt Deorthach.

Alig haladtak három mérföldet tovább, amikor az út háromfelé ágazott. Délre vezetett az egyik elágazás, Falkenburg irányába, a másik keletnek, amerre Kendall szándékozott menni, a harmadik észak felől ágazott bele a csomópontba. Erről az elágazásból egy lovas bandérium ereszkedett le a közeli hegyoldalban. A zászlóikon II. Odo címere, valamint a Fényességes Egyház négyszögletű csillaga látszódott.

A csapat élén, a testőrei gyűrűjében haladó férfi magasrangú egyházi méltóság lehetett, erről árulkodott élenkkék, ezüstszegélyes talárja, hengerformájú, gömbölyített végű kék süvege, és nyakraalóján az aranyból vert csillag. Közvetlenül mellette, a jobbján egy nő léptetett a hatásán, bokáig érő, zöld tunikában, ugyancsak zöld, aransárga szegélyű köpönyegben. A haját zöld fátyol takarta. Boedica istennő papnői hordták e viseletet. Mögöttük három feketecsuhás nő haladt, egy idősebb, és két fiatalabb. Az idősebb nőnek ezüst csík szegélyezte ruházatát. Morrigan, a halál istennőjének papnőinek öltözeke volt ez. Hat lovas kísérte az egyházi személyeket kétoldalt közrefogva, pajzsukon az Ezüst Félhold Rend címerével. E rend tagjai Armorlas, a háború istenére felesküdtött pap-lovagok. A többi fegyveres a királyi légiók páncélját hordta. Ők ötvenen voltak, többségük lánzsás. Raoul tíz íjászt számlált köztük.

Deorthach zavartan bámulta a közeledőket, mint aki nem tud mit kezdeni a helyzettel. Medyr sietett a kapitány segítségére, megszólította a közeledőket:

– Ylmlan békéje legyen veled, excellenciás püspök úr, és kíséreteddel!

– Ylmlan békéje legyen veletek is, testvéreim! Cadwrgan püspök vagyok, a kísérőim pedig a hitvesem, Gweneth bansagarr, és Tangwen főnővér, valamint Inloth komtúr, őfelsége követei. Éppen Zoprówból tartunk visszafelé Falkenburgba. Ti idevalósiak vagytok?

Raoul és Medyr Deorthachra nézett, mire a kapitány kénytelen volt elsőként válaszolni.

– A nevem Deorthach, excellenciás uram. Ez a föld a hűbéruram, Treon gróf birtoka.

– Ez esetben tiszteletemet tenném a méltóságos úrnál. Milyen messze van a kastélya?

– Innen majdnem egy nap járóföld. Rögvest küldök futárt a gróf úrhoz, hogy illően fogadhasson téged, és kíséretedet, excellenciás püspök úr.

– Köszönöm. Ti viszont, ha jól sejtem, nem a gróf udvartartásába tartoztok – mondta Cadwrgan a három utazóra pillantva.

– Így igaz, excellenciás uram – felelte Medyr. – Én magam a gyógyítás tudományával foglalkozom, és Raoul lovas barátommal szintén Falkenburgba tartunk.

– És te, zarándok? – fordult a kámzsás férfi felé a püspök.

Kendall felfedte arcát.

– A Custennin-kolostor az úticélm, uram.

– Tudtommal azt a helyet még a háború idején szétdúlták, azóta néptelen. Mi dolgod ott?

– Személyes indokból keresném fel, excellenciás uram.

A püspök szeme összeszűkül a válasz hallatán. Néhány pillanatra eltöprengett valamin, majd a kíséretéhez szólt:

– Mi is ellátogatunk a kolostorhoz. Ideje azon testvéreink emléke előtt tisztelegni, akik életüket adták az isteni szolgálat közben. Kapitány, te pedig üzend meg uradnak, hogy egy éjszakát mindenképpen ott töltünk.

– Ahogy óhajtja excellenciád. De a Custennin-hegy innen majdnem fél nap járóföld.

– Nem számít, jelentéktelen kitérő. Szent kötelességünk odamenni – mondta Cadwrgan ellentmondást nem tűrően. – Legalább lesz időnk hosszasan elbeszélgetni.

Az iménti megjegyzésből Raoul és Medyr megértette, a püspök ragaszkodik hozzá, hogy ők is elkísérjék a lerombolt monostorhoz. Deorthach lovas futárt szalasztott Treon grófhhoz, ezután ő is csatlakozott embereivel a menethez. Lépésben haladtak a keletnek vezető elágazáson.

– Te afféle kóbor lovas vagy? – faggatta Cadwrgan Raoul. – Mindig újabb és újabb küldetést keresel?

– Nem egészen, uram. Őfelségéhez igyekszünk, hogy audienciát kérjünk tőle.

– Audienciát? Nocsak!

– Vándorlásaim során több tartományt bejártam. Kötelességem beszámolni őfelségének az állapotokról. A béke, amiért annyi vérrrel fizettünk, igencsak törekeny.

– Miket nem állítasz! – nézett szigorúan Raoul szemébe a püspök. A lovas rezzenéstelenül viszonzta a pillantást.

– Odo király zászlaja alatt szolgáltál a háborúban? – kérdezte Cadwrgan szelídebben.

– Ahogy mondja excellenciád. A szarvas-tavi csata előtt ütöttek lovaggá.

A püspök elismerően biccentett.

– Akkor a te vitézséged is segítette őfelségét a végső győzelemben.

Cadwrgan így folytatta:

– Mint említettem, Zoprówból jövünk vissza. Ott sem túl rózsás a helyzet, amióta a barátunk, Ladislas herceg elhalálozott. Egy maroknyi báró még mindig zúgolódik, nem akarják elismerni őfelségét. Ragaszkodnak a szerencsétlenek saját királyhoz egy kitalált ősi jogra hivatkozva.

– Újabb háború van kilátásban? – kérdezte Medyr.

– A zopróviai többségének, beleértve a parasztokat is, elege van már a harcból. Inkább elhagyják otthonaikat, békésebb, biztonságosabb vidékekre szöknek. Így a háborgó bárók földjét idővel nem lesz, aki megműveli. Márpedig akkor nem lesz mit enniük a földesuraknak. Ettől majd jobb belátásra térnek.

Cadwrgan hirtelen témát váltott.

– Tudjátok, mi történt a Custennin-hegyen, és miért néptelenedett el a kolostor?

– Feltételezem, hogy a trónviszályok idején pusztult el. De pontosabban nem tudok, mivel még azon a vidéken nem jártam – felelte Raoul.

– És te tudsz róla esetleg többet? – kérdezte Cadwrgan Medyrtől.

– Sajnos nem. Nem ismerem a háború minden részletét.

– Egyébként hol húztad meg magad a viszályok alatt?

Medyr zavartan nyelt egyet. A püspök kérdése számonkérésnek hangzott.

– Nem tartózkodtam a birodalomban. Myros szigetére hajóztam, majd át Bnessosba... a tudományoknak éltem, excellenciás uram.

– Legalább visszatértél. A királyságnak leginkább gyógyítókra van most szüksége – vette át a szót Gweneth bansagarr. – Bár a lélek sebeit sokszor nehezebb összevarrni, mint a testét.

– Ugyancsak nehéz elfogadni halandó mivoltunkat, valamint azt, hogy az elmúlás az élet egyensúlyának része – tette hozzá Tangwen főnövér.

A csapat csendben folytatta útját. A Custennin-hegyig mindössze egy alkalommal tartottak pihenőt, hogy elfogyasszák szerény, szárított húsból álló ebédjüket. Cadwgan egy méretes csobolyóból borral kínálta meg újdonsült ismerőseit. Egyedül csak Kendall utasította viszsza.

Órák múltán, alkonyhoz közeli napszakban feltűnt előttük a Custennin-hegy. A magaslat inkább átmenet volt a domb és a hegy között, eltörpült a távolabbi bércekhez képest. A kolostor romjai jól látszódtak lentről, könnyen mászható, lankás emelkedők vezettek oda.

A kolostor kőből emelt falai jórészt leomlottak, az épen maradt darabok magányos sírkövekként magasodtak. A harangtorony is csonkán meredt az égnek. A hegytető mögötti fennsík is a pusztítás nyomait viselte. A felperzselte földön egy kisebb falu romjai heverték.

A gyászos látvány Raoul lelkében felidézte az egykori csaták emlékeit, amelyek korántsem voltak olyan magaslatosak és hősiések, ahogyan a trubadúrok megénekeltek. A lovag ismét hallani vélte a haldoklók hörgését, a meggyalázott áldozatok sikolyait, érezni vélte az égő hús és a fekélyes sebek bűzét. Nem is szólva az értelmetlen parancsokról, amely temérdek élet eltérő közléséhez vezetett. Raoult révedezéséből a püspök hangja rázta fel.

– Látjátok azt ott? Az egy szőlőlugas maradványa – magyarázta Cadwgan balkéz felé mutatva.

– A derék szerzetesek bort természetek, valamint erdei növényekből gyógyírt a nyavalyák ellen – folytatta az egyházi méltóság. – Gondosan le is jegyezték e készítmények receptjeit. Tragikus, hogy mindez semmivé lett. Itt éjszakázunk!

Cadwgan emberei szó nélkül leszálltak a nyeregből, és nekiálltak tábort építeni. Deorthach kapitány láthatóan kényelmetlenül érezte magát a baljóslatú helyen, tétován kiadta a parancsot a katonáinak a táborozáshoz. Gweneth bansagarr Tangwen főnökével és a két novíciával félrevo-nult imádkozni.

A püspök elgondolkozva sétált az üszkös omladékok között. Intett Medyrnek, hogy kövesse. A tudós engedelmességedett, Raoul néhány lépéssel lemaradva a nyomukba szegődött. A szemük előtt keletre erdős pusztaság terült el, nyugatra a lebukó nap vörös izzásba borította a jeges hegycsúcsokat.

Medyr hirtelen térdre rogyott egy alacsony, széles halom előtt.

– Mi az? Mit érzékelsz barátom? – kérdezte Cadwgan. Medyr meglepetten kapta fel a fejét.

– Ugyan, miért csodálkozol? – csóválta a fejét a püspök. – Tudhatnád, ilyen magas tisztséget az egyházunkon belül csak bizonyos képességek birtokában lehet betölteni. A képesség pedig benned is megvan, kár titkolnod. Nos, ki veled, mit mutatnak számodra a környező föld emlékei?

– Ez itt egy tömegsír – nyögte a tudós. – A szerzetesek mellett a falu lakói nyugszanak benne... férfiak, nők, aggok, csecsszopók! Katonák koncolták fel őket, senkit sem kímélve.

– Bizony, jól látod.

– De a holtakat nem a gyilkosaik temették ide...

– Hanem?

– Excellenciádnak muszáj kínozni őt? – szólt közbe Raoul.

– Eszemben sincs, lovag úr – mondta Cadwgan egy ragadozó mosolyával. – Pusztán csak meg akartam gyógyítani feltevéseim helyességéről. Az ott nálad egy mágikus kard, ugye?

– Így van, ez Caspian kardja – felelte Raoul.

– Feletébb érdekes. Udvariatlanságnak tartanád, ha megkérlek, oszd meg velünk, hogyan került hozzád e nemes fegyver?

– Semmi kifogásom ez ellen excellenciád. Talán a történetemből jómagad is látni fogod, miért szükséges beszélnem őfelségével.

– Valóban? Ez egyre érdekesebb. De figyelmeztetlek lovag, az udvari politika merőben más terep, mint amihez szokhattál.

A katonák időközben több helyen tüzet raktak. Cadwgan letelepedett az egyik mellé.

– Foglaljatok helyet, barátaim! – mondta kedélyesen Raoulnak és Medyrnek. – Kíváncsian várom a történeteidet. Talán egy kis bor megint jót tenne...

Ismét körbejárt a borral teli csobolyó. Raoul pedig elmesélte, hogyan találkozott hetekkel korábban Medyrrel az Orwenbe vezető úton. A lovag beszámolt arról is, milyen körülmények között nyerte meg a Benedictus báró által rendezett tornát. Ezután rátért, a hajmeresztő kalandokra, amelynek során hozzájutott Caspian kardjához. Medyr időnként kiegészítette a beszámolót.®

– Mintha a földesurak képtelenek lennének tanulni elődök hibáiból – jegyezte meg Cadwgan az elhangzottakra. – Még most is sápadtnak látszol tudós barátom, mi nyomaszt?

– Még mindig magam előtt látom azokat a szörnyűséget, amiket e föld magába zárt – felelte Medyr.

– Felteszem, e tragikus eseményekről a zarándok többet tudna mondani – fordult a püspök Kendallhoz.

A csuklyás alak az egyik faltöredékhez támasztotta hátát, úgy tűnt, mintha imádkozna egymagában. Cadwgan megjegyzésére közelebb lépett.

– A trónviszály negyedik évében történt, hogy Egbert király katonákat rendelt a kolostor védelmére. Adalbert, a trónkövetelő pribékjei minden előzetes figyelmeztetés nélkül ránk rontottak, és a leggyalázatosabb dolgokat követték el, amit ember ember ellen elkövethet.

– Ezek szerint te itt voltál akkor. Mint szerzetes, vagy katona? Vagy földműves a faluból? – tudakolta Cadwgan.

– Bizonyos értelemben mindhárom – válaszolta Kendall.

– Akkor tisztában lehettél vele, hogy a birodalom törvényes királya II. Odo. Egbert épp annyira trónkövetelőnek számított, mint unokafivére, Adalbert – mondta a püspök.

– Egbert király nem akarta az egész birodalmat! – tiltakozott Kendall. – Csupán a saját birtokán akart biztonságot teremteni!

– Ravasz sakkjátékos volt az egyszer biztos. Folytasd! Te voltál az egyedüli túlélő?

– Úgy hiszem, igen. Bár kevesen múltott a megmenekülésem. Adalbert katonái többszörös túlerőben voltak, így hiába álltunk ellen, végül lefegyvereztek minket. Azután módszeres kínzásoknak vetették alá a foglyokat. A szerzeteseket is, a falubelieket is mind! A csecsemőket forró vízben főzték puhára, és lerágták a húst a csontjukról.

– Hihetetlen!

– Így történt, ha mondom!

– Te mit tudsz minderről, kapitány? – faggatta a püspök Deorthachot.

– Én... én nem sokat hallottam az esetről – magyarázta a kapitány zavartan. – Akkor nem ezen a vidéken szolgáltam. Meglehetősen zűrzavaros híreszteléseket hallottam az itteni csatáról. Úgy tudtam, Odo király zászlaja alatt vonultak a támadók.

– Ez igaz – vágott közbe Kendall. – De amikor a kolostorhoz értek, kiderült, mindez csak álca. Adalbert hívei megtévesztettek minket, mire észbe kaptunk, már késő volt. Mialatt a kínzóim részegen tivornyáztak, sikerült megszöknöm. Kénytelen voltam sorsukra hagyni a többi foglyot.

– És emiatt lelkiismeret-furdalást érzel? Bizonyosan megtettél minden tőled telhetőt – mondta Cadwgan.

– Elrejtőztem lent a völgy erdőségeiben. Nem üldöztek, hirtelenjében elvonultak. Aztán visszaosontam. Hiába... már csak holtakat találtam.

– Te temetted el őket?

– Nem én. Őszentsége, a pátriárka griff-lovagjai megjelentek az égen. Észrevették fentről a dűlős nyomait. Leszálltak, ők adták meg a végtisztességet az elhunytaknak.

– És azután?

– A gondjaikba vettek. Engedelmeddel, excellenciád, nem kívánok erről többet beszélni. Már így is túl sokat mondtam.

Kendall visszahúzódott előbbi helyére, a fal mellé.

– Ugyanezeket a rémségeket láttam, amint a földhalmot megérintettem – mondta gyászos hangon Medyr.

– Engem nem kell meggyőznöd. Én is látom a föld, a fák, és az épületek emlékeit – mondta a püspök. – Ez a képesség hatalmas próbatétel. Nekünk, papoknak is nap, mint nap küzdenünk kell önmagunkkal, hogy ne váljunk érzéketlenné. Különösen azután, hogy tudomásunkra jutott, a custennin-hegyi mészárlás csak egy a sok közül azoknak az embertelenségeknek, amelyek a trónviszály alatt történtek. A néhai Adalbert elfogott híveitől tudunk róluk.

– Vajon ezeknek a szükségtelen vérengzéseknek a felelősei mind megbűnhődtek? – kérdezte Raoul sötéten.

– Inloth testvér, te tudnál mesélni erről – mondta a püspök a komtúrnak.

– Őszentsége, a pátriárka szorgalmazta a királynál, hogy indítson vizsgálatot a trónviszály alatt elkövetett bűnök feltárására – kezdett bele a megszólított lovag, egy javakorabeli férfi. A szakálla már deresedett.

– A rendünk tagjai is részt vesznek a nyomozásban. Tanúkat, túlélőket keresünk – folytatta Inloth. – A bűnösök a bírák előtt felelnek vétkeikért.

– Milyen büntetésre számíthatnak? – érdeklődött Raoul.

– Őszentsége ragaszkodott hozzá, semmiképpen se legyen vérbosszú – vette vissza a szót Cadwgan. – Száműzetés és birtokvesztés, attól függően, milyen súlyosságú ügyről van szó.

– És a vádlottnak milyen politikai hátszele van – tette hozzá Raoul.

A püspök és a lovagjai egymásra néztek.

– Nemcsak a pengéd éles, Raoul – mondta Cadwgan titokzatos mosollyal. – Sokra vihethéd még, megfelelő patrónussal.

– Hallottunk rólad, Brixenhauf bajnoka – szólalt meg egy másik lovag. – Csodálkozunk is, hogy egy ilyen vitéz miért éri be a vásári csöcselék szórakoztatásával?

– Kockáztatod a testi épséged a kétes dicsőségért, holott szent ügyet is szolgálhatnál – kontrázott rá ismét Inloth.

– Uraim, azt hiszem ideje nyugovóra térni – vágta el a készülő vitát a püspök. – Holnap még hosszú mérföldek várnak ránk. Állítsatok őrséget, két óránként váltással! Előbb viszont mondjunk el egy közös imát a holtakért!

A szertartást követően az őrszemek szinte rögtön elfoglalták a megfigyelőpontokat. Deorthach is felállította a maga strázsáit, ügyelt rá, hogy emberei Cadwgan fegyveresei közelében legyenek.

Raoul éber álommal várta ki a reggelt. Érzései készülők vihart súgtak.

* * *

– Hová-hová oly sietősen barátocskám? – tartóztatta fel az egyik tíznagy hajnalban a távozni készülő Kendallt.

– Engedj az utamra, nekem már nincs dolgom itt – felelte a zarándok.

– Nono! Treon őméltósága hamarosan megérkezik. Jogában áll tudnia, ki-fia-borja kóricál az ő birtokán – erősködött a tíznagy.

– Miért sietsz úgy, ha nincs rejtegetnivalód? – kérdezte enyhe gúnnyal egy másik katona.

– Mi folyik itt? Miért nem hagyjátok elmenni? – lépett közbe Raoul.

Deorthach megfogta Raoul karját.

– Azt tanácsolom, lovag úr, ne avatkozz bele! Treon gróf határozott parancsa, hogy tartsunk szemmel minden idegent, minden gyanús jöttmentet a birtokán. A zarándok marad és megvárja őméltósága érkezését, különben...

– Különben?! – szólt közbe Cadwgan. – És ha azt mondom, hogy a védelmem alatt áll? Ehhez mit szólsz?! Királyi követtel is ujjat húzna az urad?

Deorthach leforrázva nézett hol a püspökre, hol pedig Raoulra, majd lassan elengedte a lovag karját.

– Sajnálom, excellenciás püspök úr. Amennyiben a zarándok nem hátsó szándékkal jött, nincs mitől tartania. Nyugodt szívvel megvárhatja a gróf urat.

– Nekem úgy tűnik, mintha Treon gróf tartana valamitől – közölte Raoul szúrós tekintettel.

– Mindenesetre most már szívesen megismerkednék őméltóságával! – mondta a püspök Raoul mellé állva.

– Nekem viszont semmi dolgom veled – mondta Kendall. – Máshová szólít az utam. Engedjete!

Azonban az őt közrefogó altiszt és legénye nem eresztette.

– Itt maradsz, barátocskám! Ezen a birtokon az történik, amit Treon gróf akar! És mi neki tettünk esküt. – A tiznagy utóbbi mondatánál Deorthachra nézett. A kapitány kifejezéstelenül bámult vissza az altisztre. Nem derült ki, mi járhatott a fejében, de Raoulnak feltűnt a köztük lévő ellentét. A feszült helyzetet Gweneth bansagarr próbálta oldani, szelíden Kendall karjára tette a kezét.

– Temérdek fájdalmat cipelsz magaddal, testvér – kezdte a papnő. – Tudd meg, a fájdalommal, bánatoddal nem vagy egyedül! Ez a háború mindannyiunkon sebet ejtett. Kérlek, maradj még, bizz bennünk! Létezik gyógyír a lélek sebeire.

– Végül is maradhatok egy darabig – mondta a zarándok zavartan.

– Azért mi szemmel tartjuk a fickót – jegyezte meg a tiznagy fontoskodva. Az altiszt egy emberével erővel vizsztatászigálták Kendallt a kolostor romjaihoz, ám ő néhány lépés után váratlanul kitört fogva tartói szorításából. A zarándok hirtelen mozdulattal botja végével állcúcsra ütötte a tiznagyot, rögtön ezután a másik katona torkát vette célba. Amaz hörögve, vérző nyakkal terült el. Mire a döbbsent Deorthach riadót vezényelt, Kendall már továtűnt északnak a fák között.

– Láttátok? Penge volt az átkozott botjába rejtve! – szitkozódott a feltápáskodó tiznagy. A szája vérzett, egyik foga kicsorbult.

– Láttuk. Kerítsétek elő, élve, vagy halva! – rendelkezett a kapitány. – Íjászok! Ha észreveszitek, lőjete!

– Lassan a testtel! Inkább élve kerítsük kézre – szólt Raoul.

– Megölte az egyik emberemet! Gyilkosoknak nálunk nincs kegyelem – mondta dühösen Deorthach.

– Annál inkább okunk van kifagatni, miért tette – szólt a püspök. – Jobb lesz, ha a testvérek segítenek a keresésben.

Cadwgan a lovagjaira sandított. Gweneth megpróbálta visszatartani férjét.

– Attól tartok, Kendall testvérünkért már nem tehetünk semmit. A bosszú és a káosz útját választotta.

– Annál inkább meg kell tennünk mindent a lelki üdvéért...

– Excellenciádnak nincs helyismerete. Engedelmeddel, bízd ránk a dolgot! – vitakozott a kapitány. – Máskülönbem nem szavatolhatjuk méltóságod biztonságát.

– De mint látom, a zarándoknak van helyismerete, még hozzá alapos – mondta Cadwgan higgadtan. – Az íjászaiddal nem sokra mérs a sűrűben. Jobb lesz, ha az én módszereimet alkalmazzuk. Medyr, csatlakozol?

A tudós sápadtan bólintott. Raoul felsorakozott barátja mellé. A püspök mellé Inloth és egy másik lovag állt kétoldadról. Előttük négy könnyű vértetű lándzsás kezdte átfésülni az erdőt.

– Ne tétlenkedj, kapitány! Te is hozd az embereidet! – szólt Cadwgan Deorthachnak.

A kapitány maga mellé parancsolt szintén négy lándzsást és két számszeríjászt.

A püspök megérintette az egyik fa törzsét.

– Te is látod az ő emlékeiket, igaz, tudós barátom? Elárulják, merre futott a szökevény.

Medyr féltérde ereszkedve a talajra tette kezét. Csak a szeme fehérje látszott, miközben az erdő múltjában kutakodott az asztrálsíkon. A révületet éles sípszó zavarta meg.

– Mi volt ez? Ó, Yilmran szakállára! – szitkozódott kétségbeesetten Cadwgan. A fák koronái felől madarak támadtak a kis csapatra. Varjak, baglyok, énekesmadarak együttesen. Éles csőrök koppantak a vértetesen és a pajzsokon. Treon és Cadwgan katonái közül is páran megsebesültek. A szárnyas támadók az arcukat, szemüket vették célba. Inloth lovag és társa a püspököt védték, Raoulnál viszont nem volt pajzs. A varázskardját rántotta elő, hogy megóvja Medyrt a légi veszedelemtől. A kéken ragyogó penge szétrebbentette a madárseregletet, többek végzetét okozva. Cadwgan varázsigét rikoltott, mire a szárnyas sereg meghátrált. Néhány madár erőtlenül földet ért, kábán totyogtak tovább az avaron.

– Mágiát használ az átkozott? Erre hogy lehet képes? – dühöngött a püspök.

Jóformán még fel sem ocsúdhattak az előbbi riadalomból, máris újabb sípszó hasított a levegőbe. A csillagos lovagok és a lándzsások ezúttal kört alkotva várták a veszedelmet, a fegyvereik hegye sündisznótüskéként meredezett minden irányba.

Kisvártatva dühös rőfögés, csörtetés verte fel a bozótost, két megtermett vaddisznó tört rá a behatólókra. Deorthach számszeríjásza ugyan közelről telibe találta az egyik fenévadát, de a nyílvessző jóformán le sem lassította. Raoul emberfeletti erővel a disznó bordái közé döfött a kardjával. A többiek eközben a másik agyarassal viaskodtak. A közel kétmázsás, szőrös izomtömeg három fegyverest is elsodort. Cadwgan ismét alkalmazta a mágikus rikoltását, ezzel el is készült erejével, magatehetetlenül összerokkadt. A püspök kiáltása rövid időre összezavarta a vaddisznókat, de így is a kolostor közelében várakozó többi fegyveres segítsége kellett ahhoz, hogy végleg ártalmatlanná tegyék a megveszett agyarasokat.

Deorthach és Cadwgan emberei között egyaránt akadtak súlyos sérülések. Akadt, aki fél szemére megvakult még madarak rohama alatt, hárman pedig törött végtagokkal vészelték át a vaddisznókkal való küzdelmet. Az egyik csillagos lovag, Amren testvér combját disznóagyar hasította fel, csaknem csontig. Medyr igyekezett minél előbb összevarrni a sebet, de a vérvesztéssel nem tudott mit kezdeni. A mézsféher arcú Amren már nem volt eszméleténél.

– Miféle istenverése volt ez? – zihálta Cadwgan. – Nem éreztem, hogy a zarándok mágikus képességű.

– Talán mert nem is az – vettette közbe Medyr. – Léteznek olyan sípok, amelyek emberi fül számára ártalmatlanok, megőrzik az állatokat.

– Jobban a körmére kellett volna néznünk a fickónak! – fakadt ki Deorthach.

– Ez már nemcsak a te ügyed, kapitány. Egy testvérünket rövidesen elveszítjük emiatt... – sóhajtott Cadwgan.

– Én előkerítem! – jelentette ki elszántan Raoul. – Nem fogja megúszni az elszámoltatást, arról kezeskedem!

– Igazán bátor elhatározás, lovag, de hogyan akarod elkapni? Az erőn túl ingovány van a hegyek előtt. Ott bármédig meghúzódhat a cudar gyilkos – mondta a kapitány.

– Nem egyedül erednék a nyomába – biccentett Raoul Medyr felé.

– Inkább hagyjátok ezt öméltósága vérebeire! Úgyis nemsokára...

Deortchah nem fejezhette be a mondatot. Nyugat felől kürtszó harsant.

– Ez a gróf úr lesz – mondta a kapitány, inkább félve, mint örömmel.

Nyugat felől, az országúton hozzávetőleg ötvenfős lovasscsapat érkezett vágóban. A bandérium élén szarvasos címeres zászló lobogott. A katonák többsége lándzsával fegyverkezett fel, de akadtak köztük íjászok is.

Treon gróf vezette a csapatot. A földesúr könnyű láncinget és köpönyeget viselt, oldalán kétélű kard lógott, fején a vadászok tollas kalpagját viselte.

– Szerény hajlékom biztonságosabb, és méltóbb szállás lenne, mint e gyászos hely – mondta Treon, miután szertertásosan üdvözölték egymást a püspökkel. A gróf udvarias volt, de hangja hűvös. A nyeregből nem szállt le. Embereire rádörrent:

– Jelentést!

Deortchah kapitány kissé bizonytalan hangon beszámolt a történésekről.

– Jól értettem, képtelen voltatok egy ágrólszakadt zárandokot feltartóztatni? – Treon nem emelte fel a hangját, de kérdése így is vészjóslóan hangzott.

– Méltóságos uram, a lovag közbeavatkozott! – kiáltotta a sebesült tiznagy. Deortchah rosszállóan nézett rá.

– Te volnál Raoul, a bajnok, más néven Raoul, a Mészáros? – Treon jobban szemügyre vette a lovagot.

– Már találkoztunk egyszer, méltóságos uram. A Szarvas-tónál...

– Valóban? – A gróf mintha kikökönt volna fölényes nyugalmából. – Akkor bizonyára emlékszel Berth grófra is, aki jóbarátom volt.

– Emlékszem, méltóságos uram. De miért beszélsz róla múlt időben?

– Mert halott! Meggyilkolták családotul, méghozzá a saját birtokán! Egy zárandokot láttak arrafelé lófrálni a rémtettet követően.

– Eggyel több ok, hogy élve kerítsük kézre ezt a Kendall nevű fickót! – szólt Cadwgan.

– A bűnös el fogja nyerni méltó büntetését, erről kezeskedem excellenciás püspök uram – mondta Treon ismét fagyos higgadsággal. – Különben sem méltó, hogy őfelsége követe holmi hitvány gyilkost hajkurásszon egy számára ismeretlen erdőben. Ennél bizonyára fontosabb a hír, amit excellenciád Falkenburgba visz.

Cadwgan összehúzta a szemét a mondottakon és lovagjaival összenézett. Raoul magához ragadta a szót.

– Én viszont szívesen állok rendelkezésedre, méltóságos uram. A tudós barátommal segítünk kézre keríteni a szökevénynt.

– Értékelem a figyelmességedet, lovag, de megvannak a magam módszerei. Másfelől pedig miért pazarolnád erődet egy gonosztevőre? Ahogy elnézlek, még van néhány évéd jeles győzelmekre a tornákon. Minek kockáztatnád testi épségedet? Ez a vidék tele van veszélyekkel. Menjetek utatokra békével, a gyilkost bízzátok ránk! Lakolni fog a gazfickó. A kóbor kutyákkal etetem meg a maradványait.

– Mitől vagy biztos benne, hogy ez az ember ölte meg a barátodat, Berth gróft? Mi oka lett volna rá? – kérdezte Cadwgan.

– Nekem van egy sejtésem – szólalt meg Raoul, észrevétlenül a kardja markolatához nyúlva. – Ez a Kendall itt volt, amikor Adalbert pribékjei feldúlták a kolostort. Ez még abban az évben volt, amikor te, nagyuram, és a barátod, Berth gróf még Adalbert zászlaja alatt harcoltatok. Egészen a döntő csatáig, szinte az utolsó pillanatban altatok át Odo királyhoz...

– Mit akarsz mondani ezzel? Vádolni merészelsz? – Treon kikelt magából.

– Máskülönben miért nem akard, hogy részt vegyünk a keresésben? Tán félsz attól, hogy élve kerítjük elő a zárandokot? – kérdezte Raoul.

Treon arca lángba gyúlt az indulattól, majd felkacagott:

– Mint említettem, veszélyes környék ez! Előfordulnak balesetek.

– Mit forgatsz a fejedben, gróf? Ha nekem támadsz, azzal őfelségének és az egyháznak üzensz hadat! – Cadwgan figyelmeztetése nem hatott Treonra.

– Sosem tennék ilyet – felelte a gróf cinikusan. – Ám még mindig előfordulnak kóborló haramiak e vidéken, a háború hozadékaként. Az ő tettükért nem vállalhatok felelősséget. Milyen kár, hogy későn érkeztünk a megmentésekre!

Hirtelen három nyílvevő koppant a püspököt védő lovagok pajzsán. A következő lövés torkán találta az egyik testőrt, az azt követő Cadwgan karját fúrta át. A bozótosból feketecsuklyás, a mocsári tigris sötét bundáját viselő alakok törtek elő, egyenest a püspök kíséretére rontottak. A támadók arcát tigriscsíkos tetoválás borították.

Raoul kardot rántott, Caspian pengéje kéken villant. Az Ezüst Félhold lovagjai felvette a harcot az orgyilkosokkal. A két csapat egymásnak feszült, lándzsák hatoltak húsba, kardok csorbultak ki sisakokon. Treon az embereivel közönyösen nézte a vérontást.

– Ostobák! – szitkozódott Cadwgan, mialatt egy embere a sebet kötözte.

A csatazajra Gweneth bansagarr és Tangwen főnövér is megjelent a színen, a maradék fegyveres kísérelével.

– Az istenek nevére, és lelked üdvére, kérlek, fékezd meg ezt az értelmetlen vérontást! – kiáltotta Gweneth Treon felé. A gróf azonban rá se hederített a könyörgésre. Továbbra is kifejezéstelen arccal szemlélte a pusztítást.

Az erdős terep inkább a támadóknak kedvezett. Mozgékonyabbnak bizonyultak a lovagoknál. Cadwgan kíséretéből már kettesével dőltek ki az újabb összecsapásoknál. A tigrisbőrös gyilkosok rövid, karmokra emlékeztető vágófegyvereket és szekercéket használtak, valamint dobótőröket. Lehettek köztük mérgezetek is. Inloth komtúr egyet levágott közülük, de hamar gyűrűbe fogták. Raoul sietett a segítségére, Caspian pengéje négy ízben vette már az orvtámadók vérét. Ekkor egy természetesebb figura, feltehetőleg csíkos arcúak vezére a nyakában lógó medálról rubinszínű villámot küldött Raoul felé. Brixenhauf bajnoka a kardjával kivédte a mágikus csapást, ám annak ereje csaknem ledöntötte a lábáról, a felvilanásba szinte belevakult.

– Vagyázatok! Tiltott mágia! – kiáltotta Cadwgan.

Gweneth szoprán dallamba kezdett, Tangwen nővér a két novíciával vészjósló mormolásba fogtak. A tigrisbőrösök vezére a torkához kapott. Az orgyilkosok sorain zavar lett úrrá.

A bansagarr éneke elhalt, mintha elvágta volna. Nyílvesszővel a mellében elvágódott.

– Mi műveltél, te korcs? – üvöltötte Deotrach a tiznagnak, aki abban a pillanatban eresztette le számszeriját.

– Mi Treon grófnak fogadtunk húséget, nem a királynak! – harsogta a túlbuzgó tiznagy, ám hangja elfulladt, miután a kapitány kardja a hátán jött ki.

– Deotrach, legyen eszed! – kiáltott Treon a kapitánynak, aki viszont válaszul a kardgombbal kólintotta fejbe hűbérurát, hogy az lefordult a nyeregből.

– Aprítsátok a csíkos férgeket! Éljen a király! – mennydörögte Deotrach és nekiugratott az orgyilkosok hordájának. Amazok kétségbeesve keresték a menekülés útját, ám Raoul, Inloth komtúr és a még talon lévő lovagok megháromszorozott erővel harcoltak a váratlan segítség láttán. Treon bérgyilkosai közül nem ejtettek foglyokat.

Fáradtan, zihálva nézett farkasszemet egymással a véres végjáték után Cadwgan erősen megfogyatkozott kísérete és Deotrach emberei. A kapitány is elvesztette négy harcosát, és tucatnyi volt a sebesült. Az egyik novícia is elesett.

Cadwgan a haldokló Gweneth mellett térdelt. A püspök szeme vizenyőssé vált, hangja akadozott.

– Ó, hitvesem, egyetlenem... úgy sajnálom...

– Yilmrannak és a királynak szenteltük életünket... és halálunkat – köhögte Gweneth. – A négy istenség vigyázza utadat, férjem...

A papnő többet nem mondhatott. Szeme fennakadt. A halál ölelése magába zárta.

– Mily megható! – mondta gúnyosan a megkötözött Treon gróf.

– Hazug nyelved nem szólhat, amíg őfelsége ítélőszéke elé nem kerülsz! – sziszegte Tangwen főnővér, miután begörbített ujjakkal varázsigét mormolt. Treon válasza nyitotta a száját, de meglepetésére nem bírt egy szót sem kinyögni. A gróf érthetetlen makogásba kezdett, majd őrülnen dobálta magát. Raoul ökle Treon halántékán csatant, a gróf ismét elernyed.

– Hogyan tovább, excellenciás püspök uram? – kérdezte a lovag Cadwgwantól.

– Tovább kell mennünk Falkenburgba – mondta a püspök kinnal a hangjában. – De előbb...

Nem tudta folytatni. Könnyeket törölte ki a szeméből.

– Megadjuk a végtisztességet a holtaknak. Mindenkinek – szólalt meg Inloth komtúr. – A halott ellenség már nem ellenség.

– A hitvesem testét elvisszük. Méltó helyet keresünk neki – mondta erőt véve magán Cadwgan.

– Ahogy óhajta méltóságod.

– Te pedig... jól döntöttél – fordult a püspök Deotrachhoz. – Őfelsége tudni fog vitézségedről.

– Már így is túl sok gazemberséget túrtunk el Treon gróftól – mondta a kapitány.

– És te lovag, velünk tartasz? – kérdezte Cadwgan Raoultól.

– Előbb előkerítem azt a zarándokot – felelte elszántan Raoul.

– Biztos vagy benne barátom? – kérdezte váratlanul Medyr, aki sikeresen elrejtőzött a csata ideje alatt.

– Részben miatta történt az öldöklés! Előkerítem, ha egy holdhónapba telik is! – fogadkozott elszántan a tagbaszakadt lovag.

– Ne menjetek egyedül! Mellétek adom legjobb felderítőimet, akik ismerik e vidéket – mondta Deotrach.

– Most akarsz indulni? – aggodalmaskodott Medyr.

– Mégis meddig várjunk? Amíg végleg elinal a bitang? Yilmran vigyázza méltóságod lépteit! Falkenburgban találkozunk. – Raoul e szavakkal búcsúzott Cadwgwantól. Inloth komtúrral kezét szorított, majd nekikészült a hajtóvadászathoz. A püspök megáldotta a lovagot és tudós barátját.

* * *

Medyr és Raoul gyalogszerrel kereste Kendall nyomait három lándzsás társaságában, immár második napja. Az erdőből egy mocsárhoz jutottak.

– Nézd uram, ez a járható út az ingoványon! – mondta Raoulnak az egyik felderítő. – Csakis erre mehetett a szökevény.

– Várjunk csak! – szólt Medyr, aki a keresés során már többször, most is a talajhoz lapult. A fák, füvek, a föld emlékeit olvasta ki, ezáltal ellenőrizte, jó irányba haladnak-e. Kisvártatva a tudós felegyenesedett.

– Kendall erre járt, de letért keleti irányba. Azon az ösvényen, a mocsár szélén.

– Az az út a kastélyhoz vezet – mondta zavartan az egyik lándzsás.

– Menjünk! – rendelkezett Raoul.

Megkötözött figyelemmel folytatták a kutatást. Lassan haladtak, hogy ne csapjanak zajt, ami nem mindig sikerült. Hosszú órák és embert próbáló gyaloglás után egy furcsa növényű tölgyeshez jutottak. Három, embernyi vastag fatörzs egymásból nőtt ki. A fa közelében tábornút nyoma látszódott.

Medyr némán intett, miszerint Kendall az ágak között rejtőzik. A lándzsások óvatosan körbevették a fát, Raoul pedig lecsatolta kardját, hogy ne akadályozza a mozgásban, mindössze egy szál törrel ugrott fel a lombozatra. Meg is lelte az alvó zarándokot. Rövid kézitusa után a földre huppantak mindketten, Kendall hiába próbált hozzáférni törős botjához, Raoul ereje túl soknak bizonyult neki.

A zarándok hátrakötött kézzel, dühösen nézett elfogója szemébe.

– Büszke lehetsz magadra lovag! Te is csupán bérenc vagy, a hatalom eszköze!

– Te pedig gyilkos! Tudod-e hány ember vére szárad a lelken?

– Én csak beteljesítem az isteni igazságot. A Custennin-hegyen lemészárolt testvéreim addig nem nyughatnak, amíg gyilkosaik szabadon tobzódhatnak.

– Ezek szerint elismered, hogy te ölted meg Berth gróft a családjával együtt?

– A végzet akarta, hogy Berth felesége és gyermekei is egyenek abból a mérgező gombából, amit ételükbe csempésztem, mialatt ők önfeledten vadászgattak.

– Részedről ennyi? – döbönt meg Raoul.
 – Nem bánok semmit sem. Ahogy korábban Follomon báró megölését sem, még a háború alatt. Ó, Berth és Treon mind felelősek a Custennin-hegyen történekeért. Láttam mindegyiküket! Élvezték a kegyetlenkedést.

– Te most le akartad vadászni Treont, igaz? Nos, ő a király ítélőszéke elé fog kerülni.

– Tréfálsz velem?! – kérdezte Kendall megütközve.

– A világért sem.

Raoul és Medyr részletesen elmesélte a zarándoknak, hogyan támadtak Treon orvgyilkosai a püspöki kíséretre, és hogyan végződött az ütközet Deortachnak köszönhetően.

– Mi a szándékotok? – kérdezte Kendall az elmondottak után.

– Velünk jössz. Te is a bírák előtt fogsz számot adni tetteidről – felelte Raoul.

Kendall lehajtott fejjel tűrte, hogy elvezessék. Amint egy tisztásra értek, a zarándok botlást színlelt, majd kigördült az esésből és nyugati irányba futott, egyenest az ingoványoknak.

Raoul és a lándzsások hiába vették üldözőbe, Kendall fürgébbnek bizonyult, a nádas közé vetette magát. Raoul oda is követte volna, de Medyr visszatartotta.

– Ne menj utána! Nem a járható utat választotta.

Csakugyan, a nádfüggöny résein láthatták Kendallt, amint derékig merülve küszködik a posványban. A zarándok néhány lépés után elvesztette lába alól a talajt, merülni kezdett. Kendall ördögi kacajban tört ki, nem is hagyta abba, amíg a mocsár el nem nyelte.

Raoul megrendülten nézte a zarándok végzetét. Medyr a lovag karjára tette a kezét.

– Ez az ember már megszabadult a kínjaitól. Menjünk, barátom, Falkenburgba még hosszú az út.

Mortelhun

A fahéjillatú nagyfi látogatása

A fahéjillatú nagyfi gépe október harmincadikán este hatkor szállt le a bangori nemzetközi reptéren, éppen Halloween éjszakája előtt egy nappal, hogy innen a veje autójával, az alig tíz percre található Hermonba vigye, ahol 1984 óta laktak a feleségével, Julieval, aki a nagyfi lánya ugye, és három gyermekükkel, Peterrel, Annával és Rubyval, akik ugye a nagyfi unokái. Másnap a gyerekek elmentek iskolába, illetve a felnőttek, Frank, aki ugye a nagyfi veje, és Julie, aki ugye a nagyfi lánya, elmentek dolgozni. Frank autóvillamosági mérnökként dolgozott az egyik közeli, nem túl nagy, ám annál jobban fizető cégnél, míg Julie az egyik Walmartban volt pénztáros. Harmincegyedikén délután előbb a legkisebb gyermek ért haza, és ő is halt meg először. A nagyfi, aki erős fahéjillattal bírt, már várta őt egy hatalmas késsel a remegő májfoltos kezében, és amint a kis Peter belépett az ajtón, a nagyfi már szemén is szúrta. Tette mindezt kifejezéstelen arccal, ám hatalmas mosolygó szemekkel. A második áldozat Ruby volt. Ő éppen a soros kosárlabda edzése előtt esett haza, enni valamit, hogy aztán a későbbiekben az edzés végzetével páran az osztályából bandázni menjenek és rémtörténeteket mesélni, ha már a szellemek és boszik éjszakája van. Ám Ruby sosem ért oda az edzésre. A nagyfi fogadta és köszöntötte őt, majd amikor a kislány bement a wc-be pisilni, a nagyfi rányitott és egyszerűen fejbe lötte. Anna késő délután ért csak haza, a nagyfi szendviccsel várta,

melyet a kis Pete combhúsából készített friss jégslátával és rengeteg mustárral, ahogy azt Anna szerette. Miközben a lány evett, a nagyfi mögé lépett és megfojtotta. A három unoka holttestét levitte a pincébe, és sötétedésig a gyermekkoráról mesélt nekik, és arról, hogy akkoriban milyen volt egy Halloween éjszaka. Este, ahogy reggel elment, úgy is ért haza Frank, a nagyfi veje, és Julie aki ugye a nagyfi lánya volt. Egyszerre. Őket bőségesen megvendégelte az éltes hölgy, húsok sokasága került az asztalra, s míg a szülők jókedvűen ették a gyermekeiket, addig a nagyfi derűsen mesélte nekik, hogy gyakorlatilag a saját utódaikat fogyasztják vacsorára, ám semmi pánik, mert a mérge, melyet az ételbe rejtett, gyorsan hatni fog, így nem kell megélniük a gyászt és a fájdalmat. A szülők mire felfogták volna, hogy miről is beszél a nagyfi, már a földön feküdtek kimeredt testtel, üveges szemmel a plafont bámulva, de legalább jóllakottan. A vacsora végeztével a nagyfi, aki ugye kellemes fahéjillattal bírt, mindenkit elásott a pincébe, majd Anna félretett húsából készített olyan ötven darab szendvicset, és egész éjjel az utcákat járva kínálta azt a cukorkagyűjtő gyerekeknek. Mind elfogyott. November elsején a nagyfi repülőre ült és hazatért New Yorkba, hogy aztán ott feladja magát a hatóságoknak, és az első éjszaka felakassza magát a cellájában, miután hosszan maszturbált az előző napra gondolva. Kielégült mosollyal és fahéjillattal távozott.

Zspider

Kalendárium - Október:

Rothadás

Hétfő

Én: Szia! Megfáztam, szóval ha nem gond, itthonról dolgoznék, mert nem érzem jól magam.

Főni: Persze, semmi gond! Látod? Mondtam, hogy ne bulizz annyit! :D

Én: Ez a furcsa, nem is dolgoztam, egész hétvégén a tököket faragtam. Még a lakásból se mentem ki.

Főni: Tényleg fura, bár sokat hűlt az idő, lehet, hogy csak megfűjt a hideg. Igyál teát és szólj, ha rosszabbodik az állapotod, mert akkor inkább menj szabadságra. Senkinek se tesz jót, ha túlerőlteted magadat.

Én: Oké, köszí!

Köhögve leteszem a telefont az éjjeliszekrényre és az ölembe kapom a céges laptopot. Mire felkeltem, már egy tucat zsepit elhasználtam. A torkom fáj, a mellkasom szorít, és úgy érzem, a fejem egy üvegburában van. Igaza lesz a főnöknek, tea kell nekem. Ki is megyek a konyhába, ahol a gyönyörű faragott tökök fogadnak. Őt mestermű, amiket az ajtó elé akarok majd kirakni. Ameddig fő a víz, keresek valami finom teát, de az első doboztól majdnem elhányom magamat. Tele van bogarakkal. Mindenféle csúszómászó kelt ki a dobozban. Meg a két másikban is. Nem is kívánom a teát már. Kidobom őket a szemetesbe és gyorsan körbenézek. Mi a fenétől bogarasodtam ennyire be? Semmi nyomot nem találok, viszont észreveszem, hogy az egyik tök belül picit zöldes lett. A fenébe, nem fogja kibírni Halloweenig. Mindegy, megyek dolgozni.

Kedd

Egész nap a gép előtt ültem. Reggel behoztam ugyan egy kávé, de egy falatot se ettem, és végleg elment az étvágyam, amikor láttam, hogy a tökök mind elkezdtek rohadni. Nem elég, hogy szarul vagyok, hogy le kellett mondani a programjaimat, de még ez is. És most nincs erőm őket eltakarítani.

Mire lecsaptam a laptopot, a szoba már kellemes, őszi sötétbe borult, én pedig elgondolkodok azon, hogy ki se megyek a konyhába. Nem akarom látni azt, amivel úgyse tudok semmit se csinálni. Inkább pihenek egy kicsit.

Szerda

Már nem is emlékszem: vajon átaludtam az egész tegnapi napot? Gyorsan bekapcsolom a laptopot. Jó, legalább a munkával haladtam. Viszont a monitor pár perc alatt olyan migrént okoz, hogy kettős látásom lesz tőle. Le kell hajtanom a laptopot, ameddig keresek valamit a fejemre.

A folyosón kényelmetlenül világos van, kivéve a konyhát. Óvatosan benézek és a szagtól el kell hátrálnom. A

rohadó tök bűze olyan erős, hogy a náthás, eldugult orromban is érzem. A tökök összeaszalódtak és szinte szétfolytak a konyhapadlón. A zöldes-sárga mócsingok, akár a penész, elterjedtek mindenfelé: a konyhaasztalon, a falakon, a bútorok egy részén.

Ösztönösen kimenekülök a helyiségből. Nem is én döntök így, a testem parancsol nekem. Majd megoldom, ha jobban leszek, most fogom a fájdalomcsillapítót és rendelek ebédet. A futár pofákat fog vágni mikor megérzi a szagot, de örüljön neki, hogy hordok ruhát.

Csütörtök

Nem merek a konyha közelébe menni. Ülök a gépem fényében és azon gondolkozom, hogy mi történik, ha vége a melónak. Mit csinálok, ha már nem kell dolgozni. Ehhez csak a szemem és az ujjaim kellene, de egyre gyengébb vagyok. Nem kapok levegőt, három lépéstől kifulladások. A főnököm naponta kérdezi, hogy biztosan bírom-e még, és mindennap nehezebb igent mondanom. Napközben megtörök és felhívom a háziorvosomat.

– Nyugodjon meg, ez egy megfázás a tünetek alapján – nyugtatgat a doki. – Meleg leves, vitaminok és kutyabaja sem lesz. Ha hétfőn még vannak tünetei, vagy rosszabbul érezné magát, hívjon fel vagy jöjjön be és meglátjuk, mi tehetünk!

– Mondja, nem lehet, hogy rohadás okozza az egészet? – Tudom, hogy hülyeség megkérdezni, de csak erre tudok gondolni.

– Tessék? Mit mondott? Nem értettem.

– Nem érdekes. Köszönöm, doktor úr!

Biztos túlreagálom a dolgot. A betegség miatt rémeket látok. Gyorsan elmegyek zuhanyozni és máris jobban fogom érezni magamat. Ám mikor belépek a fürdőbe, már ott is minden zöld. A falakról inak lógnak le, mint a tök belsejében. Hátratántorodom és gyorsan becsukom az ajtót. Szólnom kellene valakinek.

Péntek

A főnököm nem hitte el, hogy bírom még, és elküldött betegszabadságra. A sötét szobában ülök, nincs munka, amivel elterelhetném a figyelmemet. Senki se hisz nekem. Egyre rosszabbul érzem magamat, a szám két pillanat alatt kiszárad, de nem tudok vizet szerezni, a rohadás már biztos benne van a csövekben is. Le kell lépnem. Ha senki se hisz nekem, akkor majd átmegek a szüleimhez. Legalább náluk kapok teát. Tudom, hogy felnőtt emberként ciki, de nem érdekel. Nem maradhatok itt.

Kirohanok az ajtóhoz és... nem. Nem, nem, nem! Az egész ajtót benőtte a rohadás. A kezem remegve nyúl a

kilincser, de inkább elhányom magamat, mintsem hozzáérjek. Remegve fekszem a folyosón. Hogy jutok ki innen? Aztán beugrik, hogy a hálószoba még érintetlen. Kimászok az ablakon. A szobába beérve már faltól falig dülöngélek. A szag fojtogat, mikor ettem utoljára? Meglátom magam a tükörben, csont és bőr vagyok. Csoda, hogy élek. Nem baj, csak ki kell jutnom innen. Minden rendben lesz.

Kinyitom az ablakot és furcsa por kavarodik fel a levegőben, amitől köhögve esek vissza. Érzem a nyelvemen ezt a letapadt, penészes ízt, amit napok óta szívok a levegővel. A ház falán is ez a mocsok van. Hányini akarok, de már nincs mit, csak öklendezve fekszek a földön, az erőlködéstől kezd elfogyni a levegőm. Szédülök. Nem bírok eszméletlenül maradni. A szemem sarkából még látom, ahogy a rothadás lassan befedi az ablakot és visszacsukja. Csapdába estem.

Xenothep Szerencsecsillag

Lassan tekertem az erdei ösvényen, biciklim halkán zörögött, amint áthajtottam a fák gyökerein és a lehullott ágakon. Alig vártam, hogy megérkezzek munkahelyemre és ihassak egy forró kávét, amire feltétlen szükségem volt, hogy magamhoz térjek.

Úgy éreztem, biciklimmel valami baj lehet, szokatlanul erősen rándult félre kezemben a kormány, valahányszor áthajtottam valamilyen növényi akadályon. Bár jobb térdem még mindig fáj, erősebben tapostam a pedált, az októberi hideg levegő úgy folyt körül, mint a víz. Amint kiértem a földútra, már láttam a bejáratot, a parkolóban pedig pár autót, ámultam az embereken, hogy még ilyenkor is hajlandóak idáig utazni, csak azért, hogy aztán libegőzhessenek.

Bár most mintha az egész bolygó ünnepelne.

Hónapok óta nyomasztottak a híradások a közelgő aszteroidával, az emberiség végét vizionálták, lázongások törtek ki, mintha ez bármit is segített volna a kialakult helyzeten, pedig csak fel kellett volna ismerni, hogy jelentéktelen porszemek vagyunk a mindenségben. Hiszen mennyi esélyt kaptunk így is, hogy élhessük az életünket! Aztán nemrég végre egyértelművé vált, hogy bár nagyon közel jön hozzánk az a szikla, el fog robogni a bolygó mellett, és nem lesz ránk különösebb hatással.

De lett.

Hivatalosan 60-143-Exyl-nek nevezték, de mindenki csak Szerencsecsillagnak hívta, miután elhaladt. Ezt a teljesen tudománytalan elnevezést a tudományos körök elutasították, egyértelművé téve, hogy az objektumnak semmi köze egy csillaghoz. Rengeteg ember vált hívővé, jó pár változás állt be a világban a közelgő vég miatt, majd aztán amiatt, mert rájött mindenki, hogy kapunk egy újabb esélyt. Részemről nem bíztam abban, hogy kitör a világbéke, de tény, hogy sok változást hozott magával az

Szombat?

Mikor újra magamhoz térek, mozogni sincs erőm. A szoba olyan, mint a rothadó tök belseje. A levegőben zöldes spóra hullik alá, akár a por. Hallom, hogy kopognak az ajtón. Ez ébresztett volna fel? Aztán fa recsegésére leszek figyelmes. Bejutottak végre? Undor és rosszullát nyögéseit hallom. Fuldokolást. A nevemet köhögik két száraz hörgés között. Szólnom kell. Gyerünk!

– Itt... vagyok...

Egy eger se hallaná meg a hangomat.

A távolban egy ajtó csukódik.

– Ne menjetek el! Segítséget! – kiáltom minden erőmmel.

De nem. Nem én kiáltottam. Ők voltak. Bent ragadtak velem.

a több milliárd éves szikla. Kicsit mintha lenyugodtak volna a kedélyek, az emberek és nemzetek pedig végre nyitni kezdtek egymás felé.

Igen, határozottan jót tett az emberi kapcsolatoknak az esemény.

Másfelől persze voltak, akik azt gondolták, hogy ezzel nincs vége, mert az aszteroida beindított valamiféle változást az élőlényekben. Érkeztek hírek különös eseményekről, de ezek ellenőrizhetetlenek voltak. Engem leginkább az UFO hisztire emlékeztettek, meg a Loch Ness-i szörny legendájára.

Az élet végül visszazökkent a megszokott kerékvágásba, eljött a következő nap meg a következő hétfő, mint a mai is. Így szezon vége után már alig akadt turista, leginkább sportolók jöttek, akik felmentek terepbiciklijükkel a felvonón, majd fentről leszáguldottak az erdőn keresztül. Magamban csak csendes bolondnak neveztem őket, elképzelni nem tudtam, mi visz rá embereket ilyesmire. Nekem már ez a napi húsz kilométer is sok volt, amit megtettem a munkahelyemig az otthonomtól, majd vissza. Szerettem volna egy robogót, ám jobban szerettem a csendet, az ilyen reggelek hangulatát. Utam szinte egész végig az erdei ösvényen vezetett, távol az autóúttól, mert így értem oda leggyorsabban.

Lelassítottam, begurultam a kapun, aztán letámasztottam járgányomat a bódé mellé, ahová szoktam. Valójában takaros kis téglapépület volt, csak egymás közt hívtuk bódénak. A szemben lévő büfé még nem nyitott ki, a karórára néztem. Pedig még késtem is két percet, ilyenkor már itt szoktak lenni a lányok, meg Zsolt is. Benyitottam a bódéba, azonnal hallottam, ahogy Kati felcsattan.

– Csukd be az ajtót!

– Neked is szép jó reggelt! – feleltem. A jegykiadó ablaknál ült bélelt dzsekiben és sapkában, fel sem pillantott a

telefon kijelzőjéről, amint beléptem. Hátizsákomat ledobva a kazánhoz léptem, hogy lássam, mi a baj.

– Nem működik – közölte a nyilvánvalót Kati, felsóhajtottam.

– Igen, én is látom.

A nyomáskijelző mutatója nullán állt, neheztelve néztem a lányra.

– Csak a szokásos, már mutattam, hogyan kell megcsinálni, egy fél perc az egész.

Semmilyen választ nem kaptam, bár nem is vártam. A kis csapat megnyitva feltöltöttem a rendszert az üzemi nyomásig, aztán addig ügyeskedtem a gyufával, míg a kis órláng végre belobbant. Néha úgy éreztem, talán ez az utolsó ilyen szerkezet több ezer négyzetkilométeren belül. Már rég nem építenek be nyílt égésterű kazánokat épületekbe. A radiátorok pattogni kezdtek, a kávéfőzőhöz léptem. Nem lepott meg, hogy nincs kiürítve, se lemosva, rezignáltan takarítottam ki. Megtöltöttem kávéval, aztán vizet öntöttem bele, és elindítottam. Amíg vártam, hogy lefőjön, leültem a lány mellé.

– Van mozgás?

– Hülye vagy? Még a büfé se nyitott ki.

Nehezteltem rá ezért a stílusért, de lenyeltem, mint mindig. Igazán nem tehetett róla, hogy belém zúgott, ám érzelmei viszonzatlanul maradtak. Beírtam a napi jelentést a naplóba, aztán ellenőriztem laptopunkon a rendszert. Az erdőbe telepített kamerák képei helyén csak NINCS JEL felirat virított, csak az a kettő adott képet, amelyeket az indítóállomás két sarkába szereltek fel.

– Mióta nincs kép?

– Nem t'om.

Kinéztem az ablakon a drótkötélpályára, ahol üresen lógtak a felvonó ülései, aztán a lányra pillantottam.

– Szóltál a főnöknek?

– Mrnm – felelte, amit „nem”-ként értelmeztem. Előhúztam telefonomat, benyomtam a hívást, ám csak egy halk jelzést adott a készülék. A térerőt kijelző sávokból egy sem látszott, elhúztam a számát.

– Pazar... Internet van?

A lány nem felelt, így elindítottam a laptopon egy böngészőt. Pár másodperc után már váltott is a „Nincs internet” üzenetre, magamban vállat vontam. Tipikus hétfő.

A kávé már csordogált, felálltam, hogy elkészítsem italainkat. Úgy döntöttem, semmi nem szegheti kedvemet, jövő héten végre lesz egy hét szabim, ezért aztán két kanál cukrot tettem kávéinkba, tetejére tejszínhabot nyomtam, arra pedig egy kicsi fahéjat szórtam. Kati elé tettem a bögrét, aki végre vette a fáradságot, hogy felpillantson telefonjáról. Amint meglátta a kávé, halvány mosoly futott át arcán, ám ez el is tűnt szinte azonnal. A telefonja felé intettem.

– Neked van neted?

– Nincs. Ez egy offline játék.

Lahunyt szemmel kezdte kortyolni a forró italt, ahogy néztem átszellemült arcát, bonyolult érzélem öntött el. Nyár elején jött, én tanítottam be, életvidám kiscsaj volt, hamar megkedveltem. Nagyon sokat beszélgettünk és nevtünk együtt, feldobta a napjaimat vitalitása és kedvessége mindenkivel. A büfés lányok, Andi és Vera is megkedvelték, hamar befogadták a csapatunkba, az egész nyár vidám hangulatban telt az aszteroidáról szóló, akkor

még negatív hangvételű híradások ellenére is. Aztán augusztus környékén feltűnt, hogy egyre közvetlenebb velem, de akkor még nem gondoltam semmire. Végül Andi tett utalást rá, hogy szerinte Kati belém zúgott. Nem vettem komolyan, azt hittem, csak ugrat, nem is foglalkoztam a dologgal. Aztán egy nap, amikor hazafelé indultam, esni kezdett az eső, ilyenkor pedig az erdei ösvény egy dágvánnyá vált, így inkább az autóútra kanyarodtam. Alig fél kilométer után leesett a láncom, megszorult, én meg baromi nagyot estem, nem messze a buszmegállótól. Jobb térdem megsérült, alig tudtam ráállni, a biciklire támaszkodva sántikáltam el a buszmegállóig, hogy legalább fedél alatt legyek. Azt reméltem, enyhül a fájdalom, közben pedig visszaraktam a láncot. Alig pár percre rá érkeztek a lányok. Andi kocsival járt be, ő hozta-vitte Verát is, most pedig az eső miatt Katit is elhozta a buszmegállóig. Nagyon kedvesek voltak, sajnálkoztak, és felajánlották, hogy elvisznek haza, de nem akartam otthagyni a járgányomat. Akkor Kati felajánlotta, hogy visszateker vele a Libegőhöz, a másik két lány pedig besegített az autóba. Andi visszafordult, hogy Katinak ne kelljen gyalognia a záporban, bár addigra már mind bőrig áztunk amúgy is. Nagyon hálás voltam a fuvarért, és amikor kiszálltam a ház előtt, Kati is kipattant a kocsiból. Hiába mondtam, hogy boldogulok, mindenáron segíteni akart, így végül hagytam, hogy betámogasson. Ellátta sérülésemet, bekötözte, aztán teát főzött nekem. Jobban kikészítette a velem történt baleset, mint engem. Ahogy serteperélt körülöttem, arra gondoltam, talán Andinak igaza lehet vele kapcsolatban. Ez aztán bizonyítást nyert még aznap késő délután. Mivel ő is csuromvíz volt, felajánlottam, hogy válogasson a ruháim közül, akár le is zuhanyozhat, mielőtt hazamegy, ő pedig élt a lehetőséggel. Voltaképp adta magát a helyzet minden értelemben, kivéve, hogy én nem éreztem irányában semmi különöset. Miután lezuhanyozott, a fürdőköpenyemben ült mellém, és a beszélgetés olyan irányba terelődött, amiből megértettem, hogy valóban vonzódik hozzám. Elmondta, hogy a közelgő aszteroida miatti nyomasztás elmúltával rájött, hogy sokkal több vár rá az életben, és szeretné ezt az új lehetőséget jól felhasználni. Úgy vélte, az emberiség egy új esélyt kapott, hogy újraértelmezze a dolgokhoz való hozzáállását, amiben egyetértettem vele. Csakhogy ő úgy gondolta, ezt velem együtt szeretné megélni, én pedig azt hiszem, nem álltam készen még ilyesmire.

Amikor meg akart csókolni, szelíden visszautasítottam. Nagyon kedveltem őt, mint barátot, és ezt az értésére is adtam. Azóta számtalanszor végiggondoltam már. Nem éreztem magam hibásnak semmiben, mégis bántott, mert az elkövetkező napokban láttam, hogy teljesen kifordította magából a dolog.

Három napig bírtam otthon, aztán újra munkába álltam. Amikor visszamentem, Andi és Vera is hűvösen viselkedtek velem, nehezteltek rám Kati miatt. Hiába mondtam, hogy ez egy szerencsétlen helyzet, amiről senki nem tehet, ők úgy gondolták, esélyt kellett volna adnom. Kati teljesen megváltozott, keveset mosolygott, ha lehet, kerülte a beszélgetést velem, és mintha elhalványult volna. Egyszer megpróbáltam beszélni erről vele, ám csak annyit felelt gúnyos mosollyal:

– Kösz, nem óhajtok elhervadni a barátságában.

Azt hittem, lassan túljut a dolgon, ám láttam, hogy egyre rosszabb lesz minden, a napok nyomott hangulatban teltek, és az egész kihatással volt a büféslányokkal való barátságomra is. Még Zsolt is lehülyézett, és onnantól némi távolságtartással kezelte. Sajnáltam az egészet, ám továbbra sem éreztem úgy, hogy bármiről is tehetnék, így passzív agresszíven úgy tettem, mintha minden olyan lenne, mint azelőtt, kivéve persze, hogy már nem beszélgettem egyikükkel se annyit, mint régebben. Pár hét alatt annyira rideg lett velem mindenki, hogy már azon gondolkoztam, hogy ideje munkahelyet váltani. Bár szerettem a munkámat, ez a dolog megmérgezte érzelmeimet. Eldöntöttem, hogy szezon végéig kivárok, és ha nem változik a dolog, nem tudjuk megbeszélni ezt Katival, akkor keresek más helyet.

Mindez csak átfutott agyamon, miközben néztem, amint kávézik, aztán amikor meghallottam, hogy Vera beköszön, felálltam.

– Jövök!

Kiléptem a reggeli hűvösbe, biccentettem az épp odaérkező Andinak és Zsoltnak is.

– Ki a soros?

Vera intett.

– Én megyek ma fel.

– Oké, indítom a gépet!

Odafent a fogadóállomásnál is volt egy kicsi büfé az erdei vándorok számára, és a leggyorsabban libegővel lehetett feljutni, ami így is eltartott húsz percig. Bekapcsoltam a rendszert, ellenőriztem mindent, aztán elindítottam a motorokat. Az ülészek megdőccentek, majd amint a drótkötélpálya megindult, lassú ingással lendültek mozgásba. A beszálló zónába léptünk Verával, aki elővette zsebéből a cigarettáját.

– Tudtatok beszélni? – intett a bódé felé.

– Próbáltam.

Vera rágyújtott, ami valójában tilos volt itt, de persze nem tettem szóvá. Zsolt felvonta szemöldökét.

– Na és akkor most mi lesz veletek?

– Lehet, hogy keresek másik helyet – csúszott ki a számon, mielőtt átgondoltam volna. Meglepetésemre Vera csak biccentett.

– Igen, lehet, hogy jobb lenne.

Aztán könnyedén behuppantak az éppen érkező ülésbe, a fiú lehajtotta a biztonsági korlátot, én pedig megbámultam őket. Vissza akartam vágni, kicsit már untam, hogy olyasmiért hibáztatnak, amiről nem tehetek, ám megszólalni sem tudtam. Elárulva éreztem magam, rosszkedvűen néztem, amint eltűnnek a domb fölött.

Ekkor láttam őket életben utoljára, bár ezt akkor nyilván nem tudhattam.

Nem akartam visszamenni a bódéba most, így inkább kivettem a kapcsolószekrényből a távcsövet, és végignéztem a kötélpálya innen is látható szakaszát. Pár perc nézelődés után feltűnt, hogy a fák alig észrevehetően hajladoznak, noha szellő sem rezdült idelent. Furcsa látvány volt, próbáltam megérteni, mit is látok, de nem tudtam, mi zavar igazán. Visszaraktam a távcsövet, még egy darabig figyelve, amint az üres ülések mennek felfelé sorban, aztán sóhajtva a bódé felé indultam. Muszáj jeleznem a főnöknek, hogy gondok vannak a kamerahálózattal.

Kati nem volt a bódében, lehuppantam az ablak mellé, és újra próbáltam telefonálni. Pár perc után feladtam, már ki se ment a hívás. Internet továbbra sem volt, pedig a routert is újraindítottam, hátha ez megoldja a problémát. Kintről mintha halk sikkantást hallottam volna, füleltem egy kicsit. Kati pár perccel később lépett be, két kezében egy dobozt tartva, amit letett az asztalunkra.

– Minden oké? – kérdeztem, mire árny futott át arcán.

– Ja, kurva remek minden. Csak megkarmolt a fű.

Értetlenül néztem rá, mire felhúzta bal nadrágszárát kicsit, így láthattam pár vékony véres vágást a bokája külső oldalán.

– A fű?

– Igen. Kimentem a hátsó raktárba, hogy hozzak be rollnit a gépbe, és amint kiléptem a fűbe, úgy éreztem, mintha valami megharapott volna. Elejtettem a dobozt is. Nem volt ott semmi, csak a fű.

Lehajoltam, hogy közelebről is megnézhessem.

– Ezt a fű csinálta? Olyan, mintha...

– Igen, ezt mondtam, nem figyelsz? – csattant fel. Ez újra eszembe juttatta, hogy valami megváltozott, teljesen elkedvetlenedtem.

A lány leült a másik székre, és előhúzta mobilját. Megittam kihűlt kávémat, aztán erőt vettem magamon.

– Figyelj... szeretném megbeszélni veled ezt az egészet!

– Van miről beszélni? – kérdezte fahangon. Ingerült lettem.

– Igen, van! Képzeld el, nem csak neked rossz ez!

– Nocsak.

– Verák is úgy tesznek, mintha én bármit is elkövettem volna ellened, pedig erről szó sincs. Nem bátorítottalak, nem hülyítettelek, mindössze csak...

Valaki megkopogtatta az ablakot, odafordultam és elhúztam oldalra.

– Jó reggelt!

Fiatal srácok álltak odakint vidáman beszélgetve, egyikük felém fordult.

– Három jegyet kérnék!

Kiadtam a jegyeket, aztán Katira néztem, aki ismét a mobilját nyomogatta. Kimentem a fiúkhoz, láttam, hogy bringások, kicsit irigy voltam a jókedvükre.

– Libegőztetek már?

– Persze, még nyár elején jártunk itt. Ismerjük a szabályokat. Nyitva van már a büfé odafent?

– Mire felértek, nyitva lesz. A kollégák épp előttek indultak fel. Álljatok ide oldalra, kérlek. Amíg beültök, én felrakom a bringát a tartóra.

Az első srác az ülésor elé állt a jelzéshez, könnyedén beugrott, én meg felakasztottam a járgányát egy e-céla készített kampóra mellé. A harmadik srác visszafordult az ülésben.

– Kösz, nemsoká jövünk!

Intettem, hogy oké, de őket sem láttam soha többé.

Lassan egyre többen érkeztek, nem volt alkalmam beszélni Katival, és egy idő után úgy éreztem, talán jobb is így. Nem voltam igazán jó a verbális kommunikációban, ha komoly dolgokról volt szó, talán még mentegetőző voltam volna a végén valami miatt, amit el se követtem.

Szezonhoz képest, amikor minden ülésen ültek, most nagyon gyér volt a forgalom, hátizsákos, széldzsekis

turisták főleg. Bringások is jöttek még páran, mindenkit én szolgáltam ki, de nem bántam. Úgy gondoltam, jót teszek a lánynak, ha nem vagyok a közelében. Átsétáltam a büféhez, Andi elhúzta az ablakot.

– Kaphatok egy szendvicset? – kérdeztem, mire szó nélkül kivett egyet a hűtőből és elém rakta. Előhúztam bankkártyámat.

– Számold össze légy szíves, mennyivel is lógok, szeretném rendezni.

– Összesen hárommal. Ezerkétszáz.

– Köszönöm. Hogy megy a bolt?

Amint feltettem a kérdést, meg is bántam, pedig csak próbáltam olyan lenni, mint általában, mielőtt még ez a nyomasztó időszak elkezdődött. A lány felfelé intett a kötélpálya irányába.

– Még senki nem jött lefelé. Óriási buli lehet odafent.

Kicsit elmosolyodtam a belsős poénon, aztán kibontottam a szendvicsemet. Andi feltartotta a mobilját.

– Nektek működik bármi?

– Nem, se internet, se térerő. Még a belső kamerahálózat se működik. A főnöknek se tudok szólni.

Ezután kínos csend lett, úgy tettem, mintha lekötne az evés, pedig az ízét se éreztem igazán. A felét meghagytam, inkább elcsomagoltam, elment az étvágyam. Inteni akartam Andinak, de ő közben már visszahúzta az ablakot és leült a pult mögé. Átsétáltam a beszállási zónán, közben megszokásból felnézve a hegyoldalra, és meglepetten torpantam meg. Minden ülés kilengett a kötélpályával párhuzamosan, mintha valami miatt megdőccent volna. Még komoly szélben sem szoktak ennyire lengeni a szerkezetek, aggódva figyeltem. A jelenség nem tartott sokáig, a sebesség egyenletesnek tűnt, az ingás lelassult. Be- és kiszállásnál előfordult, hogy egy-két másodpercre lelassult a pálya, de az csak szezonban, amikor teli van minden ülés.

Gondolataim elterelődtek, visszamentem a bódéba, hogy újra megpróbálkozzak a telefonnal. Kati az asztalra tett karjaira hajtott fejfelé, mellé léptem.

– Hahó! Rosszul vagy?

Lassan felnézett, láttam, hogy szemei kissé vörösek, mintha sírt volna.

– Nem tudom... azt hiszem, beteg leszek. Olyan erőtlenség érzem magam.

– Ettél ma már? Hozzak neked egy szendvicset?

– Nem kell, köszi. Kicsit émelygek.

Közben jött megint egy pár, kiadtam a jegyeket, segítettem beszállni, aztán visszamentem a lányhoz. Feltámadt a szél, tapasztalatból tudtam, hogy ilyenkor a pályán baromi kellemetlen fent lenni, és örültem, hogy van kazánunk. Láttam Katin, hogy nem érzi jól magát, végül felé fordultam.

– Figyu, menj haza, ha akarsz! Láthatod, nincs nagy forgalom, simán elviszem egyedül is. Úgyis tartozok azzal a három nappal, amikor egyedül voltál itt, amikor eles-tam.

A francért kellett ezt felhoznom már megint? Bosszús voltam, hogy most már minden gondolatomat átszövi ez az egész, de úgy tűnt, a lány túl enervált ahhoz, hogy egy gúnyos megjegyzéssel elintézzze, ahogy mostanában szintem mindent. Kicsit bólintott.

– Köszi, kedves tőled!

Kis csend után halkán szólalt meg.

– Láttam, hogy még mindig sántikálsz. Fáj még a térded?

– Csak ha erőltetem. Valami van a biciklimmel, alig bírtam egyenesben tartani, és jobban kellett taposnom a pedált. Olyan volt, mintha csúszna az ösvény.

Ekkor furcsát mondott.

– Valami baj van a növényekkel.

– Ezt hogy érted?

A szemembe nézett.

– Rosszul alszok pár napja, és az éjjel kimentem a verandára kicsit levegőzni. Egy idő után úgy tűnt, mintha valami szokatlan neszt hallanék. Nem olyan volt, mint a süni, vagy valami egyéb kis állat, ez mindenhol hallatszott. Felkapcsoltam a kinti lámpákat, és figyeltem, de semmi nem mozdult. Aztán feltűnt, hogy a kerítés menti bokrok levelei mozognak. A szellő sem rezdült, és ez a mozgás nem is olyan volt, mint ahogy szélben mozognak a növények. Valahogy... nem is tudom... olyan lassú volt, mint ha lassított filmet néztem volna. Nem is mozogtak, mint inkább tekeregték.

Aggódva néztem rá, aztán felé nyúltam, és megérintettem homlokát.

– Azt hiszem, hőemelkedésed van.

Összevonta a szemöldökét.

– Ez nem vicces. Hogy lehetsz ilyen bunkó?

– Nem akartalak székálni, nem úgy értettem, hogy félrebeszélj. Ne haragudj, én csak...

Úgy tűnt, ebből az egész elátkozott helyzetből már nem jövök ki jól, úgyhogy inkább elhallgattam. Egy kis csend után halkán szólalt meg ismét.

– Tudom, mit láttam. Huszonegy éve élek itt a völgyben és még soha nem láttam azelőtt ilyesmit. És még a fű sem karmolt meg soha ennyire.

Eszembe jutott, amit reggel láttam, ahogy hajladoztak a fák, egy pillanatra elgondolkoztam, aztán racionális énem felülkerekedett és majdnem felnevettem. Borzalmasan vette volna ki magát, ha most nevetek, így uralkodtam magamon. Az órára nézve megállapítottam, hogy ideje a következő kávénak, ezért a kávéfőzőhöz léptem. Hallottam, hogy a lány elhúzza az ablakot, aztán egy fél perc múlva azt mondta.

– Még nem jött le senki.

– Gondolom, sétálnak az erdőben. A bringások meg amúgy is az út felé mennek lefelé.

Kiöntöttem a zaccot, előblítettem a bögréinket, megtöltöttem a kávéfőzőt, és közben azon járt az agyam, hogy minden nap egyre nyomasztóbb itt.

– Roland!

– Hm?

– Ezt látnod kellene!

Megfordultam. A lány kifelé nézett az ablakon, mellé léptem. Először nem tudtam, mire gondol, aztán megláttam. Az egyik ülésen volt valami.

– 'Szameg...!

Kisiettem a beszállási zónába, és felfelé néztem. Kati is kijött, megállt mellettem, aztán odamutatott.

– Mi az ott, kigyó?

Az ülések sorban mentek el mellettünk, nemsoká közelebb ért a 66-os üléspár, amin keresztben valami több méteres szürke holmi hevert. Már láttam, hogy mi az, megkönnyebbülten sóhajtottam fel.

– Lassítsd le légy szíves!

A lány a kapcsolószekrényhez lépett, és elfordította a szabályzót. Amint az ülés mellénk ért, odaléptem. Egy hatalmas darab szürkésfehér fakéreg hevert az ülésen, megfogtam, hogy levegyem, mire az ülés magával húzott. Megrántottam a kérget, ami hirtelen kiszabadult, én meg hanyatt estem vele együtt. Döbbenet néztem a 66-ost, amint lassan tovalibeg, láttam a korláton és az ülésen is a nyomokat, amit a nedves kéreg hagyott. Kati mellém lépett, és segített felállni. Felemeltem a kezemben tartott darabot, a lány meglepetten nézte.

– De hiszen ez még friss.

A darab nem volt kiszáradva, úgy nézett ki, mintha élő fáról nyúzták volna le. Félredobtam, és önkéntelenül is a nadrágomba töröltem a kezemet. Elgondolkozva néztem fel a pályára, közben hallottam, ahogy nyílik a büfé épület ajtaja. Andi már messziről kiabált.

– Mi volt az? Mit találtatok?

Kati a fűben heverő kéregre mutatott.

– Ez volt az egyik ülésen.

Andi óvatosan közelebb lépett.

– Ez egy háncs?

– Olyasmi – biccentettem – Csak fel nem foghatom, miért annyira ökor valaki, hogy letépje egy fa kérget és rádobja az ülésre.

– Le van tépve?

– Igen, nézd meg, még egészen friss.

Nagyon ritkán fordult elő, hogy bármiféle tárgyat találjunk az üléseken. Előfordult, hogy egy pulóver vagy egy hátizsák ment még egy kört, ilyenkor felszólunk a fogadóállomásra, hogy vegyék le, vagy valaki visszajött vele. Olyan is megesett, hogy menet közben leejtettek valamit az irtáson, de ilyet még nem láttam. Ez vandalizmusnak tűnt, ami még jobban elrontotta a kedvemet. Andi intett.

– Vissza tudjuk nézni a kamerákon?

– Nem. Még mindig nincs jel.

– Előbb próbáltam hívni Verát, a telefon sem jó még mindig.

Egy kéz ért a vállamhoz, megfordultam és Katit láttam, amint ijedten néz a fűbe, ahová a kérget dobtam. Amikor odanéztem én is, semmi különösét nem láttam, értetlenül néztem a lányra.

– Mi a baj?

– Megmozdult! A kéreg az előbb megmozdult.

Megböktem a holmit a cipőm orrával, és néztem fél percig, ám semmi különös nem történt.

– Csak megbillenhetett.

– Nem, kérlek higgy nekem! Úgy mozgott, mint egy hernyó, összehúzódott pár centit, aztán visszaegyeneseedett!

Andi aggódva nézett rá, felé fordultam.

– Figyelj, Kati nem érzi jól magát, megtennéd, hogy kiviszed a buszmezőre?

Andi a másik lány mellé lépett.

– Rosszul vagy?

– Csak... talán elkaptam valamit... nem akarok odamenni.

– Hova?

– A buszmezőre. Nem akarok egyedül maradni.

Andi jelentősegteljesen rám pillantott, majd vissza Katira.

– Oké, semmi baj. Bezárom a büfét, és hazaviszlek, rendben? Menj, hozd a cuccodat!

Kati bólintott, és elindult, Andi ismét felém fordult.

– Mi baja van?

– Nem tudom. Hőemelkedése van, előbb megnéztem. Azt mondja, rosszul alszik egy ideje.

– Aha.

– Andi, ezt most ne told rám, oké?

– Egy szót se szóltam.

– Most nem, de amúgy eléggé éreztetitek velem, hogy én tehetek mindenről.

A lány elhúzta a száját.

– Kati nagyon kivan, ezt érezzük is, meg látjuk is rajta, és mindez azóta van. Ez tény.

– Jó, és mit kellene tennem szerinted? Tegyek úgy, mint ha nem ez lenne a helyzet? Hülyítsem? Adjak neki hamis reményt?

– Esélyt sem adtal neki.

– Ez nonszensz. Világosan elmondtam, hogy én nem érzem iránta azt a vonzódást, nekem csak egy barát. De miért is magyarázkodik én itt? – Dühös lettem, most már igazán úgy éreztem, hogy kezd szürreális lenni az egész helyzet.

Kati kilépett a bódéból a hátizsákjával a vállán, Andi biccentett.

– Mindjárt jövök, csak bezárom a boltot!

Amikor elmentek, teljesen magamra maradtam az indulóállomáson, kényelmetlen érzés kerített hatalmába. Nyáron ez a hely teli van vidám emberekkel, a büféből kihallatszik a rádió, kisgyerekek futkosnak, tömik magukba az édességet, mindenhol nyüzsgés van. Most meg sehol semmi, csak én, meg a mások által generált problémáim.

Nem volt kedvem visszamenni a félhomályos bódéba, itt a placcon meg a hideg szél cibálta a dzsekimet, és legszívesebben otthon lettem volna már. Tehetetlennek éreztem magam minden téren, még a nyavalyás munkámat sem tudom normálisan végezni, mert nem elérhető senki. Ha a szél tovább erősödik, úgyis le kell állítani a gépet, csak fel kellene szólnom a többieknek, hogy jöjjenek le. A napsütés is halványulni kezdett, hirtelen pokoli magányosnak éreztem magam. Visszasiettem a bódéba, hogy újabb próbát tegyek a telefonnal. Közben a kávé is kész lett, most nem tettem bele habot, se cukrot, csak egy kis tejet, és azzal ültem le az ablakhoz. Az indítóállomás kamerái a lassan mozgó üléseket mutatták, meg az üres placcot, nagyon lehangoló volt a látvány.

Már semmi nem terelte el a figyelmemet, gondolataim egyre sötétebbek lettek. Először az jutott az eszembe, hogy ezt a hetet még végigcsinálom, aztán a szabadságom alatt komolyabban nekiállok munkát keresni. Ez egy elhatározás volt, és örültem neki, mert legalább jutottam valahova. Aztán az jutott az eszembe, hogy miért rongálja valaki az erdő fáit, és miféle viccet lát abban, hogy egy

letépett kérget az ülésre dob. Főleg, hogy erre csak a fogadóállomáson van esélye, és ezt Zsoltnak is látnia kellett. Ezután az jutott eszembe, hogy talán valami baj van.

Kinéztem az ablakon, ameddig elláttam, teljesen üresek voltak a lefelé tartó ülések. Oké, hogy kevés ember ment fel eleve, de hogy senki ne jöjjön lefelé ennyi idő után sem, az azért szokatlan. Szerettem volna beszélni valakivel, bárkivel, hogy ne érezzem ezt a nyomasztó hangulatot. Hiányozni kezdett Kati, az az idő, amit még nevetéssel, meg bolondozással töltöttünk.

Amikor nyár elején jött az a forróság, felállítottunk egy párapaput a büfé meg a beszálló zóna közt, nagyon jó volt látni, ahogy a gyerekek élvezik a hűvös permetet. Kati meg elhozta otthonról a ventilátorát, hogy elviselhető legyen a bódében is, bár nem sokat ültünk bent. Így vizsgálva talán tényleg túl közvetlen voltam vele én is, amit bátorításként fogott fel. De hát honnan tudhattam volna, mit érez? Ugyanazok a dolgok érdekelték mindkettőnk, ugyanaz a zenei ízlésünk, ugyanazokat a filmeket szerettük, mindig tudtunk beszélgetni valamiről. Amikor Vera azt mondta, hogy ideális pár lennénk, csak nevettem, nem gondoltam, hogy komolyan mondja.

Bámultam az üres elhaladó ülésárokat, és éreztem, hogy valamiféle önsajnálathoz süllyedek. Most úgy érzem, nem a menekülés lenne a megoldás. Szerettem a munkahelyemet és a munkámat, miért is kellene nekem máshová menni? A fenébe is, hiszen tényleg nem tettem semmi rosszat! Csak egy átlagos srác vagyok, átlagos vágyakkal. Hogy a fenébe romolhatott el így minden?

Az ott vér azon az ülésen?

Merev léptekkel mentem az ajtóhoz, kiléptem a hideg szélbe, és figyeltem, amint egyre közelebb ér a 43-as szerkezet. A jobb oldalán az ülőlapon két tenyérnyi sötét folt látszott, győzködtem magam, hogy kakaót, vagy forró csokit borított ki valaki véletlenül, noha ki van táblázva odafent, ahogy itt lent is, hogy enni és inni tilos utazás közben.

Amint elhaladt mellettem a 43-as, jól láttam, hogy a nedves folt barnás bíbor árnyalatú, ami pont úgy nézett ki, mint az alvadt vér, de még mindig azt mondogattam magamnak, hogy csak kilöttyenhetett valakinek az itala.

Csak akkor ennek a valakinek fel kellett ülnie odafent, kezében azzal az itallal, és már le kellett volna érkeznie. Nyilván senki nem olyan hülye, hogy üres libegő ülésekre öntözze a kakaót.

Kezdem kihűlni, már nem csak a hideg miatt, hanem a lelkem is sajgott. Csak álltam a beszállási zónában, az ülések alig fél méterre lebegtek el mellettem, jól láttam, hogy többeken is vannak hasonló foltok. Láttam azt a jó háromméteres indát is, ami a 29-esről lógott, láttam, hogy szorosan rá van csavarodva a biztonsági korlátra, láttam tépett

végét, és hogy rángatózni látszik. Bár nyilván csak a szél miatt tűnt úgy. Még mindig próbáltam bemagyarázni magamnak, hogy ez az egész csak egy ízléstelen tréfa, amit Zsolt csinál velem, pedig nem tudtam elképzelni, hogy fakérget hajigáljon az ülésekre, meg indákat tekerjen a korlátra, nem beszélve a foltokról.

Hirtelen az az érzés kapott el, hogy odafent már nincs élő ember, talán élő állat sem, és rettenetesen taszítani kezdett a kietlen hegyoldal látványa. A fák már szabad szemmel is jól láthatóan mozogtak, pont úgy, ahogy Kati elmondta. Minden levél tekerőzött, és most már én is láttam, ahogy a letépett fakéreg féregszerű mozgással lassan mozdul felém. Most nem tűntek konteónak azok a különös hírek, amik az aszteroida élővilágra gyakorolt hatásáról szóltak.

Megjelent előttem a kép, amint Andi beér a fák közé, és az egyik kanyarban fékezés nélkül nekihajtott egy hatalmas kidőlt törzsnek. Miközben próbálnak kikászálódni a rommá tört autóból, indák nyúlnak be az ablakon, és a két lány sikoltozása aztán borzalmas roppanások után végül elhal.

Belerázkódtam a gondolatba, és most én is betegnek éreztem magam. Valamit tennem kell, hiszen minden szétesik. Valamiféle öntudatlan rosszindulatot éreztem a létezésben, rémisztett a magány, és hogy nem találok benne egy megnyugtató pontot, valamiféle magyarázatot, ami megnyugtatna.

Talán velem van a baj.

Beálltam az indulási zónába, behuppantam a legközelebbi ülésbe, de nem hajtottam le a biztonsági korlátot. Azért, hogy... hátha ki kell ugrani, mert esetleg...

Ahogy elemelkedtem a talajtól és közeledett az első pilon, aminek a tetején a görgők tartották a drótkötélpályát, lepillantottam a több méter mélyen alattam hullámozó fűbe. Hiszen ez csak egy átlagos hétfő délelőtt, az Isten szerelmére! Ha majd felérek, kiszállok a fogadóállomáson, elmondom Zsoltnak, hogy igaza van, teljesen hülye vagyok és segítségre van szükségem. Úgyis egyre nagyobb a szél, bezárjuk a büfét meg az állomást odafent, lejövünk mindannyian, aztán majd segítenek rendbe tenni ezt a káoszt.

Elmondom Katinak, hogy igaza van, megkérem, hogy adjon egy esélyt, ha már én balga módon nem tettem. Elhívom randira, és ha igent mond, a bal alkaromra tetováltatom az aszterodia nevét. Ott lesz életem végéig, hogy EXYL, hogy mindig emlékeztessen a hibámra, amikor az élet felém nyúlt, én pedig ellöktem a kezét. Hiszen nem ártottam senkinek, és egy esélyt valóban mindenki megérdemel. Kérlek, adj még egy esélyt...!

Azok ott lent...

Azok emberi csontok a fűben...?

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

72. fejezet

Még több csepp varázs

írta Vihartáncos

Lúkras rég nem látott ilyen istenek csapása rémálmot. Pontosabban A rémálmot.

Amint megriad, belenyilall a fájdalom a bal oldalába. Felhördül.

- De legalább még lélegzel. Ez jó. - Marcus fáradtan feltá-páskodik mellőle.

- Mi a hétpokol történt? - nyögi az ifjú.

- Maradj még fekvé! Kell egy félóra, míg teljesen rendbe jössz.

Lúkras természetesen nem engedelmeskedik. Félig ülő-helyzetbe tornássza magát a párnákon. Szomorúan konstata-lja, hogy vele együtt mindenki az ő szobájában van.

Szeme megakad egy ismeretlen férfin.

- Hát te meg ki a franc vagy? - támad rá.

A szólított magasra vonja a szemöldökét.

- Elan, szolgálatodra.

- Elan szintén árnyjáró, de a képessége eléggé, hogy is mondjam ... érdekes - simogatja a rövid szakállát Marcus.

Ekkor lép be az ajtón Aron:

- Nincs. Nincs ott a lidérc. Tamarissal együtt eltűnt.

- Nem lidérc az. Sárkány - válaszol Marcus, együttes fel-hördülést eredményezve ezzel.

- Akkor most meséljétek! - dől vissza Lúkras a párnákra. Ez a kis megmozdulása minden erejét kivette, homlokán verejtékcseppek gyöngyöznek. Marcus figyel a szemét. Hamarosan be fog lázasodni, de ha ezen is túljut, akkor újra a régi önmaga lesz. Önmaga lesz és pokoli dühös.

- Szellemek támadtak ránk, Marcus haverja kipróbálta rajtad a kését, te felordítottál, aztán az a valami választott a padlásajtó túloldaláról, ami ajtó a falnak csapódott és Tamaris örülmód bámulta az ellenfelünket, aztán bejött a képbe Elan, lemetszette az ellen karját, lezuhantunk, én bevizeltem, te elájultál, Alastor Tamarissal együtt eltűnt - hadarja egy szuszra Fedoran. Arról nem mesél, mentálisan mit tettek vele. Nagyjából tíz perce hagyta abba a remegést és az eszement nevetgélést. Most gyógyteát szürcsöl.

Marcus attól félt, ellenfele végleg megbomlasztotta tanonca ép elméjét, mire sikerült visszahozni a valóságba. Átveszi a szót.

- Alastor nem a haverom. Sosem volt az. Szintén árnymes-ter, mint én. Egyszerre végeztünk mesterséget és egyszerre lett a végzetünk az Árnyak Forrásának keresése...

- ...Ami forrás minket talált meg... - vihog fel Fedoran.

- ...Alastor viszont elárult. - Sokatmondóan megcsóválja a fejét, majd lemondón sóhajt. - Árnymesterként képesek vagyunk arra, hogy magunk köré hívjuk a legkisebb árnyat is, nem szükséges keresgélünk őket - folytatja az idősebb férfi -, és hogy mások árnyát vetítsük ki. Ezért nem tudtuk megfogni őket. Kivetülésekkel, illúziókkal küdtöttünk.

- És nem tudnál minket is illuzionálni? - kerekedik el Lúkras szeme.

- Dehogynem. De te azt nem akarod átélni - csóválja a fejét a mentora.

- Valahogy csak csapdába lehet ejteni őket - reménykedik Fedoran.

A gyógytea fejtí már a hatását nála.

- Arra csak Tamaris képes - pillant rá Marcus.

- Akkor most már róla is mesélhetnél!

Lúkrasban kezd tetőzni a láz. Amúgy penge elméje nagyon lassan dolgozza fel az információkat és még lassab-ban eszmél rá a problémára: már most bottal üthetik Alastor és a lány hült nyomát.

- A fészkes-francos, goblinbűzös mindenségit neki! - Ennyire futja az erejéből, mielőtt legyúri a kimerültség. Marcus segítségével óvatosan visszahelyezkedik fekvőhely-zetbe.

- Tamaris az árnyjáráson kívül bír egy nagyon különleges képességgel. Érti az árnyak szavát, sejtésem szerint éneklis is. Mikor befutott hozzánk az üldözői elől, nem csak úgy vak-tában tette: az árnyak mutatták az utat és úgy vették körbe, mint a kiskutya a gazdáját, csak szólnia kellett volna hozzá-juk.

- És most hogyan tovább? - Az ütközet óta Aronnak szinte démoni jellege lett.

- Tamaris után kell mennünk - válaszol Elan.

- És azt mégis miként kivitelezned? Fogalmunk sincs a jelenlegi tartózkodási helyéről!

Elan előveszi a pengéjét. Megvágja a tenyerét vele és behunyva a szemét, meditatív állapotba próbálja hozni magát. A szobában hemzsegnek az eseményektől zaklatott, jövő-menő árnyak. Kiválaszt egy lassabban mocorgót és föléáll.

Egy csepp... két csepp... és a harmadik...

- El tudlak vinni titeket hozzá - suttogja, ahogy a vére fel-bolydul a testében és máris rohanásra készletti.

- Várj! - kérleli Marcus. - Lúkrasnak még idő kell a fel-gyógyuláshoz.

- Tamarisnak nincs ideje - pillant fel Elan.

- Honnan tudod ezt, és mi ez az egész vérzés dolog? - dönti féloldalt a fejét gyanakodva Aron.

- Kókuszpók neve ismerős?

- Nem! - válaszolják egyszerre a jelenlévők.

A férfi drámaian felsóhajt. El kéne neki is és a díszes társa-ságnak a varázsló rumjából pár centnyi. Marcus felé fordul.

- Nincs rá mód, hogy meggyorsítsd a felépülését? - bök a lázpiros, ismét ájult Lúkras felé.

Most az idősebb férfin a sóhajtás sora.

- Hívjátok a többieket! Mindenkire szükség lesz. Árnyolvasókra, a reppenőkre, álomban járókra...

- Hát rájuk meg mi szükségünk lesz? - lepődik meg Aron az utóbbin.

- Tudom, hogy nem szívleled őket - pillant rá a mestere együttérzőn. - De alkalmasint bevethetőek.

- És még élvezni is fogják... - nyögi Fedoran. - Brrr! - teszi hozzá az utolsó kerty tea kíséretében.

Az nem derül ki Elan számára, hogy az álomjáromat jellemezte-e, vagy a tea íze váltotta ki belőle.

- Erre nincs időnk! - csattan fel.

Lábai előtt a vére sötéten terjengő foltot hagy. Ebbe a sötét foltba lelógnak a szőnyeg bojtjai.

Marcus hirtelen rádöbben az igazságra.

- Menjetek ki, mind! Elan, átmenetileg kösd be a tenyered és ne hagyj egy cseppet sem a véredből!

- A tolvajszalag csurom vér - jelzi a férfi. - Sérült tenyérrel csimpaszkodtam végig rajta.

Aron felprűszköl.

- Megyek, letakarítom.

- Ne éj a vérhez és harmatkönnyet használj! - szól utána a mentora. Amaz felvonja a félszemöldökét, de kérdés nélkül távozik.

- Ezzel itt mi legyen? - kérdezi Elan a véren nyitott átjáróra mutatva a szoba közepén.

- Azt hagyd csak meg!

A férfi bólint és követi a távozó többieket.

Marcus megáll a lázálmodó Lúkras felett.

Visszaemlékszik az erdőben bolyongó, rémült kiskölyökre, akiből egy rendkívül rafinált nagykölyök lett.

Aztán visszaemlékszik saját, elveszett fiára.

És meggyógyítja Lúkrast két lélegzetvétele között.

73. fejezet

Több éhes száj, több kivert fog írta Early Moon

Sejhaj orrát facsarta a goblin ruhájából áradó állott szag, így még gyorsabban szedte a lábát, hogy a menetszél elvigye a büzt.

- Most pedig elmondod, hogy kerültünk az erdőbe, és ki ez a Hubuluga, de az igazat, különben eltöröm néhány ujjadat!

- Hubuluga varázshasználó.

- Ezt már kitaláltam, újat mondj! - Sejhaj olyat csavart a goblin szabad kezén, hogy az felvisított.

- Könnyű a kicsivel erőszakoskodni! Remélem, a trollokkal is ilyen könnyen elbánsz majd.

- Beszélj már, ne nyávogj annyit! Melyik fajhoz tartozik ez a Hubuluga?

- Goblin - mondta Puki büszkén.

- Ne röhögtesse! És mágus?

- Az hát. Mindenki tudja, hogy a goblinok nem jártasak a varázslatokban, de Hubuluga egy teljes évig főállású villámhárítóként dolgozott a Szolgáltatóházban, és ezután mutatkoztak rajta a mágianyavalya jelei. Először kis varázslatokkal kezdte, például péniszleszáritás, agyzsugorítás, aztán elment egy varázshasználó tanfolyamra, tudod, olyan „hét nap alatt máguskirályá változtatunk” jellegűre, és meglepő módon bejött neki. Azóta Nyakonöntő jobb keze, illetve inkább a bal, mert nem annyira hasznos dolgokat varázsol.

- Vettem észre - szűrte a szavakat a fogai között Sejhaj. Puki folytatta.

- Tegnap ő is beszívott, és ilyenkor eldurvulnak a dolgok. Hidd el, mi még jól jártunk! Egy dombitörpének a kezét

cserélte meg a lábával, utána pedig a Nagy Kex istenséghez fohászzkodott, a goblinok jóakarójához, hogy segítsen emlékezni, mert lövése sem volt róla, hogyan csinálta. Az a törpe már végleg nyomorék marad.

Sejhaj torka elszorult arra a gondolatra, hogy esetleg a tapimágiával is így járnak, és egész hátralevő életét egy randa goblin simogatásával töltheti.

- Figyelj, vakarék! - emelte meg a hangját. - Mi a terved? Hogy fogod elérni a szétválasztásunkat?

Puki megvakarta a füle tövét.

- Ne aggódj, Hubuluga nem teljesen rosszindulatú, csak imád mások kárára szórakozni. Ő maga mondta, hogy hajlandó lesz helyrehozni, amit velünk művelt, csak jussunk el ma sötétedésig Jelentéktelenfalvára.

- Hová?

- Egy eldugott település, ahol leginkább macskabőr-kikészítéssel foglalkoznak. Hubuluga ott nagyvazze - macskakínzó mester - másodállásban, de eléggé elhanyagolja a feladatát, most is csak egy Kókuszpók nevű varázshasználóval akar konzultálni... Legalábbis ezt mondta, amikor az erdőben összetapasztott minket.

- Értem, de hogy kerültünk az erdőbe?

Puki vállat vont.

- Egyszerűen. Te találtad ki, hogy rendezzünk futóversenyt, pedig egymás után kettőt nem tudtál ugyanabba az irányba lépni. Én is csak halványan emlékszem a buli végére. Az rémlik, hogy mi ketten maradtunk talpon, a többiek túl részegesek voltak ehhez, de a futóverseny mégsem akart összejönni, mert mozgáskoordinációs és tájékozódási gyengeségeink miatt mindig más irányba indultunk el. Hubuluga a földön fetrengett a röhögéstől, és akkor kaptuk ezt a tapimágiát.

- Aminek semmi értelme, hisz versenyezni így sem lehet.

- Hát, a többieknek tetszett.

Sejhaj a fejét fogta. Valószínűleg máris sokan csámcsognak az egymáshoz csatolt goblin és kalandozó történetén. Persze, ha sikerül észrevétlenül elérniük Jelentéktelenfalvát, és minden jóra fordul, még mindig letagadhatja az egészet. Közben az ösvény szinte észrevehetetlenné vált, és olyan szeszélyesen kanyargott a fák között, mintha ki akarná cselezni a rajta haladókat. Feltehetően egyetlen épeszű lény sem szokott erre járni, tűnődött Sejhaj. A goblin navigált a nyakából, figyelmeztette, ha irányt tévesztett, igyekeztek minél kevesebb zajt csapni.

A Trollmagos Liget trolljainak kivételesen rossz híruk volt, mivel az ő esetükben adódott a legnagyobb különbség az agytérfogat és testsúly között, ami persze aggasztóan gyenge szellemi képességeket jelentett. Ez a jellemzőjük kirívóan magas szintű agresszivitással párosult, ezért elretentően és magányosan éltek. Igaz ugyan, hogy a futó párcapcsolatokat nem hanyagolták - gyenge szellemi színvonaluk a szaporodást nem gátolta, sőt eléggé előtérbe helyezte, közvetlenül az ivászat és a verekedés közé -, azonban a bandába verődéseket egy általuk hangoztatott elmélet akadályozta, ami így szól: több éhes száj, több kivert fog. Persze a trollkutató és trollgyilkoló törpék feltették a kérdést: talán valahol mélyen mégis békések? A kivert fogak zavarnák őket? Nem. Sok esetben bebizonyosodott, hogy a verekedést a párcapcsolatokon belül is meg tudják oldani.

Amíg Sejhaj gondolatban összeszedte minden tudását arról, mire számíthatnak a trolloktól, vége szakadt a dél-előttnek. Csak néhány útközben talált gyümölcs volt a gyomrukban, a kalandozónó kimerültséget érzett. Émelygése ugyan elmúlt, helyette azonban fickós fejfájást kapott, és ingerlékenysége még inkább fokozódott, amikor a goblin csevegni kezdett.

– Te, Sejhaj! Ha a tapimágia miatt megfognám a melledet, mit tennél?

– Megvernélek.

– Nagyon?

– Parancsolj, egy kis ízelítő – vágta fejbe a nyakában ülő goblint Sejhaj.

– Aúú, ezt ne csináld még egyszer, mert befosok a fájdalomtól, és a te nyakadba kerül a cucc! – vihogott Puki szemtelenül, de Sejhaj nyugalmat erőltetett magára, úgy tett, mintha nem hallotta volna a megjegyzést.

A goblin megvakarta kopasz fejét.

– Hát, ahogy innen felülről elnézem, nehezen találna meg a cickódat a varázslat. Eléggé lemaradtál a mellfejlődésben.

Puff! Nyekk! – Ezt mind a két hangot a goblin adta ki, ahogy orral előre egy fatörzsnek nyomták.

– Te a mellemet mustrárod? – kiabált Sejhaj. – Miközben én cipellek? – Megfogta Pukit, és feltörölte vele az aljnövényzetet.

– Segítség! – kapálózott a goblin, de csak a lábával, mert mindkét keze előrecsúszott a nő ruháján, és a mellrésze tapadt.

Sejhaj szinte fuldoklott a méregtől. Előrángatta kardját, már nem érdekelte, mi fog történni. Lenyiszálom a rohadt kis vakarcs karját, sőt azt is, amit a lába között találok, gondolta, amikor hirtelen felemelkedett a levegőbe.

Felkiáltott fájdalomában, mert a hajánál fogva emelték fel. Látta, ahogy a pofátlan goblin is hasonlóképpen járt, csak ő két hatalmas ujj között vergődött.

Mosolygó troll nőtény nézett szembe velük.

– Núú, milyen szeméretlenül tapogatjátok egymást nyilvános helyen – mondta rosszálló arckifejezéssel.

Sejhaj kapálózva küzdött, olyan kitartóan, mint hízott morcsák a jégen, közben rémülten vette észre, hogy a kardja nincs nála. Kiejthette a kezéből, ráadásul hátránézve egy másik trollt pillantott meg. Ettől a maradék reménye is elszállt.

Puki éles hangon rikácsolni kezdett.

– Ez a nő veszélyes bűbajos, engem mágiával láncolt magához, nem tudom levenni róla a kezem. Kővé változtat benneteket, ha nem engedtek szabadon.

– Núú, ettünk már néhány furolmányos bűbajoskodót – mondta a hím troll, és egy emberfejnyi méretű kővel a markában közelebb lépett. Sejhaj még hallotta a nőtény figyelmeztetését.

– Nehogy szétloccsantsd a fejét, mint a múltkor, mert megint a földről nyalhatjuk az agyvelőt.

Sejhaj tiltakozott, hogy ő nem bűbajos, de a troll felfogása nem volt elég gyors, vagy csak nem akart kockáztatni. A kalandozónó utolsó gondolata az volt, hogy ha lesz következő élete, azt goblinok gyilkolásával fogja tölteni. Mielőtt elsötétült előtte a világ, fura fény gyúlt a levegőben, lilás varázsszikrák jelentek meg mindkét troll feje körül.

Iszonyatos fejfájással tért magához. Fűillatot érzett, és hogy valaki pofozgatja. Kinyitotta a szemét.

– Ébredj! – suttogott közléről a goblin, de hangját egy öblös alt elnyomta.

– Núúú! Hallottam a gondolataidat. – Nem messze tőlük a nőtény troll kiabált, hatalmas pofont keverve le társának. – Azon méláztál, milyen formás ülepe van a kalandozónak. Talán az enyém nem tetszik?

– Asszony, azt hiszed, én nem hallottam, mire gondolsz? Hogy amíg én a kalandozó agyvelejét szüricsölöm, te két falatra bekapod a goblint? Mindig többet eszel, mint én, ezért nagy a segged – válaszolt a hím, és hasba rúgta kedvesét.

A nőtény troll letört egy vastag ágat, azzal hadonászott.

– Gyere csak édesem, most visszakapod a múltkori koponyatörést!

Puki a szédelő Sejhajt szólongatta.

– Lépjünk le, mozog már!

Bevetették magukat a sűrű bokrok közé, az ösvény felől faág reccsenése hallatszott, majd üvöltés.

– Núúúú, ezért kitépem a nyelvedet, úgyis unom az állandó károgásod!

A goblin keze most a nő jobb combjához rögzült, így viszonylag gyorsan tudtak menekülni. Közben Sejhaj nem tudta eldönteni, hogy hasogató fejfájása vagy a goblinundora az erősebb érzés.

74. fejezet

Ne piszkáld az alvó Sárkányt! írta Vihartáncos

Tudja, hogy álmodik. Egy hatalmas, aranyszín mezőn sétál. A nap keresztülfénylik a fák lombjain, fénypásmákkal tarkítva a derékig érő füvet. Csodálatos ez a hely. Olyan békés. Olyan nyugodt. Láthatatlan madarak csivitelnek, és a lány szellő, ahogy körülsimogatja... Ahogy sétál, tenyerét végighúzza gyengéden a füvek bóbiskoló tetején, meghittén járja át a létezés idilli érzése.

Felpillant a kellemesen kék égboltra és nyugodtan veszi tudomásul annak besötétedését. Elmosolyodik az előtte tornyosuló, fekete felhőn, a szél feltámadására boldogan, behunyt szemmel tárja ki a két karját...

Látja, hogy a lány álmodik. Pihentető az érzés, amit mesterségesen bocsátottak rá. Érti az ereiben keringő narkotikumot, látja a folyamatos, lassú vérvételt. Tudja, mit akarnak művelni vele. Még nem késő. Ideje felébredni. A természetes árny Tamaris fölé emelkedik. Megvárja a kilégzését.

A következő belégzéssel pedig a sárkány fejest ugrik a meztelen mellkasba.

Tamaris életjeleit vizsgálja a szókehajú, szemüveges nő. Üvegfallal elkerített helyen monitorok mutatják a stabil szívverést, az egyenletes légzést. Az eddig lassú szívritmus gyorsulni, az agyhullámok pedig erősödni kezdenek. A nő összevonja a szemöldökét. A lány elmosolyodik álmában, szemgolyói ide-oda úszkálnak a szemhéj mögött. Intenzív álom lehet... aztán félpillanatra elmegy a fény mindenhol, és a páciensre kötött gépek hirtelen egyszerre kezdenek el villogni, csipogni és vijjogni.

A laboros visszanez a lányra és lesápad. Tamaris vére a zsákban pillanatok alatt megfeketedik, mintha tintával vegyítenék.

Majd a szeme váratlanul felnyílik, és teste lökésszerűen felemelkedik a levegőbe.

Körülötte minden tárgy így cselekszik, mintha megszűnt volna a gravitáció, ami eddig a helyükön tartotta azokat. Az összes elektronikai berendezés elfüstöl.

A lány túlvilági hangja étereken keresztül zeng.

Vénáiból kihúzódnak a kanülök, karjain vékony vércsík csordogál, ahogy az ereje talpra állítja. Pupillái hatalmasra tágnak, a sarkifény hidegével tündökölnék.

Lassan, de lendületesen lép a kijárat felé. Nem akadályozza meg ebben semmi. A szoba összes tárgya összetörtén zuttyan le a földre.

Az egyetlen személy, aki tehetne ellene valamit, az asztal alatt kuporog és füleit befogva, elemi rettegéssel sikoltozik.

- Szörnyeteg?

- Nem. Csak egy tudatlan.

Tamaris elmegy az asztal mellett, el az alatta hisztérikus rohamot kapott nő mellett. Énekét egy percig sem hagyja abba, a kórterem üvegei darabokra robbannak.

Hosszú folyosóra lép ki. Vastag, bordó, aranszegélyes futószőnyeg simul a talpa alá, körülötte a falak bordélyházra emlékeztetik a lányt. Egyik vége a sötétbe veszlik.

Másik végén viszont egy csoport fegyveres sorakozik fel vele szemben.

- Állj meg, vagy annyi ólmot kapsz a fejedbe, hogy...

A kis csapat vezetőjének hangja elcsuklik rettegésében, amint a lány rápillant. A Tamarist szolgáló erő kérdően féloldalt fordítja a lány fejét.

- Szörnyetegek?

- Nem. Csak ostobák.

- Mi legyen velük?

- Ijesszünk rájuk.

Tamaris kegyetlenül torz mosollyal széttárja a karjait, majd háttal zuhan a padlóra. Úgy tűnik el a saját árnyában, mint aki vízbe merül.

75. fejezet

A világ közepe

írta Craz

Persze semmi sem fekete avagy fehér. Ezidáig huszonnyolcszor vettem el valakinek az életét, közülük a legtöbb az emberi fajba tartozott. Most hogy utánaszámolok, pont tizennégy-tizennégy az arány, hogy ki kezdeményezte a harcot. Volt mikor diadalként éltem meg az eseményt, volt mikor visszacsináltam volna az egészet. De ami elmúlt, elmúlt. Változtatni nem lehet rajta.

Nem léphetsz újfent egymás után száraz lábbal egyszerre két folyóba. Ezt a bölcs mondást a múltkor egy hordóhasú kereskedőtől hallottam az egyik szomszéd kocsmában. Bár mintha régről rémlene egy másfajta változata is. Igaz, a kereskedő is kissé ittas lehetett, talán az alkoholos befolyásoltság miatt emlékezett rosszul e bölcsességre.

Néha elgondolkozom rajta, mi volna, ha léteznének más világok. Jó lenne egyszer csak hipp-hopp odakerülni. Oda, ahol minden más. Ahol nem kell megküzdeni minden nap a túlélésért, vagy egy kis extra életkörülményjavításért.

Vagy lehetne akár minden hasonló is. De fennállna a lehetősége újrakezdeni néhány dolgot.

Kicsit lihegek most, hosszú ez a fránya csigalépcső. Előveszek övem egyik zsebéből egy kulcsot, és kinyitom az ajtót. Mindössze egy kisebb szobába jutok, de elmondhatom magamról, közte vagyok annak az öt személynek, akinek van ide bejárása.

A helyiség a régi tűztorony felső harmadában helyezkedik el, egyetlen ablaka nyugat felé néz. Szeretem ezt a helyet, sokszor kerestem itt menedéket. Meg persze itt született meg amatőr bárdságom egyéni repertoárja.

Leveszem az egyik polcra az ütött-kopott lantomat, újimat végigfuttatom a húrokon. Meg a régiimet is. Két ujjamat sárkány harapta le, Kókuszpók orvosolta a balesetet. A megpendülő hangszer által bennem is megpendül valami, úgy bal oldalt, középtájt a mellkasomban.

Hirtelen lelkesedés fog el, ami rögtön gyakorlásra sarkall. Hiszen itt az idő kihasználni a lehetőséget, ha már Nyakonöntő botor módon azt ígérte nekem, felléphetek a pinceteremben. Hálás lehetek annak az ósdi térképnek. Nem szabad hát kihasználatlanul hagyni a kedvező alkalmat.

Kinyitom az ablakot, fél lábbal a párkányra ülök, majd biztos kézzel csapok a húrok közé. Ezt a dalt már régebben irtam, de holnapután mindenféleképpen el fogom énekelni. Talán ott lesz az is, akinek a sorok szóllanak.

Valakit örülten

Egy másik világban nem ebben
Könnycsepp csillan a szemedben
Titokban sírsz engem várva
Megenyhülést nem találva

Egy másik világban nem ebben
Esőben állva remegtem
Néztem ahogy hozzásimulsz
Újra arcom felé nyúlsz

Egy másik világban nem ebben
Csillagos nyári melegben
Teliholdas éjjelen
Veszélyben mesélj velem

Egy másik világban nem ebben
Valakit örülten szerettem
S nem hagytam el soha
Ó csillagnak csillagpora

Az utolsó akkord lassan hal el, amíg körbehordozom tekintetem az utcák és házak felett. Innen messzire elláthatok, az idő tiszta, semmi nem szab gátat a látványnak. Karnyújtásnyira érzem magamtól a lüktető várost, az odalent nyüzsgő élettel teli ezerszínű sokaságot. Az itt élő sok száz, sok ezer lelket, akik jöhettek e helyre bármelyik égtáj felől, már mind a Száznevű város részévé váltak.

A nap lassan a látóhatár széle felé közelít, a szél is kissé hűvösebb lesz. Végiggondolom az itt töltött éveimet. Kellemes, elégedett nyugalom száll rám, úgy érzem, az eddigi kereszteződéseknél a legtöbbször a jó utat választottam.

Végigsimítok lantomon. Új dallamba kezdek.

Tudom, hogy igazam volt.

Ez a hely a világ közepe.

Erdős Sándor

Szellemelek árnyéka

19-23. fejezet

19

– Ez meg mi a fene? – kérdeztem.

– A varsa, amiről már beszéltem neked. Most meglátod, mi is ez a jószág. Gyere, segíts! – kért meg, és odébb húzódtott, hogy odaférjek a madzaghoz én is.

Óvatosan, nehogy felborítsam a ladikot odamentem az öreg mellé, és megragadva a madzagot segítettem a víz alól kihúzni a varsát. Néhány pillanat múlva ki is bukkant a vízből a már a parton látott dróthálóból készült alkotmány. Két hatalmas szárnyyszerűség volt ráerősítve a varsa testére, amit nem volt könnyű úgy fordítani a ladik teste mellé, hogy ne verje ki a szemem, vagy sodorjon bele a vízbe. Ahogy kiemeltük a vízből, fénylő halak vergődését láttam a varsában. A varsa tetején lévő ajtóyszerűséget kinyitva Lajos bácsi ügyesen, egyenként kezdte kiszedgetni a halakat, amiket a már előkészített zsákba helyezett, ami a csónak farához volt kötve egy erős zsinórral.

– Na, nem akarsz segíteni? – kérdezte tőlem az öreg.

Nem akartam, de nem maradhattam szégyenben, ezért belenyúltam a varsába és megragadtam egy hal testét, ami természetesen azonnal kicsúszott a kezemből.

– A kopoltyújánál fogd meg, de jó erősen! – nevetett Lajos bácsi.

– Az meg hol van neki?

– A nyakánál – kacagott fel ismét.

– Nincs ennek nyaka, ne marhulj! – mondtam neki, mire megmutatta a technikát, amivel ki tudtam a halakat emelni a varsából.

Mikor úgy tűnt, hogy az összes halat kiemeltük, valami szürkeséget láttam meg a varsa alján a vízben.

– Még van benne valami – mondtam.

– Akkor vedd ki, mire vársz! – intett a varsa felé Lajos bácsi.

Belenyúltam a varsába és megragadtam a testet, ami a varsa alján volt. Furcsa volt a tapintása és mintha ennek tényleg lett volna nyaka is. Elég nehezen akart kijönni, mintha kapaszkodott volna, pedig élettelennek tűnt a teste.

– Mi a búbánatos franc! – kiáltottam fel, és dobtam el magamtól a szörnyet, amit épp kiemeltem a varsából.

Egy rettenetes kinézetű szörnyyszerűséget hajítottam vissza a varsába, az öreg hangos nevetése közepette.

– Csak egy pézsmapatkány – mondta az öreg, és benyúlva a varsába a csónak fenekébe fektette a jószágot.

– Csak egy patkány? Aztán mit csinálsz vele, megeszed ezt is? – néztem undorral a kis állatra.

Felvilágosított az öreg, hogy a szörnyéért fizetnek, nem is keveset, bár télen érdemes őket fogni, mert akkor dúsabb a bundájuk. Na, én biztos nem ebből a mesterség-

ből fogok meggazdagodni, gondoltam, és miután visszahelyeztük a varsát a vízbe ismét evezőtudásomat csillogtattam meg nagyon büszkén, ami kis mosolyt varázsolt az öreg arcára.

– Na, aztán merre megyünk? – kérdeztem.

– Merre mennénk? Ha nem akarsz visszamenni, akkor előre. Keresztbe is mehetünk, de nincs sok értelme – mondta az öreg, és gondolatban igazat is adtam neki. Ilyen hülye kérdést is csak én tehetek fel.

Nem mondom, hogy nem fáradtam el az evezésben, de kitartottam. Egészen addig, amíg az útitársam át nem vette ezt a műveletet tőlem. Gondolom megsajnálta, mert már eléggé keserves képet vághattam. A csatorna kiszélesedett, és egy kicsit erősebb lett a sodrása, majd láttam, hogy ez egy másik, szélesebb ága a szigetvilágnak. Jobbra és balra is lehet menni, de a térérzésem már teljesen elvesztett, szinte azt sem tudtam, hol járunk.

– Lajos bácsi, most hol járunk? – kérdeztem.

– Nehéz elmagyaráznom pontosan, mert nem ismered annyira jól a környéket, de érdekelt téged az is, hogy a Nyáras szigettel szemben lévő zárást hogy lehet vízen elérni. Most, ha itt a sodrással szemben haladunk pár száz métert, akkor elérünk a Halász-ágnak nevezett kis holtáig. Azon csorgunk kicsit lefelé és akkor érjük el azt a zárást.

– Remek! – mondtam. – Nagyon szeretnék körülnézni ott is egy kicsit!

Ha az első megérzésem nem csal, akkor valahogy erre felé hozhatták el szerencsétlen Jancsika holttestét. Azt kell kiderítenem, hogy mely környékeken haladtak át, talán valaki látta, mikor a hullát szállították. Ezt a gondolatmenetet megosztottam az öreggel is, de megint csak mosolygott rajta.

– Szerinted, ha itt valakik egy ladikban eveznek, és a ladik fenekében van egy zsák, az feltűnik valakinek? – kérdezte, és a ladik fenekében nyugvó zsákjára nézett.

– Miért olyan nagy itt a forgalom? – válaszoltam kérdés-sel a kérdésére.

– Mindjárt mesélek neked valamit – mondta, és a ladikot a partra kormányozta. – Előtte viszont van egy fontos dolgunk.

Letette az evezőlapátot, majd a zsákjában kotorászott, és elővette a pálinkás butykosát, amit odakínált nekem is, miután behúzott.

– Elmondom most neked, hogy a vízen is van itt egy bizonyos fajta hierarchia, amiről mindenki tud, de keveset beszélnek róla.

– Ez elképesztő! Nádi lord, meg Sáskirály, ilyesmi? – kérdeztem.

– Hülye maradsz fiam, ha nem nevellek – nevetett fel az öreg, és elkezdte a kis meséjét: – A régmúltban gyökerezik ez a bizonyos elkülönülés. Valamikor pásztorok, halászok, és aranyosok lakták ezt a környéket, természetesen módos gazdák, és néhány iparos és kereskedő társaságában. A faluban élő polgárosodott emberek, természetes módon elkülönülve éltek, a mindig mozgásban lévő pásztoroktól, aranyosoktól és halászköztől.

– Aranyosok is éltek erre? – kérdeztem közbe.

– Ma is vannak, akik foglalkoznak vele, csak hobbiszinten, de régen megélhetésből is sokan űzték. A nem messze lévő Aranyössziget nevű falu is ezután a mesterség után kapta a nevét, visszakanyarodva az eredeti gondolatmenetemhez. A pásztorok és aranyászok szépen megvoltak a kis közösségükben egymással, és nem nagyon rivalizáltak egymással, viszont a halászköznél más lett a helyzet. Megalakultak bizonyos halászati szövetkezetek, amelyek csoportosan lehalászva a vizeket elvették a kenyerét az egyedül halászó magánzóknak. Természetes ellentétet szült ez a halászok között. A szövetkezeti vezetők szinte kiskirályként viselkedtek a környéken.

– Jó, ez rendben is van, de ez a világ már elmúlt – szóltam ismét közbe.

– Igazad van, de a mai napig a lehetőségek hatalmas tárházával rendelkeznek ugyanezen illetők és leszármazottjaik. Ma vállalkozóknak hívják őket, és csónakflottáik a törvénytelen halászat összes eszköztárát bevetik a profitért. Eltáposzák azt, aki ellenszegül, megfizetik az ellenőroket, és óriási pénzt keresnek ezek a bűnszervezetek.

– Hol van ilyenkor a hatóság? – kérdeztem.

– Több oka is van annak, hogy ez az ügy nincs felgöngyöltve. Egyrészt feljelentést senki sem mer tenni, másrészt bizonyítani is nehéz lenne a törvénytelenéseket.

– Szerintem van összefüggés a gyilkosságok és ezeknek a szervezeteknek a működése között.

– Nem tudom, de nem hiszem, hogy ennyire messzire mennének – mondta az öreg. – Na, de menjünk tovább, mert még messze vagyunk a célunktól, és ránk fog eszedni!

20

Bő fél óra múlva egy szinte láthatatlan kis holtágba eveztünk be, amit a helyiek Halász-ág néven tiszteltek meg. Rengeteg bedőlt fatörzs volt a vízben, kerülgetni kellett őket, hogy előre tudjunk haladni. Ennyire vadregényes környezetet eddig még elképzelni sem tudtam, nem hogy megélni. Gémeik, és számomra ismeretlen vízimadarak tömegei voltak láthatóak a vízbe dőlt fákon ücsörögve élettelt töltve meg a holt vizet.

Más élőlények is előbújtak a rejtekeikből, mert már a nap ereje gyengült, és a forróságot ezek a lények nem igazán szívlelték, viszont bennük már nem igazán tudtam gyönyörködni. Milliányi szúnyog rajzott elő a vízparti bokrok alól, és Drakula grófot is megszegényítő precizitással szívták a véreket. Lajos bácsi összehúzott szemekkel nézte, ahogy minden porcikámat csapkodom a tenyeremmel.

– Haragszol magadra fiam, hogy így elnászpángolod magad? – kérdezte somolyogva az öreg.

– Francokat! Ez a marha sok szúnyog fel akar zabálni. Téged nem csípnek?

– Engem nem szeretnek annyira – mondta, és kis zsákjában kotorászva egy kis dobozkat vett elő, amit odadobott nekem. – Ezzel kend be a szabad testrészeid, akkor nem csípnek.

Gyorsan kibontottam a dobozt, és olyan dögletes szag csapott meg, hogy majdnem elhántam magamat.

– Ez meg mi a franc? Mint valami büdös zokniban pácolt olajos hal, olyan a szaga. Ezt nem lehet elviselni! – tartottam magamtól távolabb a dobozt és rázártam a tetejét.

– A szúnyogok sem bírják, azért adtam, de te tudod, ha azt akarod, hogy megzabáljanak, akkor ne kend be magad!

Ebben a helyzetben nem tehettem mást, csak az undoromat leküzdve bekentem magam a dögletes szagú csodaszerrrel. Igaz, ami igaz, már el is kerültek messzire a vérszívók, amit egyáltalán nem csodáltam, hisz élőlény legyen a talpán, aki elviseli ezt a bűzt. Visszaadtam az öregnek a dobozkat, és megkérdeztem tőle, vajon meddig lehet ezt a szagot érezni.

– Egy-két napig ki szokott tartani, bár te nem fogod érezni egy óra múlva sem. Megszokod – válaszolta a kérdésemre.

Pompás kilátások. Én nem fogom érezni, de mások igen. Már értettem, mi volt az a furcsa szag az öregem, amit eddig éreztem rajta, de szemérmességem nem engedte, hogy rákérdezzek nála. Azt hittem, összevesztett a vízzel, de ezek szerint csak ezt az ocsmányságot kente magára.

Röpke óra múlva a parthoz kormányoztuk a ladikot, mert az öreg szerint, ha ezen a szigeten átvágunk, pont szembe találjuk magunkat a Nyáras szigettel. Éppen ott, ahová szándékoztam eljutni.

– Na, akkor hozd a zsákokat, meg a pufajkát, amin eddig ültél – noszogattam kifelé a ladikból az öreg.

– Minek az a vacak – ellenkeztem gyengén, azután az öreg szigorú tekintetét látva a hómom alá kaptam a pufajkát is, és kiszálltunk a partra.

– Még egy fontos dolog! – vette elő zsákjából a pálinkát Lajos bácsi, és felém nyújtotta, hogy húzzam meg. Engedve a csábításnak nagyot kortyoltam az italból, ami majdnem szétégette a nyelőcsövemet.

Miután gondosan rögzítette egy kis fa törzséhez a ladikot az öreg a láncsal, félrehajtotta a part menti bokrokat és megindult előttem járva, egy számomra láthatatlan ösvényen a sziget túlsó oldala felé. Borzasztó nehéz volt átvergődni a kis szigeten. Lépten-nyomon ágakban botladoztam, a szememet ki akarták ütni a visszahajló ágak, és hatalmas tövisek martak a karomba. Nagy nehezen azért elértük a túlsó partot, ami egy természetes magaslatként remek rálátást biztosított a szemben lévő, kissé balra eső kompikötőre.

Hogy ne látszunk nagyon a víz felől, két bokor közé kucorodtunk be, és egy kis kávéval megerősítve magunkat kényelembe helyezkedtünk.

– Kapcsold ki a mobilodat, nehogy az legyen az árulónk – szólt rám az öreg.

– El sem hoztam magammal, ott hagytam a tanyádnál a motorom szerszámos táskájában. Itt amúgy sem igazán van téroró, és egyébként sem szeretném ha zavarnának.

Lassan leszállt az éjszaka, és egyre hűvösebb lett, ahogy a párafoltok megjelentek a víz felszíne felett. Fázósan húztam össze magam, mikor az öreg a pufajkát hozzám vágta, és felszólított, hogy vegyem már fel végre. Mennyire igaza volt, hogy elcipelte velem ezt a vackot.

Néhány unalmas óra telt el, miközben megvacsoráztunk és lelkesen üritettük a pálinkásüveget, mikor feltűntek a furcsa fények az égen, és nem sokkal később panaszos állathangok, és emberi sikolyok hallatszottak a kompkikötő felől. Annak ellenére, hogy rajtam volt a pufajka, kirázott a hideg, és ahogy Lajos bácsira néztem értetlenül, láttam, hogy ő is nagyon rémült arcot vág. Pár pillanat múlva a vízen ladikok jelentek meg, furcsa, zöldes színben fénylő emberi alakokkal, akik hosszú csáklya-szerűséget merítettek a vízbe. Az állatbögésen, és halálsikolyokon kívül csak a víz ütemes csobogása hallatszott.

21

Nagyon ritkán fagyok le, de ez a pillanat azon ritkák közé tartozott. Soha nem hittem abban, hogy elhunytak lelkei visszatérnek kísérteni a halandók közé, de ez a látvány és hangorgia megingatott a hitemben. A zöldes fényben halványan világító kísérteties alakok a hangok halkulásával együtt lassan eltűntek a szemeink elől, a halk csobbanások a vízben viszont tovább hallatszottak.

Lassan megemberelve magam kihajoltam a part szegélyén, és arrafelé néztem a sötétben erőltetve a szememet, amerre elhalványultak a zöld fények. Semmit sem láttam jóformán, olyan sötét volt, csak a vízen futó apró hullámok csillogtak a csillagok halvány fényében. Hirtelen egy tompa, de erős fénysugár vágott át a víz felszínén, megvilágítva a partszegélyt tőlem vagy ötven méternyire. Látszottak a parti bokrok a fénykévében, majd néhány másodperc múlva a fény kihunyt és apró csobbanások, majd ágak ropogása hallatszott abból az irányból, ahová a fénysugár vetült az előbb.

Visszakúsztam az öreg mellé, és megköszörülve a torkomat halkán súgtam felé.

– Láttad?

– Már magam sem vagyok benne biztos, hogy mit is láttam – mondta az öreg.

– Hadd kérdezzek tőled valamit, ugyanis én kísértettanból bukásra álltam ötödikben! Használják zseblámpát a szellemek?

– Ha keveset ittál szólj, van még pálinka! Hogy lehet ilyen hülyét kérdezni? – morgott Lajos bácsi.

– Először is nincs más, akit megkérdezzek, másodsorban pedig érdekelne.

Halvány mosoly terült el az öreg arcán, legalábbis ezt képzeltem a sötétben, majd végre értelmes válaszra méltatott.

– Fingom sincs – mondta.

Kénytelenek voltunk megvárni a hajnali derengést, mert megfogadva az öreg tanácsát, nem bóklásztunk a sötétben, lámpát gyújtani meg felesleges kockázat lett volna a történetek fényében. Nem mintha a szellemek a fényre jöttek volna, de nem voltunk róla meggyőződve, hogy nincs-e nekik evilági szövetségük a közelben.

Nehezen teltek a hajnalig hátralévő órák, pedig szóra-koztattuk egymást különféle érdekes, és lélekemelő törté-

netekkel, amik pont az éjszakai órák meghittségéhez valók voltak. Vámpírok és hazajáró lelkek véres történetivel ütöttük el az időt, míg végre halványan a fény keleten nem kezdett derengeni. A hajnali párában rohadt hideg volt, teljesen átfagytam a pufajkában, amit hála az öreg unszolásának magunkkal hoztunk.

Mire megvirradt annyira, hogy elinduljunk a ladik felé, azonnal meg is tettük. A hangom is úgy tűnik fényvezérelt, mert minél világosabb lett, annál harsányabbnak hangzott.

– Mi van arra, úgy ötven-hatvan méternyire? – mutatam jobb kéz felé a szigeten, amerre a fényt láttam az éjszaka.

– Egy kőzárás, amiről egy kis kavicsos út vezet Kóráróra. Az egy kis falu nem messze Sárköztől – mondta az öreg.

Megvakartam a fejem, és arra gondoltam, vajon van-e összefüggés a zölden fénylő kísértetek, a fénysugár és a zárás között, de egyelőre semmi értelmes dolog nem jutott eszembe. Majd kiforrija magát, gondoltam és csattogtam a gumicsizmában az öreg után a ladikhoz.

Remekké fejlesztett tudásomat csillogtatva, egyedül eveztem vissza Lajos bácsi tanyájához az öreg útmutatása alapján. Igaz, a belem szinte húztam magam után a fáradtságtól, de roppant elégedett voltam a teljesítményemmel. Megköszönve Lajos bácsi segítségét Rocinante mellé léptem, és kivettem a szerszámosból a mobilomat. A kijelzőre nézve láttam, hogy tizenöt nem fogadott hívásom volt Dezsőtől hajnal óta. Ez nem sok jót jelenthet, gondoltam, és azonnal hívtam is az őrnagyot. Foglaltat jelzett a készülék, ezért kis gyomorgörccsel ugyan, de motorra pattantam, és a falu felé vettem az irányt.

Ahogy elhagytam az erdőt füstöt láttam gomolyogni a falu felett. Amint a templom utcájába fordultam, tűzoltóautókat láttam Sándor, a körzeti megbízott leégett háza előtt. A kis gyomorgörcs azonnal átment hányingerbe, olyan feszültség dolgozott bennem. Ledobva a motort futásnak eredtem a ház felé, de egy tűzoltó megállított.

– Nem mehet be oda, életveszélyes! – tárta szét a karjait előttem.

– Engedjen, rendőr vagyok! – Szinte üvöltöttem a tagbaszakadt tűzoltónak, aki testi fölényét kihasználva ennek ellenére könnyedén visszatartott.

– Én meg Dwayne Johnson – mondta a srác. – Nem mindenki az, aminek mondja magát.

– Engedje át – tűnt fel Dezső, és a szikla azonnal félre is gördült előlem.

– Mi történt? – kérdeztem kétségbeesetten Dezsőtől.

– Elsőre gyújtogatásnak tűnik. Valaki, vagy valakik felgyújtották Sándor házat. Viszont van még egy rossz hírem is.

Úgy hiszem egy pillanatra megállt bennem az ütő, és lelki szemeim előtt felvillant Andi kedves arca.

22

Nem hiszem, hogy meg tudtam volna őrizni emberi mivoltomat, ha Dezső azt közli velem, hogy Andinak valami baja esett, de szerencsére nem így történt.

– A húgom házat is felgyújtották – mondta szomorú szemmel.

– Megsérült valaki?

– Hála égnek, senki sem sérült meg. Na gyere, menjünk félre innen, beszélnem kell veled! – terelgetett Dezső az út túloldalán lévő kis fa pad felé.

Miután a padhoz értünk és leültünk, Dezső szomorú szemmel nézett rám.

– Kezd az ügy egy kicsit kicsúszni a kezeink közül. A megyéből is hívtak, hogy kell-e segítség, mert már oda is eljutott a történet. Közöltem velük, hogy a fővárosból is van itt egy nyomozócsoport – nézett rám szomorú mosollyal az arcán –, így most békén hagynak egyelőre, de nem hiszem, hogy sokáig, ha ez így folytatódik. Most sajnos neked is máshol kell felütnöd a főhadiszállásodat, miután Rózsa háza is füstté vált.

– Velem ne foglalkozz, megoldom. Ha nem lenne nagy kérdés: lecsekkolnád azt a Deli Imre nevű törzsőrmestert? Ki ő, honnan származik, mit csinált mielőtt ide került Gyökérfesztára?

– Persze, megteszem, van egy jó ismerősöm, aki pillanatok alatt utána tud járni. Még azt is megtudja róla, amit önmaga sem tud – játszott egy fáradt mosoly Dezső arcán. – Csak nem gyanúsítod valamivel?

– Igazából nem, de nem tetszik nekem a fiú, mármint jellemileg, és egyedül ő tudta azokon kívül akiben megbízom, hogy rendőr vagyok.

Dezső elvonult telefonálni, én meg a gondolataimba merülve néztem Sándor házának füstölgő romjait. Emelte a tétet a gyilkos, vagy gyilkosok, ezért sürgősen tennem kell valamit. Néhány perc múlva visszajött Dezső, és mellem pottyant a padra.

– Utánaérdeklődtem az őrmesternek, és a múltja makulátlan, még egy sihederkori kis kilengése sem volt, viszont a nagybátyja, na az nem semmi. Szlovákiában a rendszerváltás után sötétebbnél sötétebb ügyletekben volt benne nyakig. Kisebb maffiabirodalmat épített fel maga körül. Igaz, az unokaöccsével nem tartja a kapcsolatot, és ahogy tudni lehet, sohasem találkoztak, de ez roppant érdekes. Egyszer sem mesélt erről a srác, na de most majd elkapom és kikérdezem – mondta Dezső.

– Eszed ágába ne jusson! – kértem kicsit túlságosan is ingerülten. – Az csak ártana az ügynek, ha tudja, hogy tudunk a kis titkáról.

– Rendben van, ha ezt szeretnéd, legyen így – mondta Dezső, és nyugtatóan a karomra tette a kezét, érzékelve a feszültségemet.

– Ne haragudj, hogy felcsattantam, nagyon megviselt ez a gyújtogatási ügy – kértem Dezső bocsánatát.

– Ugyan, semmi baj, megértem. Most mi a terved, mit szándékozol tenni? – kérdezte.

– Azt, hiszem felhívom a főnökömet, és engedélyt kérek tőle, hogy átmenjek Szlovákiába, hogy egy kicsit utánajárjak Deli úr nagybátyjának. Tudod a nevét?

– Persze – mondta Dezső, és egy kis füzetet vett elő a zsebéből és lapozgatni kezdett benne.

– Jozef Ruhát – olvasta a lapról. – Jó ötlet oda átmennie egy magyar rendőrnek?

– Turistaként megyek, nem rendőrként. Kérek egy-két nap szabadnapot, és kirándulgotok. Utánakérdeznél kérlek, hol találom meg ezt a Jozefet pontosabban? – kértem meg Dezsőt.

– Persze, pár perc alatt utánanézek – mondta, és elvonult telefonálni az autójához.

Eljött az ideje, hogy felhívjam a főnökömet, Kanizsai Ödönt, a fővárosi életvédelmi osztály vezetőjét a tervezett kis kirándulásom miatt. Ahogy gondoltam, nem repesett az örömtől, mikor elmondtam, mire készülök, de mikor körvonalaztam neki, hogy mit tudtam meg, illetve mi történt itt Sárközön, nagy nehezen áldását adta a tervemre. Azt azért közölte velem, amit így is tudtam, hogy csak magánemberként mehetek át, és hivatalosan nem tud a kis kirándulásomról. Néhány napra engedélyezte az eltávolozásomat, de kikötötte, hogy egy héten belül mindenképp érjek vissza. Nemsokára Dezső is visszatért, és közölte, hogy Ruhátot legutoljára a Szlovák fővárosban látták felbukkanni. Azt az információt is megosztotta velem, hogy Ököl néven tisztelik az alvilági berkekben, gondolom nem ok nélkül.

Most, hogy ezt elintéztem, az engem jelenleg legjobban érdeklő információra szomjaztam. Vajon hol van most Andi, és hogy lehet? Mikor Dezsőt megkérdeztem, mosolyogva válaszolt cinkos tekintettel, hogy a paplak vendége ideiglenesen, amíg Sándor nem talál valami szállást kettőjüknek. Természetesen a rendőrség mindenben a segítségükre lesz, tette hozzá.

Sietős léptekkel a paplak felé vettem az irányt, és néhány perc múlva már a karomban tartottam a lányt, akit a világon a legjobban szerettem. Miután kiderült, hogy semmi baja nincs az ijedségen kívül, elmeséltem neki is a tervezett utamat, megkérve, hogy maradjon titokban a tervem. Félte, de bízva bennem sűrű csókok váltásával köszönt el tőlem, utamra engedve az ismeretlenbe.

Dezső beszállított a városba a buszpályaudvarra, ahonnan járat indult a Szlovák fővárosba, és kis félelemmel a szemében engedett el utamra. A nálam lévő hátizsákon és tartalmán, valamint az irataimon és bankkártyámon kívül nem vittem mást magammal, gondoltam sikerül majd ott megvásárolnom azt, amire szükségem lesz. Úgyis elégett minden holmim, amit Rózsnál tartottam. A rendőrigazolványomat mindenesetre Dezsőnél hagytam, ezzel is csökkentve a lebukás veszélyét.

23

Eseménytelen volt az utam a szlovák fővárosig, mert eléggé ingerszegény látnivalókkal tűzdelte tele a természet a tájat. Ritkás facsoportok osztották szeletekre a mezőgazdasági területeket, amiket csak pár kisebb település egyhangú látványa váltott fel néha. Amikor leszálltam a buszról, azonnal szállás után néztem. Meg szerettem volna őrizni az egyszerű turista képét, ezért valami olcsó szálláshelyet kellett keresnem. Szerencsére elég sokan beszéltek magyarul, ezért nem kellett szegényes angoltudásommal égetnem magam. Több egyszerű és olcsó szállást ajánlottak a megkérdezettek, de leginkább a neve miatt az Arany Ökör nevű panzió ragadta meg a fantáziámat. Nyilván önkénytelenül is párhuzamot vontam a panzió neve és a jelen cselekedeteim között.

A panzió nem nyújtott túl bizalomgerjesztő látványt, a lepukkant homlokzatú épület előtt a járdán eldobált csikkek és almacsutkák hevertek mindenfelé. Úgy kellett

átszembáznom közöttük, hogy a kopott zöld festékekkel trehány módon bemázolt ajtajú bejárathoz érjek. A recepciónak csúfolt piszkossárga terítővel letakart kopott pult mögött egy olyan idős férfi ücsörgött, hogy nyugodtan főszerepet játszhatott volna a legújabb múmiafilmben.

– Jó napot! – köszöntem magyarul, bízva benne hogy érti ezt a világnyelvet.

– Mi kéne? – kérdezett vissza szerencsére ezen a szép nyelven, bár elég barátságatlanul.

– Szeretnék egy szobát.

– Tisztelt uram, ez nem ingatlanközvetítő, de ha kimegy az utcára, és elolvassa a feliratot az ajtó felett rögtön rájön.

Azonnal szívembe zártam az öreget és néhány barátságos szitkozódás után megegyeztünk egy jelentéktelen összegben a két éjszakai szállásom fejében. Úgy tűnik, a szomszédok gazdasága is kezd fehéredni, mert ki kellett töltenem egy nyomtatványt. Értékelve önön humoromat Tök Ödön néven jelentkeztem be, mert veszélyesnek ítélttem meg a saját nevem reklámozását. Miután megkaptam a kulcsot és az útbaigazítást, hogy az emeleten megtalálom a 13-as számot viselő szobát, az öreg nyálát csorgatva szundikálni kezdett. Felmentem a nyikorgó lépcsőn az emeletre, és könnyedén meg is találtam a 13-as számot viselő szobát, ugyanis ez az egy szoba volt az emeleten. Vajon hol lehet a másik tizenkettő? – kérdeztem meg magamat.

A szobába lépve megnyugodva konstatáltam, hogy bár egyszerű, de tiszta és kényelmes szállást találtam magamnak. Miután kipakoltam az egyetlen szekrénybe szegényes holmimat, elhúztam a függönyt, és kinéztem a vigasztalan látványt mutató utcára. Pár ittas egyén tántorgó járással rótt a járdát szélteben-hosszában az eldobált szemét között, de más látvány nem volt, ami érdekessé tehetne volna a nézelődésemet.

Terveim szerint már este akcióba lépek, és felderítem a külváros kétes hírű vendéglátó helyeit, bár kicsit tartot-

tam attól, hogy nem úszom meg ép bőrrel a kalandot. Leültem az ágyra és megpróbáltam átgondolni a teendőimet, valamint hogy mi is történt eddig. Elsősorban utána kell járnom ennek az Ököl néven tisztelt ürgének, mert csak ez a halvány nyom állt a rendelkezésemre ebben a szövevényes ügyben. Igaz, nem ad magyarázatot a vízen közlekedő kísértetek jelenlétére, és a borzalmas éjszakai hangokra, amiket megtapasztaltam, de egy bennem halványan mocorgó gondolatra talán igen. Az őrmester volt az egyetlen, aki tudott róla, ki vagyok, és Ököl az ő nagybátyja, tehát elsősorban annak kell utánajárnom, van-e aktív kapcsolat kettejük között.

Még csak kora délután volt, és én roppant éhes, ezért úgy döntöttem, hogy mielőtt elvegyülök a kocsmák forgatagában, magamhoz veszek némi táplálékot, valamint megkockáztatva, hogy egy rendőri ellenőrzés alkalmával gondjaim lehetnek, ezért az irataimat valahol elzárom, nehogy lebukjak miattuk. Gondosan bezártam magam után az ajtót, és leballagtam a nyikorgó lépcsőn, majd egy könnyed pá-t köszönve a múmiának kísértálmam a búzló utcára.

Nem bízva a környéken található kifőzdék ételkínálatának megbízhatóságában, kiváló térbeli tájékozóképességemet kamatoztatva a buszpályaudvar felé vettem az irányt, ott láttam egy elég kellemes kinézetű hamburgerest. Miután csillapítottam az éhségemet, nagy szerencsémre találtam egy negyvennyolc órás értékmegeőrzőt a pályaudvaron. Az értékmegeőrző kimerült egy otthonkába öltözött, erősen rúzsosított matrónában és egy lemezszekrényben. Egy szavazófülke-szerű szeparében a kapott dobozba tettem az irataimat, majd egy nyugta átvétele után távoztam. Az irataim így egy lemezszekrényben pihentek a következő negyvennyolc órában. Reméltem, hogy még viszontlátom őket.

(folytatjuk)

Tetszik a fenti történet?

**Erdős Sándor misztikus krimijét
nyomtatott könyv formájában is
birtokolhatod!**

**Tenkes Huba nyomozó
izgalmas kalandjait elolvashatod
kedvenc helyedre bekuckózva, és persze
a könyvespolcodra is felkerülhet.**

**A Szellemelek árnyéka
november 1-ig előrendelhető
a Helma kiadó oldalán.**

Mozijegy

SzaGe

A szer / The Substance (2024)

Jöhet egy kérdés? Mitől jó egy horrorfilm? Erről mindenkinek más a véleménye. Valaki a vérbő test-hentelést részesíti előnyben, valaki a lélekrabló mélységeket kedveli. És olyan is van, aki mindkettőt. A Szer az utóbbi rajongótáborát célozza meg, és nem is akárhogyan. Azt előre le kell szögezni, hogy nem egy átlagos horrorfilmet készített Coralie Fargeat. Az utóbbi évtized egyik legjobb társadalomkritikáját tárta elénk, méghozzá a „gyengébbik” nem szemszögéből.

A női kiteljesedésről, és az az utáni időszakról hónapokig lehetne vitatkozni. Ám az életciklusuk az öregedéssel nem mindig kedvező számukra, avagy a sorsukat vagy elfogadják, vagy megpróbálnak tenni ellene. Természetesen sokféle „fiatalító technika” létezik, de lényegében ezek csak apró beavatkozások, melyek ideje a kámför párolgásával vetekszik. Mindezek ellenére gigavállalatok ontják ránk a vegyi anyagokat, melyekkel a bőrt, az arcot, a haját és egyéb testrészeket lehet feltuningolni. A Szer ezt a témát boncolgatja, de nem teljesen úgy, ahogyan az a való életben történik. Máshonnan közelíti meg a lényegét, amit a szürrealitás köntösével öltöztet fel, de csak annyira, hogy ne veszítse el a nyomasztás „varázsát”. Mindehhez segítségül hívja Demi Moore-t, akinél keresve se találhatunk volna jobb színésznőt. Egyszerűen imádtam minden mozdulatát. Az ismerőseim szerint mindig is egy fekete démon volt, bármennyire gondoltuk az ellenkezőjét. Ezzel nem tudok vitatkozni én se.

Elizabeth Sparkle (Demi Moore) televízióban felragyogott csillaga eltűnik a horizontról. A vezetőség szerint kiöregedett, mert elmúlt 50 éves, és szeretnének fiatalítani a reggeli műsorban. Harvey (Dennis Quaid), akit megbíztak a vezetéssel, ki is teszi Elizabeth szűrét a műsorból, és azonnal nekiáll felkutatni az utódját. A megkeseredett nő eközben autóbalesetet szenved, de nem történik komolyabb baja. A kórházban viszont kapcsolatba kerül egy fekete-tepiaci droggal, ami azzal kecsegteti, hogy a használatától megkaphatja fiatal önmagát, persze mindezt szigorú szabályokhoz kötve. Elizabeth némi habozás után elfogadja az ajánlatot. Ennek eredményeképpen megszületik Sue, a fiatalkori önmaga. Eleinte minden simán megy. Sue halmozza médiásikereit, de idővel kevésbé tartja be a szer használatához kötött előírásokat. Az irányítás hamar kicsúszik a „két nő” kezéből.

A Szer a hagyományos trükköket alkalmazza, nincsen CGI, „élő” minden. Ezt remekbeszabott operatóri munkával erősíti fel, amiért akár különdíjat is bezsebelhetne. Ezek a régmúlt évtizedek horrorfilmes megoldásait juttatták az eszembe. Ami akkor működött, az most is képes hasítani. Persze ez ízlés dolga, de a régi vágású rajongótábor lelkét szerintem jobban össze lehet törni egy-egy meszerien hangolt jelenetsorral. A Szer-nek ilyen téren szeren-

csére nem kell szégyenkeznie. Érezhetően belecsempésztek komédiás részeket is, de csak azért, hogy tudjunk levegőt venni két testhorroros borzalom között. Ez mindenképpen figyelemre méltó, ugyanis párszor én is a fejemhez kaptam a látottaktól, miközben a hideg futkosott a hátamon. A történettel pedig egyenesen kicsavartak, de a szürreális finálé minden vitt, amit nem tudtam komolyan venni, mégse fogom elfelejteni soha.

A Szer egy hatásos mozi az elmúlásról, a reménységről és a sikerről. Mindezt véresen komolyan tálalva. Még ha az ellenkezője is érződik, idővel rájövünk, hogy sok esetben saját magunk vívódását látjuk viszont a vásznon. Éppen ezért mindenkinek ajánlom a filmet, de nem árt vigyázni, mert némiképpen felkavaró lehet, elvégre a test és lélek szenvedését nem mindenki bírja kötéldegekkel elviselni.

edwardhooper

Miért fáj?

Miért fáj egy kihunyó csillag sóhaja,
Az idő meghajló pillanata?
Miért fáj egy szédült éjszaka,
Kavargó felleg pompája?
Miért fáj a mindenség kiáltása,
Fények dobbanó párbaja?
Miért fáj a földre hulló alma,
Kietlen végtelenek zamata?
Miért fáj az érintés alkalma,
Nincstelen egek borulása?
Miért fáj az elmúlás hamva,
Szerteágazó terek felfutása?
Miért fáj a mélység galaxisa,
Forgó életek sóhaja?
Miért fáj a kihunyás sodrása,
A lélegzet utolsó roppanása?
S miért nem fáj az élet áramlata?
S nem fáj a végzet akarata.

Erdős Sándor

Hihetetlen történet

Felmásztak a szőrös halak
meggyfa tetejére.
Megeszik az összes almát
azon melegébe.

Most főtt meg a hideg kályhán
tüzes is mint a jég.
Nincs belőle egy darab sem
a halaknak elég.

Odarohant fiatal csósz
ki született sánta.
Felnézett a szilvafára
rögtön meg is bánta.

Elsírta magát öreg csósz
nevetve néz rájuk.
Szőrös bunda van halakon
még sincsen ruhájuk.

– Ez a körte nem azért van,
hogy ti felfaljátok.
Igaz, mesélte a néma,
ilyen a fajtátok.

Annak, aki ezt elhiszi
adok majd egy pacsit.
Beszélgetőtársának meg
választhat egy csacsit.

Mortelhun

megrogyva

Ülünk egy padon,
Lásd elfáradtam,
Szerelmünket is tán
Megvárattam,
Nézel rám némán,
S velem zokogsz,
Csókunk elporlad
Térdre rogyok.

jocker

Itt az utolsó levéltánc...

Komorán támad az ősz, metszőek a színek.
Jő majd még a tél is, de a szánkó még minek?
Ősz jó és átveszi a totális hatalmat,
Átszínezi a bokrot, leveleket, fákat...

Ha leesik egy levél, az, az utolsó levéltánc...
Ha sok esik le egymás után, az már a füzértánc,
Mert a nagy hidegben majd, fáznak és lehullnak
Hideggel vívott végső harcban elhulltatnak.

A szél is kíméletlenül, folyvást fújja őket,
Szegény levélkék már nem éreznek örömeket,
Őket a nyár már nem élteti,
Földet mindannyiuk eléri.

A fakóró magára marad, egyedül didereg,
Kopaszon, sikoltva, mert nincsen már levél egyveleg.
A sároskás úton felfröccsen a zivatar.
Kihűlt, oly' hideg sáros lé koszos... betakar.

Már csak röpke sóhajtás a nyár.
Táncos belépésre az ősz vár...
Már hajnali ködben ébredve kel a lélek,
Aranyló, őszi levél halom... ez már tények.

Még a szél rezegtetett levelek néznek merengőn,
Hogy majd mikor, hogyan érnek földet, együtt, kerengőn.
Mindezen azért ne csüggedjünk, az ősz színesen szép,
Mi meg csak ámulva nézzük olyan, mint egy álomkép.

A színesen pirosuló, viharos ősz mosolyában
Sóhajtás lesz a szóból, én pihenek nyoszolyában.
A nyár még küzd, birkózik, nem adja egykönnyen magát
Hűvös őszi uralommal, nem veszejtí önmagát...

Én még lefekszek a földre őszi eség alatt...
Nyoszolyám; lehullott levelek... derekam alatt.

Vecsés, 2012. november 5. - Kustra Ferenc József

Tad Rayder

Az idős ember

Hideg már az utca köve
Az éjszaka hűvöse játszik vele
Ősz haján csillan a fény
Nem védi semmi, ha remeg és fél.

Üres a tál, nincs benne apró
Senki nem szánja meg szegény apó.
Koldus ruhája, szakadt és sebzett
Az idős ember nem az Élettől
Hanem a hidegtől remegett.

Magányosan ül az utcasarkon
Senki nem szegül mellé társként hittel vakon.
Megtört szíve dobog a testében
Semmi más mint fáradt lelke tartja életben.

Megélt évek súlya nyomja a vállát
Háborúkat látott és felesége halálát.
Nem tört meg csak megöregedett
Az idős ember ki mindenkit szeretett.

*Írta: Németh Balázs
Sümege 2024. 10. 20.*

DadaistaB

Pallostánc

Hullákat esznek a legyek és tetvek
Romba döntöttek lettek a tervek
Naponta vérben gázol az ezred
Miközben sírba tesz tízezret.

Holdfény mellett árut is vesznek
Farkasok falkája hódol a szesznek
Hentesek köntöse immár a kezdet
Ám cafatok nélkül ők is elvesznek.

Ez zuhanás idő itt a vége nesztek
Volt mikor a varjak másokra is lestek
Az ítélet a korbács a szögesdrót testek
Mutatják az utat mit a hóhérok fizettek.

Mit számít a penge ha elavult a tesztje
Egy éles váltás kell a borzalomhoz nektek
Nyílik a temető a zombik életre kelnek
Izzik a légkör és a hús kondérok megtelnek.

2024. 08. 17. - Nemesnádudvar

Natali Sanders

Ott voltunk együtt...

Valahol láttam
pár szót egy képen,
üzentél nekem
ott – tudom, érzem –,
rejtett rajzokba
megannyi érzést,
olajfestékbe
szótt igaz féltést.
Ott bujkált minden
rezgő színekben,
elkenve árnyas,
sóhaj ívekben,
megannyi pöttyben,
kósza vonalban,
ezernyi könnybe
fúlt gondolatban.

–
Ott volt a nevem,
ott volt a neved,
ott voltunk együtt,
ott voltunk egyben.

angyalka146

Semmivé, egészen

Angyalszárnyal
ébredtem.
Szemeimmel
a Végtelent
kémleltem.

Azt a sűrű,
erős varázst
kerestem,
mellyel lelkem
áttetszővé
tehettem.

Feloldódnék
szemeid
mélyében,
hullámmá
válnék szíved
tengerében.

S ott, hol
Halál nincsen,
megpihennék
bízva,
mégis csak
létezik Isten.

